

Udskriftsdato: 29. december 2025

VEJ nr 9506 af 20/06/2024 (Historisk)

Vejledning til repatrieringsloven

Ministerium: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Journalnummer: Udlændinge- og Integrationsmin., j.nr. 2024-5353

Senere ændringer til forskriften

VEJ nr 10190 af 28/11/2025

Vejledning til repatrieringsloven

1.0	Baggrund	5
2.0	Formålet med repatrieringsloven	6
3.0	Begrebet repatriering	7
4.0	Repatrieringslovens personkreds	8
4.1	Flygtninge m.v.	8
4.2	Familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v.	9
4.3	Andre familiesammenførte udlændinge	10
4.4	Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab	10
4.5	Udlændinge med opholdstilladelse fra før 1983	11
4.6	Udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.	11
4.7	Andre udlændinge	11
4.8	Statsborgere i Danmark, Norden, EU- og EØS-lande og Schweiz	13
5.0	Vejledning og rådgivning om repatriering	14
5.1	Den kommunale vejledningspligt	14
5.1.1	Systematisk vejledning	14
5.1.2.	Dedikeret vejledningssamtale	14
5.1.3.	Øvrig vejledning	16
5.2	Individuel rådgivning	16
6.0	Administration	17
6.1	Vejledende tjekliste til brug for behandling af repatrieringssager	19
6.1.1	På ansøgningstidspunktet	19
6.1.2	På tidspunktet for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand	19

6.2	Deltagelse i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning	20
6.3	Vejledning og opkvalificering med henblik på repatriering	21
6.3.1	Tilbud om vejledning og opkvalificering	21
6.3.2	Refusion for vejledning og opkvalificering	21
6.4	Fravigelse af krav om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud ved deltagelse i tilbud efter repatrieringsloven	22
7.0	Hjælp til repatriering	22
7.1	Almindelige betingelser for ydelse af repatrieringshjælp	22
7.1.1	Udlændingens egne midler	22
7.1.2	Tilbagevenden med henblik på varig bopæl	23
7.1.3	Kun repatrieringshjælp én gang	25
7.1.4	Familiesammenførte udlændinge	25
7.1.5	Udlændinge, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge aktuelt meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3	27
7.1.6	Garantierklæring om forsørgelse	27
7.1.7	Erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold	28
7.1.7.1	Vejledning om retsvirkningerne af erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold	29
7.2	Rejseudgifter	29
7.3	Transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af bohav	30
7.4	Transport af erhvervsudstyr	30
7.5	Hjælp til etablering	30
7.6	Indkøb og transport af erhvervsudstyr, der er egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder	31
7.7	Sygeforsikring	32
7.8	Hjælp til behandlingsudgifter	33

7.9	Medbragt lægeordineret medicin	34
7.10	Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler	34
7.11	Hjælp til udgifter til skolegang	35
7.12	Anskaffelse af nationalitetspas	36
8.0	Betingelser for udbetaling af hjælp til repatriering til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab	36
8.1	Betinget løsning	36
8.2	Ubetinget løsning	37
8.3	Forlængelse af fristen for at indgive ansøgning om ubetinget løsning	38
9.0	Fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte	38
10.0	Betaling af boligudgifter ved forberedt repatriering	39
11.0	Tilbagebetaling af hjælp til repatriering	40
11.1	Tilbagebetaling ved afbrudt eller fortrudt repatriering inden udrejse	40
11.2	Tilbagebetaling ved benyttet fortrydelsesret og pga. afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger	40
11.3	Tilbagebetaling for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering ikke løses fra deres danske statsborgerskab	42
11.4	Tilbagebetaling ved bortfald af retten til den resterende del af hjælp til repatriering	42
11.5	Nærmere regulering af kommunalbestyrelsernes tilbagebetalingskrav	42
12.0	Strafbare forhold	43
12.1	Unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse	43
12.2	Indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret	45
12.2.1	Indhentelse i forbindelse med sagsbehandling af ansøgningen	45
12.2.2	Indhentelse af udtalelse fra politiet forud for udbetaling af den sidste del af støtten	46
12.3	Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden	47

12.4	Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering	48
12.4.1	Tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering	50
12.4.2	Vejledning om bortfald og tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering	51
12.4.3	Underretning af kommunalbestyrelsen om alvorlig kriminalitet efter repatriering	51
13.0	Reintegrationsbistand	52
13.1	Almindelig reintegration	52
13.1.1	Personens egne midler	52
13.1.2	Personen har haft opholdstilladelse i mindst fem år	53
13.1.3	Personkredsen	53
13.2	Supplerende reintegrationsbistand for visse personer	54
13.3	Mulighed for i særlige tilfælde at genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand	55
13.4	Supplement til pension	55
13.5	Reintegrationsbistandens størrelse	56
13.6	Administrationen af reintegrationsbistand	56
13.7	Eksempler på beregning af reintegrationsbistand	56
14.0	Retten til at medtage pension ved repatriering	58
14.1	Personkredsen efter lov om social pension	58
14.1.1	Fravigelse af kravet om dansk indfødsret	58
14.1.2	Fravigelse af bopælskravet	58
14.2	Pension, der kan medtages	58
14.3	Ret til pension ved fortrudt repatriering	59
14.4	Ophør af retten til at medtage pension	59
14.5	Bilaterale aftaler om social sikring	59

15.0	Strafbare forhold	59
15.1	Unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse	59
15.2	Indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret	60
15.3	Nægtelse af reintegrationsbistand af hensyn til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden	61
15.4	Bortfald af reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering	62
15.4.1	Tilbageholdelse af reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering	62
15.4.2	Vejledning om bortfald og tilbageholdelse af reintegrationsbistand	62
15.4.3	Underretning af kommunalbestyrelsen om alvorlig kriminalitet efter repatriering	62
16.0	Klage	63
17.0	Fortrydelsesret	63
17.1	Fortrydelsesret efter udlændingeloven	64
17.2	Procedure ved benyttelse af fortrydelsesretten	66
17.3	Ansøgning om kontanthjælp ved fortrudt repatriering	66
18.0	Refusion, resultattilskud og skattebetingelser	67
19.0	Modregning af gæld til det offentlige	67
19.1	Generelt om adgangen til at foretage modregning	67
19.2	Modregning i ydelser efter repatrieringsloven	68
19.3	Klageadgang	68
20.0	Bilagsoversigt	68

1.0 Baggrund

Repatrieringsloven indeholder en regulering af visse herboende personers muligheder for at opnå økonomisk støtte og rådgivning i forbindelse med frivillig tilbagevenden til personens hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Repatrieringsordningen er gennem årene blevet styrket adskillige gange.

Ordningen er bl.a. med virkning fra den 1. marts 2019 ændret, så der kan ydes økonomisk støtte til personer, der frivilligt ønsker at repatriere til et land, hvor sikkerhedssituationen er af en sådan karakter, at der aktuelt er mulighed for at få midlertidig opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Endvidere er danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, omfattet af repatrieringsloven.

Derudover har kommunalbestyrelserne mulighed for at kunne tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til alle personer i målgruppen for repatriering, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Kommunalbestyrelserne skal hvert år senest den 31. december beskrive, hvordan kommunalbestyrelsen arbejder med rådgivning og information om repatriering. Dette element var tidligere reguleret i lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen, men blev ved lov nr. 295 af 20. marts 2023 overført til repatrieringsloven.

Med virkning fra den 1. august 2021 er der bl.a. indført krav om, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med ansøgning om repatrieringsstøtte skal indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, samt hjemmel til at meddele afslag, hvis ansøgeren er registreret som sigtet. Endvidere er der fra den 1. august 2021 indført regler om kommunalbestyrelsens pligt til afholdelse af dedikerede samtaler om repatriering for visse udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds.

Den 1. maj 2022 blev udlændinge- og integrationsministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om, at hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7 a kan udbetales på særlig vis, hvis udbetalingen af ydelserne til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, i væsentlig grad er vanskeliggjort at udfordre med finansielle transaktioner til det pågældende land fra danske pengeinstitutter. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1493 om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte ved tilbagevenden til Syrien eller Iran af 6. december 2023, som giver mulighed for, at den samlede hjælp til repatriering udbetales kontant ved udrejsen fra Danmark.

Der er desuden vedtaget en kommende omstrukturering og opdeling af ydelsesstrukturen, således at hjælpen til repatriering fremover vil blive forenklet og samlet på færre former for hjælp til repatriering. Tilsvarende vil hjælpen til repatriering skulle udbetales ad tre omgange, således at hovedparten udbetales efter udrejsen fra Danmark. Som følge af det fortsatte arbejde med udbetalingsudfordringer til visse lande, er den nye ydelsesstruktur endnu ikke sat i kraft.

Det følgende indeholder en gennemgang af det nærmere indhold af repatrieringsloven. Endvidere beskrives andre bestemmelser, som er relevante for behandlingen af sager efter repatrieringsloven. Herudover indeholder vejledningen ni bilag med bl.a. fortolkningsbidrag til enkelte bestemmelser i repatrieringsloven.

Denne vejledning erstatter vejledning nr. 10044 til repatrieringsloven af 2. december 2021 (repatrieringsvejledningen).

2.0 Formålet med repatrieringsloven

Formålet med repatrieringsloven er at give personer det bedst mulige grundlag for at tage stilling til og eventuelt træffe beslutning om repatriering samt at støtte repatriering økonomisk. Loven har endvidere til formål at styrke den enkelte persons forudsætninger og muligheder for at repatriere.

Repatrieringsindsatsen skal for så vidt angår nyankomne udlændinge ses i tilknytning til den integrationsindsats, der ydes over for de pågældende personer. Et vellykket integrationsforløb, hvor en person har bevaret sin handleevne, ansvarlighed og engagement i arbejde, uddannelse og fritid, danner et godt udgangspunkt for en tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Repatriering kan desuden være et gunstigt alternativ for herboende personer, der er dårligt integrerede i det danske samfund, og for hvem repatriering derfor kan udgøre en mulighed for at etablere en bedre tilværelse et andet sted end i Danmark.

Videre skal repatriering ses i sammenhæng med det forhold, at flygtninge og familiesammenførte til flygtninge som udgangspunkt har midlertidigt ophold i Danmark. En samtale om potentiel repatriering kan bidrage til at styrke kendskabet til mulighederne for at vende hjem med økonomisk støtte, herunder i tilfælde hvor der er truffet endelig afgørelse om, at en opholdstilladelse er inddraget eller nægtet forlængt, hvor de pågældende udlændinge efter visse omstændigheder vil kunne ansøge om hjemrejsestøtte, jf. bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1083 af 19. juni 2022. Hjemrejsestøtten udgør i disse tilfælde tilsvarende støtte som efter repatrieringsloven.

Herudover giver repatrieringsloven danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at repatriere til deres andet hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, mulighed for at modtage støtte til repatriering under forudsætning af, at de løses fra deres danske statsborgerskab i forbindelse med repatrieringen.

3.0 Begrebet repatriering

Lovens definition i § 2 svarer til den almindelige internationale forståelse af begrebet. Der er tale om repatriering, hvis en tilbagevenden sker på frivilligt grundlag og med det formål at tage varig bopæl i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. En person, der ønsker at tage midlertidigt ophold i f.eks. hjemlandet, vil derfor ikke kunne få økonomisk støtte efter loven.

Et hjemland er det land, hvor en person er født, eller hvortil den pågældende har statsborgerskabsmæssig tilknytning.

I tilfælde hvor en udlænding ikke har statsborgerskab i det land, som den pågældende ønsker at repatriere til, er det en betingelse for at kunne få repatrieringsstøtte, at der er tale om et tidligere opholdsland, herunder at den pågældende person i minimum tre år, forud for indrejsen i Danmark, har haft lovlig bopæl i det pågældende land, eller at der er tale om et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det vil i sidstnævnte tilfælde være afgørende, at den pågældende har dokumentation for lovligt at kunne indrejse og opholde sig varigt i landet, f.eks. en midlertidig opholdstilladelse udstedt med henblik på forlængelse eller varigt ophold, og at den person, der udgør den pågældendes nære familiemæssige tilknytning til landet, selv har en længerevarende tilknytning til samt lovlig ophold i landet.

Eksempelvis vil en ægtefælles tidligere kortvarende arbejds- og studieophold eller lignende i et givent land således ikke være tilstrækkeligt til, at et ægtepar sammen kan repatriere til det pågældende land, hvis ingen af dem i øvrigt tidligere har haft længerevarende ophold i landet.

Ved »nær familiemæssig tilknytning« forstår ægtefælle efter dansk lovgivning samt slægtninge i op- og nedadgående linje i første led, dvs. børn og forældre. Begrebet omfatter ikke stedforældre eller stedbørn. Derimod vil adoptivforældre og adoptivbørn være omfattet, såfremt der fremlægges tilstrækkelig dokumentation for adoptionsforholdet.

Det vil imidlertid bero på kommunens samlede vurdering af sagens omstændigheder, hvornår den pågældendes tilknytning til landet vil kunne anses for at være af en sådan karakter og længde, at varig repatriering til det pågældende land er muligt.

For statsløse, der ønsker at repatriere til et tidligere opholdsland, er det en betingelse, at den pågældende har haft et ophold af mere permanent karakter i landet, hvortil der ønskes repatriering. Både for statsløse udlændinge og udlændinge med statsborgerskab i et andet land er det en betingelse, at den pågældende udlænding har mulighed for at tage bopæl i det tidligere opholdsland igen, samt at den pågældende kan få en opholdstilladelse, der er gyldig i minimum to år med mulighed for forlængelse.

4.0 Repatrieringslovens personkreds

Repatrieringslovens personkreds er fastlagt i lovens § 3 og omfatter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. bestemmelsens stk. 2-4, samt danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Loven omfatter endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse, jf. lovens § 3, stk. 1, samt udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. Personer med opholdstilladelse på andet grundlag kan ansøge om at blive anset som omfattet af repatrieringsloven, jf. § 3, stk. 6.

Storbritannien udtrådte af EU den 31. januar 2020. Britiske statsborgere er derfor at betragte som tredjelandstatsborgere, der efter omstændighederne kan ansøge om støtte efter repatrieringsloven. Dette gør sig også gældende for britiske statsborgere omfattet af udtrædelsesaftalen mellem EU og Storbritannien.

Danske statsborgere, der alene har dansk statsborgerskab, danske statsborgere, der har dobbelt statsborgerskab i et EU-/EØS-land eller Schweiz, nordiske statsborgere samt statsborgere fra EU, EØS og Schweiz er ikke omfattet af repatrieringsloven og kan derfor ikke modtage støtte. Endvidere er udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke omfattet af repatrieringsloven og kan således heller ikke modtage støtte.

Loven omfatter kun de udlændinge, der har en opholdstilladelse i Danmark. Asylansøgere m.fl. kan derfor ikke få hjælp til repatriering. Spørgsmålet om økonomisk støtte til asylansøgere, udlændinge hvis opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget og andre udlændinge uden lovligt ophold er reguleret i hjemrejselovens kapitel 6 samt bekendtgørelse nr. 1861 af 23. september 2021 om hjemrejsestøtte, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1083 af 19. juni 2022, hvortil der henvises.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, der følger den repatrierende person. Det vil sige børn, som den repatrierende har forældremyndighed over, og som bosætter sig sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på at tage varigt ophold der.

4.1 Flygtninge m.v.

Repatrieringsloven omfatter for det første flygtninge m.v., jf. § 3, stk. 2. Denne gruppe omfatter udlændinge med opholdstilladelse efter:

1) udlændingelovens §§ 7 eller 8, (flygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus, udlændinge med midlertidigt ophold og kvoteflygtninge),

- 2) udlændingelovens § 9 b, (udlændinge med humanitær opholdstilladelse),
- 3) udlændingelovens § 9 c, stk. 1, (opholdstilladelse af ganske særlige grunde) i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- 4) udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller
- 5) udlændingelovens § 9 e (udlændinge fra Kosovo, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet).

Der stilles ikke krav om, at opholdet her i landet skal have haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering til flygtninge m.v., jf. dog afsnit 7.1.5 om repatriering til et land, hvortil der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som følge af udsendelseshindringer, er umiddelbart omfattet af lovens § 3, stk. 2, nr. 4, og kan dermed få hjælp til repatriering.

Hvis en udlænding med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som følge af udsendelseshindringer ansøger om økonomisk støtte til repatriering, skal opholdskommunen imidlertid underrette udlændingemyndighederne om ansøgningen om hjælp efter repatrieringsloven med henblik på, at udlændingemyndighederne kan tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse eventuelt skal inddrages. Ansøgningen om hjælp til repatriering skal behandles, uanset at udlændingemyndighederne efterfølgende inddrager opholdstilladelsen. Hvis udlændingens opholdstilladelse inddrages, vil den pågældende ikke have fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a.

En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvorefter opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over det fyldte 18. år, er ligeledes omfattet af den personkreds, der kan modtage støtte efter repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 2, nr. 4. Den pågældende er således omfattet af repatrieringslovens personkreds frem til opholdstilladelsens udløb, dvs. til den pågældende fylder 18 år. Herefter vil den pågældende udlænding ikke længere være i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse og dermed ikke være omfattet af repatrieringslovens personkreds, medmindre vedkommende erhverver en ny opholdstilladelse, som falder ind under repatrieringslovens § 3. Ansøgning om hjælp til repatriering skal derfor indgives til kommunalbestyrelsen i bopælskommen, mens udlændingen stadig har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, dvs. inden det fyldte 18. år. Efter det fyldte 18. år vil den pågældende kun kunne modtage hjælp til repatriering, hvis han eller hun meddeles opholdstilladelse på et grundlag omfattet af repatrieringslovens § 3.

Familiesammenførte udlændinge, der efterfølgende har fået et selvstændigt opholdsgrundlag, eksempelvis som flygtninge, regnes til gruppen af flygtninge m.v. Det er således det aktuelle opholdsgrundlag, der er afgørende for vurderingen af gruppen af henholdsvis flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge.

4.2 Familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v.

Repatrieringsloven omfatter, jf. § 3, stk. 3, endvidere udlændinge, der er blevet familiesammenført med udlændinge, der er omfattet af ovenstående gruppe af flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 2. Det drejer sig om udlændinge, der – på grund af en sådan familiemæssig tilknytning – har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1.

Der stilles heller ikke for denne personkreds krav om, at opholdet her i landet skal have haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering.

4.3 Andre familiesammenførte udlændinge

Repatrieringsloven omfatter, jf. § 3, stk. 4, desuden andre familiesammenførte udlændinge, der har haft opholdstilladelse her i landet i mindst fem år, og som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet af gruppen af flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 2. Denne gruppe omfatter udlændinge, der er familiesammenført med eksempelvis danske statsborgere. Udlændingen skal opfylde kravet om fem års opholdstilladelse på tidspunktet, hvor ansøgningen om repatriering bliver indgivet.

I denne forbindelse regnes en udlændings opholdstilladelse fra den pågældendes meddelelse af opholdstilladelse i Danmark. Det bemærkes, at hvis en kommunalbestyrelse mistænker en udlænding for ikke reelt at være bosiddende i Danmark, skal kommunalbestyrelsen kontakte Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering af, hvorvidt der skal træffes afgørelse om bortfald af den pågældendes opholdstilladelse. I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, anses det for godtgjort, at den pågældende ikke har opgivet sin bopæl i Danmark, uanset om kommunalbestyrelsen af egen drift i folkeregistret har registreret den pågældende for udrejst af Danmark.

Det er endvidere en betingelse, at udlændingen på tidspunktet for ansøgningen om repatriering har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1. Det kan dog ikke kræves, at udlændingen gennem hele den forudgående femårige periode har haft netop et af disse opholdsgrundlag. Udlændingen kan således godt have skiftet opholdsgrundlag i løbet af den femårige periode, og det er alene det aktuelle opholdsgrundlag, der er afgørende for, om den pågældende udlænding er omfattet af personkredsen.

Mindreårige børn, der repatrierer sammen med en eller begge forældre omfattet af § 3, stk. 4, er dog ikke underlagt et tidsmæssigt opholdskrav. Det følger således af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 1993-94 (1. samling), tillæg A, L 189 af 2. februar 1994, sp. 6442, at børn under 18 år – uanset varigheden af deres ophold her i landet – er omfattet af repatrieringsordningen, når de repatrierer sammen med en eller begge forældre, såfremt forælderen eller forældrene opfylder betingelserne i repatrieringslovens § 3, stk. 4. De mindreårige børn er dog alene omfattet, såfremt de har en gyldig opholdstilladelse i Danmark. Mindreårige børn, der alene har dansk statsborgerskab eller er nordiske statsborgere eller statsborgere fra EU/EØS er ikke omfattet, ligesom børn, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke er omfattet af repatrieringsordningen.

4.4 Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

Repatrieringsloven omfatter efter repatrieringslovens § 3, stk. 1, danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab i et land uden for EU, EØS og Schweiz, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab.

En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at søge om hjælp til repatriering til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, skal indgive en ansøgning herom til kommunalbestyrelsen i bopælskommunen. Såfremt vedkommende opfylder betingelserne for at få hjælp efter repatrieringsloven, vil den pågældende få tilsagn om repatrieringsstøtte betinget af, at den pågældende inden en frist på to måneder ansøger om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab. De nærmere betingelser for udbetaling af repatrieringsstøtten vil fremgå af

tilsagnet fra kommunalbestyrelsen, herunder at den pågældende inden for en frist på op til 24 måneder skal løses ubetinget fra sit danske statsborgerskab.

Det er et krav, at den pågældende på ansøgningstidspunktet har dansk statsborgerskab og et andet statsborgerskab og fremlægger dokumentation herfor, f.eks. i form af et gyldigt pas. Der er imidlertid ikke nogle tidsmæssige krav til, hvornår den pågældende har opnået det danske eller det andet statsborgerskab. Der kan således være tale om et andet statsborgerskab, som den pågældende har opnået efter, at vedkommende er blevet dansk statsborger, ligesom der kan være tale om statsborgerskab i et land, som den pågældende ikke tidligere har opholdt sig i.

Det bemærkes, at repatrieringsloven ikke gælder for personer, der er statsborgere i de nordiske lande, et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union (EU) eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØS), jf. herved lovens § 3, stk. 5. Det betyder, at en person, der ud over at være dansk statsborger alene er statsborger i et af de førnævnte lande, ikke er omfattet af repatrieringsloven.

En ansøgning om løsning fra dansk statsborgerskab i medfør af § 9 i indfødsretsloven indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Idet den pågældende person på ansøgningstidspunktet har bopæl i Danmark, er det en betingelse for løsning, at den pågældende kan påvise et legitimt behov for at blive løst. Et ønske om at forlade Danmark med henblik på at repatriere til sit andet hjemland, et tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning vil som udgangspunkt udgøre et legitimt behov for løsning fra det danske statsborgerskab.

En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der er forælder til et mindreårigt barn, der er omfattet af ansøgningen om repatriering, vil samtidig skulle søge om betinget og efterfølgende ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab på vegne af dette barn. Forældremyndighedsindehaveren eller forældremyndighedsindehaverne skal i den forbindelse underskrive ansøgningen om løsning, ligesom barnet, hvis det er fyldt 12 år, skal høres over ansøgningen om løsning. Kravet om løsning fra det danske statsborgerskab gælder også børn, der er født i perioden fra en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab får endeligt tilsagn fra kommunalbestyrelsen om hjælp til repatriering og frem til den pågældende løses endeligt fra det danske statsborgerskab og dermed får udbetalt den resterende del af hjælpen til repatriering.

Det henvises til afsnit 8.0 vedr. udbetaling af hjælp til repatriering til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab.

4.5 Udlændinge med opholdstilladelse fra før 1983

Repatrieringsloven omfatter desuden udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1. Det gælder blandt andet de såkaldte tidligere gæstearbejdere og andre udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark før udlændingeloven af 1983, og udlændinge, som er født her i landet som efterkommere af disse.

4.6 Udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Repatrieringsloven omfatter endvidere de udlændinge, der har fået opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v. De pågældende vil have mulighed for at opnå hjælp til repatriering fra tidspunktet for meddelelsen af den midlertidige opholdstilladelse.

4.7 Andre udlændinge

Efter repatrieringslovens § 3, stk. 6, kan udlændinge, som har opholdstilladelse på et andet grundlag end nævnt i repatrieringslovens § 3, stk. 2-4, eller en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8, ansøge om at blive anset for omfattet af loven. Udlændinge- og integrationsministeren træffer beslutning om, hvorvidt udlændingen kan anses for omfattet af loven.

Bestemmelsen i § 3, stk. 6, er indsat med henblik på at sikre, at der kan ydes hjælp til repatriering til andre udlændinge end dem, der uden videre er omfattet af loven, hvis der efter en konkret vurdering må antages at være behov herfor. Endvidere har bestemmelsen til formål at sikre, at der ved særlige omstændigheder kan ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 eller 4, hvis der foreligger hindringer for at opfylde betingelserne i lovens § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8.

Ved ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 6, lægger Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt vægt på, om den pågældende udlænding har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. repatrieringslovens § 3, stk. 4), og om vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse.

Er opholdstilladelsen betinget af, at den pågældende udlænding er i beskæftigelse eller er selvforsørgende med den konsekvens, at opholdstilladelsen kan inddrages eller nægtes forlænget, hvis den pågældende udlænding ikke længere er i beskæftigelse eller er selvforsørgende, kan den pågældende som hovedregel ikke anses for omfattet af repatrieringsloven.

Desuden vil en familiesammenført udlænding, som ønsker at blive skilt fra og ikke længere samleve med sin herboende ægtefælle, men hvor det som følge af særlige omstændigheder ikke er muligt eller er forbundet med vanskeligheder, efter bestemmelsen have samme adgang til at opnå hjælp til repatriering, som hvis udlændingen var blevet skilt.

Der vil navnlig foreligge særlige omstændigheder, hvis udlændingens ægtefælle ikke vil samtykke til at blive skilt, eller hvis udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at opnå skilsmisse, på baggrund af f.eks. vold, negativ social kontrol el. lign., der understøttes af oplysninger om individuelle forhold.

Det forudsættes, at det for de tilfælde, hvor der træffes afgørelse om hjælp til repatriering til den familiesammenførte udlænding efter denne bestemmelse, er muligt at overføre pengene til en særskilt konto, der tilhører udlændingen, og som referencen ikke har adgang til.

Afgørelsen beror på en konkret og individuel vurdering, hvorfor angivelsen af kriterier ikke er udtømmende. Såfremt der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil udlændingen således efter en konkret og individuel vurdering kunne anses for omfattet af repatrieringsloven. Der henvises herved til bilag 1.

I forbindelse med en ansøgning om at blive omfattet af repatrieringsloven kan udlændingen samtidig ansøge om at fortrydelsesretten gælder, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 7. En sådan ansøgning vil f.eks. kunne imødekommes over for udlændinge, der har fået en opholdstilladelse inden udlændingeloven af 1983, og som svarer til de i udlændingelovens § 17 a opregnede opholdstilladelseskategorier – det vil sige som flygtning m.v. eller som familiesammenført til flygtninge m.v.

En ansøgning til Udlændinge- og Integrationsministeriet om at blive anset for omfattet af repatrieringsloven skal indeholde oplysninger om udlændingens navn, cpr-nummer og PID-nummer, oplysninger

om samt dokumentation for udlændingens aktuelle opholdsgrundlag, dato for udlændingens indrejse i Danmark samt dato for, hvornår udlændingen eventuelt blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse. Såfremt der ansøges på vegne af en udlænding, skal ansøgningen tillige indeholde en underskrevet fuldmagt fra den pågældende udlænding.

4.8 Statsborgere i Danmark, Norden, EU- og EØS-lande og Schweiz

Danske statsborgere, der alene har dansk statsborgerskab, kan ikke modtage repatrieringshjælp efter repatrieringsloven. Dette gælder, uanset om de pågældende – forud for erhvervelse af dansk statsborgerskab – har tilhørt den personkreds, der er omfattet af loven.

Imidlertid er personer med dansk og et andet statsborgerskab (dobbelts statsborgerskab) omfattet af repatrieringsloven, hvis de i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Der henvises til afsnit 4.4.

Repatrieringsloven gælder ikke for personer, der er statsborgere i de nordiske lande eller et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union (EU) eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØS), jf. herved lovens § 3, stk. 5.

Endelig er personer, der er omfattet af EU's regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., ikke omfattet af repatrieringsloven. Denne gruppe omfatter visse familiemedlemmer (uanset statsborgerskab) til statsborgere fra EU- eller EØS-lande, som efter EU-reglerne eller EØS-aftalen har lovligt ophold i landet i forbindelse med erhverv, erhvervskompetencegivende uddannelse, som modtagere af pension m.v. eller som selvforsørgende i øvrigt, jf. bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Schweiz har indgået en lang række bilaterale aftaler med EU og medlemsstaterne, som bl.a. omfatter ret til fri bevægelighed. Statsborgere fra Schweiz sidestilles derfor med unionsborgere i relation til EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Personer med statsborgerskab i et af følgende lande kan dermed ikke modtage hjælp til repatriering: (i parentes angives tilhørsforholdet): Belgien (EU), Bulgarien (EU), Cypern (EU), Danmark (DK), Estland (EU), Finland (Norden/EU), Frankrig (EU), Grækenland (EU), Irland (EU), Island (Norden/EØS), Italien (EU), Kroatien (EU), Letland (EU), Liechtenstein (EØS), Litauen (EU), Luxembourg (EU), Malta (EU), Nederlandene (EU), Norge (Norden/EØS), Polen (EU), Portugal (EU), Rumænien (EU), Schweiz, Slovakiet (EU), Slovenien (EU), Spanien (EU), Sverige (Norden/EU), Tjekkiet (EU), Tyskland (EU), Ungarn (EU) og Østrig (EU).

Følgende familiemedlemmer til en EU-/EØS-borger/schweizisk statsborger med lovligt ophold i Danmark er – uanset statsborgerskab – ikke omfattet af repatrieringsloven:

- ægtefæller, registrerede partnere og faste samlever,
- direkte efterkommere under 21 år (det vil sige børn, børnebørn m.fl.) enten af en EU-/EØS-borger/schweizisk statsborger eller af dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever,
- direkte efterkommere over 21 år, enten af en EU-/EØS-borger/schweizisk statsborger eller af dennes ægtefælle/registrerede partner/ faste samlever, når de forsørges af statsborgeren fra et EU/EØS/Schweiz og/eller dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever,

- personer, der er beslægtet i opstigende linje (det vil sige forældre, bedsteforældre m.fl.) enten med en EU-/EØS-borger eller schweizisk statsborger eller med dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever, når de forsørges af statsborgeren i EU/EØS/Schweiz eller af dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever,
- andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner m.fl.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af en EU-/EØS-borger eller schweizisk statsborger, eller er optaget i dennes husstand,
- andre familiemedlemmer (uanset statsborgerskab) til en EU-/EØS-borger eller schweizisk statsborger eller til dennes ægtefælle, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU-/EØS-borgeren/den schweiziske statsborger personligt plejer de pågældende familiemedlemmer.

Danske statsborgere, samt nordiske statsborgere, EU-/EØS-borgere og schweiziske statsborgere kan i stedet søge om hjælp til flytning efter lov om aktiv socialpolitik. Det er bl.a. en betingelse for hjælpen, at hverken ansøgeren eller ægtefællen har økonomisk mulighed for at betale udgifterne. Hvis flytningen sker til udlandet, er det en forudsætning for, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp hertil, at ansøgeren er statsborger i eller har særlig tilknytning til vedkommende land, eller at ansøgeren er sikret varige arbejdsmuligheder i lande.

5.0 Vejledning og rådgivning om repatriering

5.1 Den kommunale vejledningspligt

Det fremgår af repatrieringslovens § 5, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, vejleder om muligheden for at modtage hjælp til repatriering. Endvidere fremgår det, at kommunalbestyrelsen vejleder udlændinge, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering ved en selvstændig samtale, som afholdes minimum hvert andet år.

5.1.1 Systematisk vejledning

Efter integrationslovens § 20 b skal kommunalbestyrelsen som led i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet vejlede udlændinge om mulighederne for repatriering. Det betyder, at udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds, systematisk skal vejledes i forbindelse med alle samtaler, der gennemføres som led i den løbende opfølgning på kontrakten efter integrationsloven.

På beskæftigelsesområdet skal kommunalbestyrelsen ved alle samtaler under kontaktfølgningen efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og som led i sygedagpengeopfølgningen systematisk vejlede udlændinge, som har haft opholdstilladelse i op til fem år, om mulighederne for repatriering, jf. bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats og bekendtgørelse nr. 473 af 20. marts 2021 om opfølgning i sygedagpengesager, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1532 af 1. juli 2021.

Indholdet af den del af samtalen, der vedrører muligheden for repatriering, kan og skal naturligvis tilrettelægges i kommunalbestyrelsen, så samtalen er både relevant og tilpasset den enkelt borgers situation, hvilken som minimum indebærer, at borgeren i forbindelse med den enkelte vejledning gøres bekendt med muligheden for at opnå støtte efter repatrieringsloven.

5.1.2. Dedikeret vejledningssamtale

Udlændinge, som er omfattet af repatrieringsloven, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum fem år, og som har modtaget kontanthjælpslignende ydelser (kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse) i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, skal ved en selvstændig, dedikeret samtale vejledes om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering. Det er ikke en betingelse for pligten til indkaldelse til en dedikeret samtale om repatriering, at den pågældende på tidspunktet for indkaldelsen til eller afholdelsen af samtalen modtager en kontanthjælpslignende ydelse eller er i kontaktforløb i kommunen.

En udlænding omfattet af repatrieringsordningen vil efter fem års lovligt ophold i Danmark overgå fra at være omfattet af den systematiske vejledning til muligheden for indkaldelse til en dedikeret samtale om repatriering. Hvis udlændingen efter fem års lovligt ophold i Danmark opfylder kriterierne for at modtage vejledning ved en dedikeret samtale, vil den pågældende skulle indkaldes hertil uanset tidspunktet for den seneste samtale med kommunalbestyrelsen, hvor vedkommende har modtaget vejledning som led i den systematiske vejledningspligt. Det bemærkes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen ved eventuelt manglende fremmøde fra borgeren – med eller uden lovligt forfald – skal indkalde den pågældende på ny med henblik på gennemførelse af samtalen. Udlændingen forudsættes indkaldt på ny, indtil kommunalbestyrelsen vurderer det udsigtsløst at gennemføre den dedikerede samtale. Den pågældende vil herefter først skulle indkaldes igen, hvis udlændingen to år senere fortsat lever op til kriterierne for at modtage vejledning ved en dedikeret samtale, eller hvis kommunalbestyrelsen i perioden indtil da ikke længere finder det udsigtsløst at gennemføre den dedikerede repatrieringssamtale.

Den dedikerede vejledningssamtale afholdes minimum hvert andet år. Hvis udlændingen kommer kortvarigt i beskæftigelse, men dernæst modtager kontanthjælpslignende ydelser igen, vil den pågældende således skulle indkaldes til en ny dedikeret samtale, hvis der er gået længere end to år siden den seneste dedikerede samtale, hvis udlændingen opfylder betingelserne om at modtage kontanthjælpslignende ydelser (kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse) i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder.

Samtalen er en individuel samtale af 15-30 minutters varighed mellem den enkelte borger og den pågældendes bopælskommune. Den dedikerede vejledningssamtale vil som udgangspunkt bestå af en drøftelse af den pågældendes konkrete og aktuelle situation i Danmark over for en potentiel tilværelse i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Kommunalbestyrelsen vil i den forbindelse kunne vejlede om de konkrete muligheder, der ligger i repatrieringsloven, herunder beløbsstørrelser ved bevilling af hjælp til repatriering, reintegrationsbistand, supplerende reintegrationsbistand og opkvalificeringskurser forud for repatrieringen. Det er dog op til den enkelte kommunalbestyrelse at tilrettelægge den praktiske afholdelse af samtalen, herunder tidspunktet for afholdelsen, hvem der afholder samtalen og det nærmere indhold af vejledningen. Samtalen skal i øvrigt tilrettelægges på en måde, så den er relevant og tilpasset den enkelte borgers situation.

Den dedikerede samtale om repatriering vil på den baggrund ikke kunne afholdes som informationsmøder eller anden generel informationsindsats rettet mod flere borgere på én gang.

Den dedikerede vejledningssamtale om repatriering forudsættes som udgangspunkt – bl.a. af hensyn til kommunalbestyrelsens administration – at ligge i forlængelse af en evt. obligatorisk samtale hos kommunalbestyrelsen. Samtalen vil i visse tilfælde kunne lægges uafhængigt af en obligatorisk samtale, herunder i tilfælde af, at udlændingen ikke har et kontaktforløb i kommunalbestyrelsen. Det bemærkes i den forbindelse, at udeblivelse fra de obligatoriske samtaler i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen sanktioneres i henhold til §§ 35-43 i lov om aktiv socialpolitik. Der er ved manglende fremmøde til den dedikerede vejledningssamtale ikke en selvstændig sanktionsmulighed.

5.1.3. Øvrig vejledning

Kommunalbestyrelsen er ud over at udøve systematisk og dedikeret vejledning forpligtet til at vejlede om mulighederne for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven, når der i øvrigt er anledning hertil.

Kommunalbestyrelserne er således forpligtet til at vejlede generelt om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven, hvilket vil sige mulighed for hjælp til repatriering samt under visse nærmere omstændigheder muligheden for reintegrationsbistand, når f.eks. borgeren selv udtrykker, at pågældende overvejer eller ønsker at vende hjem. Vejledningspligten efter repatrieringsloven suppleres af forvaltningsmyndighedens generelle pligt til i fornødent omfang at yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde, jf. forvaltningslovens § 7.

Kommunalbestyrelserne kan tilgå oplysninger i UdlændingeInformationsPortalen (UIP) om en udlændings opholdsgrundlag. For udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, der gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1, 2. pkt., vil der være tilfælde, hvor der ikke er oplysninger om en persons opholdsgrundlag i UIP'en, ligesom det for så vidt angår efterkommere af denne gruppe ikke vil fremgå direkte af UIP'en, at der er tale om en efterkommer af en person, der kom til Danmark efter regler, der gjaldt før udlændingeloven af 1983. I sådanne tilfælde skal kommunalbestyrelsen vejlede om muligheden for repatriering, hvis den har kendskab til, at der er tale om en person inden for denne målgruppe. Kommunalbestyrelsen bør sikre en passende markering af personkredsen, når kommunalbestyrelsen løbende bliver bekendt med udlændinge omfattet af personkredsen for vejledningspligten.

Der findes ikke registre over danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab. I disse tilfælde skal kommunalbestyrelsen tilsvarende, når kommunalbestyrelsen har kendskab til, at en dansk statsborger har dobbelt statsborgerskab, vejlede den pågældende om muligheden for repatriering, hvis der i øvrigt er anledning til at vejlede herom. Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab er således ikke omfattet af den kommunale systematiske eller dedikerede vejledning om repatriering.

I tilfælde af at en person udtrykker ønske om at vende tilbage til sit hjemland, tidligere opholdsland, eller et land hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning, kan den kommunale sagsbehandler henvise vedkommende til DRC Dansk Flygtningehjælp med henblik på at få individuel og uddybende rådgivning om mulighederne for at vende hjem. Kommunalbestyrelsen kan være borgeren behjælpelig med at udfylde det oplysningsskema, som ansøgerne skal indsende til DRC Dansk Flygtningehjælp forud for den individuelle rådgivning.

5.2 Individuel rådgivning

Efter repatrieringslovens § 4, stk. 1, har Udlændinge- og Integrationsministeriet ansvaret for den individuelle rådgivning af personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager tillige den generelle informationsindsats vedrørende repatriering. Ministeriet har således det overordnede myndighedsansvar for den individuelle rådgivning og for informationsindsatsen, men efter lovens § 4, stk. 2, er der mulighed for, at opgaverne kan overlades til DRC Dansk Flygtningehjælp eller til en eller flere myndigheder, organisationer eller foreninger m.v.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har på nuværende tidspunkt overladt opgaven med den individuelle rådgivning om repatriering til DRC Dansk Flygtningehjælp. Rådgivningen omfatter vejledning om mulighederne for hjælp efter repatrieringsloven, lov om social pension og andre relevante love, og om de konsekvenser, som repatrieringen har for opholdsgrundlaget i Danmark, herunder om muligheden for at fortryde repatrieringen inden for en vis periode. Rådgivningen omfatter endvidere indhentning af

oplysninger om økonomiske, sociale, sikkerhedsmæssige og politiske forhold i oprindelseslandet. Oplysninger om lokale hjælpeprogrammer for hjemvendte statsborgere er også relevante i forberedelsen til repatrieringen.

Endelig rådgives der om mulighederne for at opnå hjemrejsestøtte, hvis udlændingen under visse nærmere omstændigheder ikke længere har lovligt ophold i Danmark.

Beslutningen om at repatriere kan være vanskelig og kræver, at personen får oplysninger om situationen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. I løbet af opholdet i Danmark kan både personens forhold og forholdene i det potentielle repatrieringsland forandres, og det er derfor væsentligt for personen at modtage opdaterede oplysninger om det pågældende lands samfundsforhold. DRC Dansk Flygtningehjælp varetager rådgivningen om bl.a. hjemlandets forhold og kan desuden formidle kontakt til netværksgrupper for den pågældende nationalitet.

Hvis en person ønsker rådgivning hos DRC Dansk Flygtningehjælp, kan vedkommende rette telefonisk henvendelse på hverdage mellem kl. 9 og 14 på telefon 33 73 50 00 (dansk og engelsk, bosnisk, serbisk, kroatisk, somali, urdu, arabisk og kurdisk (sorani)). Personlige henvendelser kan ske mellem kl. 9 og 15 på DRC Dansk Flygtningehjælps hovedkontor i København. Henvendelser på mail besvares løbende på adressen atvendehjem@drc.ngo. Personen skal også udfylde et oplysningsskema, der fås ved henvendelse i DRC Dansk Flygtningehjælp (skemaet er vedlagt som bilag 5). Skemaet ligger også på DRC Dansk Flygtningehjælps hjemmeside om repatriering "atvendehjem.dk" samt på hovedsiden www.asyl.drc.ngo/repatriering-at-vende-hjem/, hvor der ligeledes findes relevant materiale for sagsbehandlere. Når det udfyldte skema er modtaget i DRC Dansk Flygtningehjælp, undersøges vedkommendes rettigheder, hvorefter pågældende inviteres til en samtale.

DRC Dansk Flygtningehjælp rådgiver bl.a. om fremskaffelse af rejsedokumenter og om den praktiske organisering af rejsen samt fragt af personlige ejendele og erhvervsudstyr. De praktiske foranstaltninger foregår i samarbejde mellem den kommunale sagsbehandler og personen selv.

6.0 Administration

En ansøgning om støtte efter repatrieringsloven indgives til kommunalbestyrelsen i bopælskommunen, som træffer afgørelse i sagen. Kommunalbestyrelsen udarbejder en skriftlig afgørelse om bevilling eller afslag på støtte til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen har ansvaret for udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, mens udbetaling af reintegrationsbistand varetages af Udbetaling Danmark.

Kommunalbestyrelserne skal indberette afgørelser efter repatrieringsloven til Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller den som ministeriet har overdraget opgaven om indsamling af data til, til brug for forvaltningen af ordningen, herunder tilsyn, statistik og administration.

Indberetningen skal ske på månedlig basis.

Indberetningen skal indeholde følgende oplysninger: Navn og CPR-nummer, afgørelsesdato, oplysning om hvilket land, den pågældende udrejser til samt forventet udrejsedato. Videregivelse af personoplysninger skal ske under overholdelse af gældende lovgivning. Til brug for indberetningen er der udarbejdet en formular, som skal sendes til kommunalbestyrelsen i forbindelse med ansøgningen om repatrieringen. Kommunalbestyrelsen udfylder og returnerer formularen til DRC Dansk Flygtningehjælp.

Formularen kan findes her: <https://www.klxml.dk/KLB/Blanket/Gaelder/in325.pdf>

Kommunalbestyrelserne skal derudover hvert år inden den 31. december beskrive deres repatrieringsindsats. Formålet med beskrivelsen er at skabe større lokalpolitisk og administrativt fokus på kommunernes arbejde med repatrieringsindsatsen samt at sikre åbenhed og dialog om, hvordan kommunalbestyrelsen har tilrettelagt sit arbejde med rådgivning og information om repatriering, herunder hvor højt området prioriteres i den enkelte kommune.

Forpligtelsen til at beskrive kommunens repatrieringsindsats blev i lov nr. 295 af 20. marts 2023 overført til repatrieringsloven og er således ikke længere knyttet til beskæftigelsesplanen, men kan udarbejdes selvstændigt eller indgå i kommunens øvrige beskrivelser af kommunale indsatser. Ønsker kommunen fortsat at udarbejde en beskæftigelsesplan, kan beskrivelsen af repatrieringsindsatsen dog fortsat indgå i beskæftigelsesplanen.

Kommunen skal offentliggøre beskrivelsen. Det er op til den enkelte kommune, hvordan beskrivelsen udformes og offentliggøres. Offentliggørelsen kan f.eks. ske ved opslag på kommunens hjemmeside.

Forinden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse i sagen, skal kommunalbestyrelsen sikre sig den fornødne dokumentation for, at ansøgeren er omfattet af repatrieringslovens personkreds. For så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab skal den pågældende fremlægge dokumentation for sit andet statsborgerskab f.eks. i form af et gyldigt pas.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige den pågældendes umyndige børn, der følger den repatrierende person.

FN's Børnekonventions artikel 12, stk. 1, tilsiger, at deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed. Af stk. 2 fremgår det, at barnet især skal gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Det bemærkes hertil, at det er forældrene, som har myndigheden og retten og ansvaret for at tage beslutning om, hvor familien bosætter sig og således om familien som helhed skal repatriere. Kommunalbestyrelsen skal dog være opmærksom på barnets tarv, jf. Børnekonventionens artikel 3, og retten til at blive hørt, ligesom barnets situation og ønsker bør drøftes med forældrene. Kommunalbestyrelsen bør samtidig være opmærksom på eventuelle verserende sager i kommunens børne-/familieafdeling.

Kommunalbestyrelsen skal også undersøge, om ansøgeren tidligere har benyttet sig af fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, og om udlændingen tidligere har modtaget støtte til repatriering, idet der kun kan ydes støtte til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 7. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse indhente de fornødne oplysninger til brug for sagens afgørelse hos DRC Dansk Flygtningehjælp og relevante myndigheder, herunder tidligere opholdskommuner. Tilsvarende skal det undersøges, om en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab tidligere har modtaget hjælp til repatriering.

Kommunalbestyrelsen skal endvidere påse, at den repatrierende person framelles folkeregisteret fra det tidspunkt, hvor den pågældende forlader landet. Fastsættelse af tidspunktet for framelding af folkeregisteret er væsentligt da denne dato udgør skæringstidspunktet for, fra hvornår fristen for fortrydelsesretten løber. Kommunalbestyrelsen bør tillige gøre personen opmærksom på, at eventuelle lejemål m.v. skal opsiges, og i fornødent omfang være behjælpelig hermed.

Hvis en person ønsker at repatriere til et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, skal kommunalbestyrelsen desuden påse, om der er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for den familiemæssige tilknytning, f.eks. en fødsels- eller vielsesattest. Kommunalbestyrelsen skal videre påse om der er fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at personen lovligt kan indrejse og opholde sig i det pågældende land, f.eks. en midlertidig opholdstilladelse udstedt med henblik på forlængelse eller varigt ophold. Tilsvarende skal kommunalbestyrelsen påse, at den person, der udgør ansøgerens nære familiemæssige tilknytning til landet, selv har en længerevarende tilknytning til samt lovlig ophold i det pågældende land. Det bemærkes, at f.eks. en ægtefælles tidligere kortvarende arbejds- og studieophold eller lignende i et givent land ikke er tilstrækkeligt til, at et ægtepar sammen kan repatriere til landet, hvis ingen af dem i øvrigt tidligere har haft længerevarende ophold.

Det bemærkes, at en ansøgning om støtte efter repatrieringsloven altid bør behandles inden for en rimelig tidsramme og i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper. Kan kommunalbestyrelsen ikke træffe afgørelse inden for en rimelig frist, bør kommunalbestyrelsen således underrette den pågældende ansøger om årsagen til, at afgørelsen trækker ud samt angive en tidsramme for, hvornår afgørelse kan forventes.

6.1 Vejledende tjekliste til brug for behandling af repatrieringssager

6.1.1 På ansøgningstidspunktet

- Er personen omfattet af repatrieringslovens personkreds? Se afsnit 4.0.
- Opfylder personen opholdskravet i Danmark? Se afsnit 4.3 og 7.1.5.
- Har personen midler til at repatriere selv? Se afsnit 7.1.1 og 13.1.1.
- Ønsker personen at vende tilbage med henblik på varig bopæl? Se afsnit 7.1.2.
- Har personen tidligere modtaget hjælp til repatriering? Se afsnit 7.1.3.
- Repatrierer personen sammen med referencen, hvis personen er familiesammenført? Se afsnit 7.1.4.
- Er personen betinget løst fra sit danske statsborgerskab, hvis personen er dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab. Se afsnit 8.0 og 8.1.
- Har personen indgivet blanket med anmodning om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering ved tilbagevenden til Syrien eller Iran. Se afsnit 9.0.
- Er personen registreret sigtet i Kriminalregisteret. Se afsnit 12.2.1 og 15.2.
- Vurderes personen at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed, eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Se afsnit 12.3 og 15.3.

For den nærmere sagsbehandling og fremgangsmåde ved behandling af ansøgninger om reintegrationsbistand henvises til bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, som ændret ved bekendtgørelse nr. 2009 af 1. november 2021.

6.1.2 På tidspunktet for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand

- Opholder personen sig i fortsat i det land, hvortil den pågældende er repatrieret? Se afsnit 7.1.2.

- Har personen udfyldt erklæringen om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold? Se afsnit 7.1.7.
- Er personen ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab, hvis personen er dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab. Se afsnit 8.0 og 8.2.
- Er personen registreret sigtet eller dømt for forhold nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8 i Kriminalregisteret. Se afsnit 12.2.2 og 15.2.
- Foreligger der oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, ville udelukke personen fra opholdstilladelse? Se afsnit 12.4 og 15.4.

For den nærmere sagsbehandling og fremgangsmåde ved udbetaling af reintegrationsbistand henvises til bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, som ændret ved bekendtgørelse nr. 2009 af 1. november 2021.

6.2 Deltagelse i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning

Efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, lov om sygedagpenge og lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan personer, der opholder sig i udlandet, som udgangspunkt ikke få hjælp til forsørgelse. Efter repatrieringslovens § 6 er der imidlertid mulighed for efter ansøgning at medtage hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, lov om sygedagpenge eller lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis personen deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at træffe beslutning om repatriering. Muligheden for at deltage i praktik m.v. i hjemlandet kan bidrage til, at personen senere kan træffe en kvalificeret beslutning om at repatriere. Det er en betingelse for at medtage hjælp til forsørgelse, at opholdet sker som led i et forløb eller et projekt, der er planlagt af en myndighed eller en organisation.

For så vidt angår muligheden for at medtage sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, skal det bemærkes, at uanset opholdet i udlandet skal sygedagpengelovens øvrige betingelser fortsat være opfyldt. Det er således en betingelse for at modtage sygedagpenge under en rekognosceringsrejse, praktik eller uddannelsesforløb, at personen vurderes under hele opholdet at ville være uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, og at personen ikke ved at deltage i rejsen f.eks. forhaler sin helbredelse. Det forudsættes ligeledes, at kommunalbestyrelsen sikrer, at der kan ske opfølgning under opholdet. Kommunalbestyrelsen kan eksempelvis aftale med den sygemeldte, hvordan opfølgningen kan tilrettelægges under opholdet. Det fremgår således af § 27 i bekendtgørelse nr. 1091 af 1. juni 2021, at der, til personer, der er uarbejdsdygtige på grund af sygdom, og hvor der efter § 6 i repatrieringsloven er givet tilladelse til deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, i en periode på op til 8 uger kan ydes sygedagpenge under deltagelsen.

Det fremgår af repatrieringslovens § 6, at kommunalbestyrelsen ved vurderingen af ansøgningen skal indhente en udtalelse om opholdets karakter fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den organisation, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, dvs. for tiden DRC Dansk Flygtningehjælp. Udtalelsen skal navnlig afgives til brug for kommunalbestyrelsens vurdering af, om praktikopholdet, uddannelsesforløbet eller rekognosceringsrejsen er egnet til at forberede personens repatriering, og om opholdet er planlagt af en myndighed eller organisation på tilstrækkelig professionel vis. Det bemærkes i den forbindelse, at også personer, som ikke modtager forsørgelsesydelse fra kommunalbestyrelsen, kan modtage rådgivning om rekognosceringsrejser.

Bestemmelsen giver kun mulighed for at træffe beslutning om at yde hjælp til forsørgelse under ophold i udlandet, og der vil eksempelvis ikke kunne ydes hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik.

Der er efter repatrieringslovens § 6 heller ikke mulighed for at yde hjælp til rejseudgifterne i forbindelse med opholdet i hjemlandet. Efter bemærkningerne til L 190 af 25. februar 1999, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, s. 4503, er der i almindelighed kun mulighed for at yde hjælp til forsørgelse til kortvarige ophold på op til otte uger. Der kan således i almindelighed kun ydes hjælp til forsørgelse til rekognosceringsrejser som led i en eventuel repatrieringsproces af op til otte ugers varighed. Heraf følger omvendt, at kommunalbestyrelsen, såfremt særlige omstændigheder taler herfor, efter en konkret og individuel vurdering kan give tilladelse til længere ophold ud over otte uger. Kommunalbestyrelsen bør ved vurderingen lægge særlig vægt på, om opholdet efter en konkret og individuel vurdering må anses for en væsentlig forudsætning i forhold til en eventuel senere bæredygtig repatriering.

6.3 Vejledning og opkvalificering med henblik på repatriering

6.3.1 Tilbud om vejledning og opkvalificering

Siden den 1. marts 2019 har kommunalbestyrelserne kunnet give tilbud om vejledning og opkvalificering til personer omfattet af repatrieringsloven, når det konkret vurderes at være relevant i forhold til den enkelte persons opholdssituation i Danmark med henblik på at understøtte en sandsynlig repatriering til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om at give tilbud om vejledning eller opkvalificering på baggrund af de samlede relevante oplysninger om personen, relevansen af et eventuelt konkret kursus i forhold til realistiske arbejds- og erhvervsmuligheder i det land, der ønskes repatriering til, personens motivation og afklaring i forhold til repatriering, samt personens eget eventuelle kendskab til og mulighed for arbejds- og erhvervsmuligheder i det pågældende land. F.eks. vil et kursus i regnskab kunne være relevant for en person, der ønsker at engagere sig i handel som selvstændig, og et kursus i et håndværk kunne være relevant for en person, der ønsker at engagere sig inden for bygnings- og anlægsområdet.

Kommunalbestyrelsens tilbud om vejledning og opkvalificering vil kunne omfatte relevante kurser og opkvalificering m.v. af som udgangspunkt få ugers varighed. Der vil f.eks. kunne være tale om kortere kurser i regi af AMU eller lignende. Der vil som udgangspunkt alene kunne tilbydes ét kursus pr. person.

Tilbuddet om vejledning og opkvalificering er frivilligt for udlændingen at tage imod og gælder for alle personer omfattet af repatrieringsloven. Deltagelse i et opkvalificerende kursus efter repatrieringsloven medfører ikke en pligt til efterfølgende at repatriere, men kommunalbestyrelsen skal ved tilbud om opkvalificering konkret vurdere, at der er udsigt til, at den pågældende person vil repatriere.

6.3.2 Refusion for vejledning og opkvalificering

For personer omfattet af integrationslovens regler om et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram vil kommunalbestyrelserne få mulighed for statslig refusion for udgifterne til personer, der deltager i opkvalificerende kurser efter repatrieringslovens § 6 a. Staten vil således refundere 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til tilbud om vejledning og opkvalificering inden for det samme årlige rådighedsbeløb, der følger af integrationslovens § 45, stk. 1, der gælder for de øvrige indsatser eller tilbud, der er omfattet af bestemmelsen.

Der er ikke adgang til statslig refusion for personer, der ikke er omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram.

6.4 Fravigelse af krav om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud ved deltagelse i tilbud efter repatrieringsloven

Kommunalbestyrelserne har mulighed for at fravige kravet i integrationslovens § 17 a, stk. 1, om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats for de udlændinge, der er omfattet af integrationsloven og som tilbydes vejledning og opkvalificering efter repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 6 a eller deltagelse i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser i hjemlandet efter repatrieringslovens § 6, jf. integrationslovens § 17 a, stk. 3. Dette gælder, hvis udlændingens deltagelse i et tilbud efter repatrieringsloven vil betyde, at den pågældende udlænding ikke kan overholde kravene i integrationsloven om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats.

Kommunalbestyrelserne har tillige mulighed for at fravige kravet i § 105, stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, om ret og pligt til kontinuerlig aktivering til personer, der modtager uddannelseshjælp eller overgangsydelse efter lov om aktiv socialpolitik, og som er under 30 år uden erhvervskompetencegivende uddannelse (bortset fra modtagere af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, som er omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet), hvis personen deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a, jf. § 105, stk. 5, i lov om aktiv beskæftigelsesindsats. Når tilbuddet efter repatrieringslovens § 6 a ophører, vil personen igen skulle deltage i en kontinuerlig indsats efter beskæftigelsesindsatslovens § 96 b, stk. 1.

7.0 Hjælp til repatriering

En kommunalbestyrelse kan efter ansøgning yde hjælp til repatriering til en person, der ønsker at vende tilbage til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1. Kommunalbestyrelsen udarbejder en skriftlig afgørelse om bevilling eller afslag på støtte til repatriering efter repatrieringsloven.

Ansøgningen indgives til kommunalbestyrelsen i den pågældende persons bopælskommune.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, der følger den repatrierende person. Det vil sige børn, som den repatrierende har forældremyndighed over, og som bosætter sig sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på at tage varigt ophold.

De enkelte dele af hjælpen beskrives nedenfor.

Det bemærkes, at i forhold til fastsættelse af de beløb, der ydes i medfør af repatrieringsloven, er det årstallet for personens repatriering, der er afgørende. Træffer en kommunalbestyrelse således afgørelse om hjælp til repatriering i f.eks. december 2021, hvor repatriering finder sted 1. januar 2022 eller senere det år, er det således ydelsesniveauet i 2022, der skal indgå i kommunalbestyrelsens afgørelse.

7.1 Almindelige betingelser for ydelse af repatrieringshjælp

7.1.1 Udlændingens egne midler

Det er en betingelse for at modtage hjælp til repatriering, at personen ikke selv har midler hertil.

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om vedkommende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der kan ydes støtte. En families økonomiske forhold vurderes samlet. Vurderingen foretages af kommunalbestyrelsen i bopælskommunen på samme måde som ved ansøgninger om flyttehjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Der skal i den forbindelse lægges vægt på, om omkostningerne kan afholdes af løbende indtægter eller midler, der med rimelighed kan kræves opsparet af løbende indtægter. Der skal derimod ikke tages højde for, hvad en person teoretisk kunne have

sparet op. Størrelsen af udgifterne til repatriering skal således sammenholdes med, hvad udlændingen selv råder over.

Personer, der selv har midler til repatriering, kan som udgangspunkt ikke få hjælp til repatriering. Det beror på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende er berettiget til at modtage hjælp efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal se bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension, på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 11.

Kommunalbestyrelsen skal ved vurderingen tage udgangspunkt i en konkret vurdering af, hvorvidt tilbagekøbsværdien af pensioner kan bidrage væsentligt til den pågældende persons eller familiens forsørgelse, og kommunalbestyrelsen kan dermed se bort fra mere beskedne pensionsopsparinger, f.eks. hvis tilbagekøbsværdien ikke modsvarer det opsparede beløb.

Kommunalbestyrelsen skal desuden se bort fra visse former for formålsbestemt formue, såsom formue til brug for uddannelse, erstatning for tab af erhvervsevne, godtgørelsen for varigt mén, ydelser for godkendte sociale fonde, stiftelser, foreninger m.v. En eventuel børneopsparing betragtes som børnenes ejendom og indgår ikke i vurderingen af familiens økonomiske forhold.

På baggrund af kommunalbestyrelsens vurdering af den pågældende persons formueforhold, træffer kommunalbestyrelsen beslutning om, hvorvidt den pågældende kan ydes støtte til repatriering, herunder om der kan ydes hel eller delvis støtte. Kommunalbestyrelsen træffer beslutning om støtte på baggrund af en samlet konkret vurdering af den pågældendes forhold.

Kommunalbestyrelsen kan træffe beslutning om, at der skal ske forholdsmæssigt fradrag i repatrieringsstøtten i tilfælde, hvor en person er i besiddelse af formue over den førnævnte beløbsgrænse. Eksempelvis vil en enlig person, som har en formue på 60.000 kr. – dvs. 10.000 kr. mere end hvad der efter reglerne skal ses bort fra for enlige – kunne få udbetalt 10.000 kr. mindre i repatrieringsstøtte, end hvad den pågældende ville være berettiget til, hvis han eller hun ikke havde haft nogen formue.

I et eksempel som nævnte fradrages beløbet i den sidste del af etableringsydelsen efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, der kommer til udbetaling efter et år eller, for de personer, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, efter fortrydelsesfristens udløb. Dette er med til at sikre, at den pågældende person får det bedste grundlag for en holdbar repatriering.

I forhold til vurderingen af et ægtepars samlede formue, hvoraf den ene ægtefælle ikke er berettiget til at modtage hjælp efter repatrieringsloven, skal også de udgifter, der er forbundet med en ægtefælle, der ikke kan modtage støtte efter repatrieringsloven, indgå i kommunalbestyrelsens vurdering af parrets samlede formue. Der skal således i formuevurderingen tages hensyn til de udgifter, den ikke-støtteberettigede ægtefælle får i forhold til rejse, transport af ejendele og etablering, ligesom indtægter, herunder i form af eventuel medtagen pension m.v., skal tages med i vurderingen.

7.1.2 Tilbagevenden med henblik på varig bopæl

Det er en betingelse, at personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på varig bopæl, jf. repatrieringslovens § 2.

Betingelsen om, at tilbagevenden skal ske med henblik på at tage varig bopæl, indebærer, at der ikke kan ydes hjælp til repatriering, hvis det må antages, at en person alene har til hensigt at opholde sig i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning i en periode og derefter vende tilbage til Danmark eller flytte til et andet land.

Bestemmelsen indebærer også, at der som altovervejende udgangspunkt ikke kan ydes hjælp til repatriering, hvis den pågældende på tidspunktet for ansøgningens indgivelse allerede opholder sig i sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Dette gælder også for personer, der midlertidigt opholder sig i deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning som led i et afklaringsforløb med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, og som under opholdet i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning træffer beslutning om at repatriere. Dette skyldes bl.a. hensynet til at sikre, at beslutningen om repatriering er velovervejet og velfunderet, samt hensynet til planlægningen af repatrieringsforløbet, herunder afvikling af bopæl m.v.

Under helt særlige omstændigheder og efter en konkret vurdering kan det være muligt at indgive en ansøgning om hjælp til repatriering fra hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil personen har nær familiemæssig tilknytning. Det er i den forbindelse en betingelse, at den pågældende person kun har opholdt sig i sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på et ophold af kortere varighed, samt at den pågældende person fortsat har sin folkeregisteradresse og eventuelle familie i Danmark.

Hvis den pågældende person har opholdt sig i hjemlandet som led i en ferierejse eller lign., er det endvidere en betingelse, at den pågældende person på grund af uforudsete begivenheder ikke kan rejse til Danmark for at indgive en ansøgning om repatriering her i landet, samt at det i det konkrete tilfælde må anses som uforholdsmæssigt bebyrdende at pålægge den pågældende person at genindrejse i Danmark med henblik på at indgive en ansøgning om repatriering. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en person under et ophold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning bliver så syg, at vedkommende kun vanskeligt vil kunne gennemføre en rejse til Danmark.

Hvis den pågældende person derimod alene opholder sig i hjemlandet med det formål at undersøge de konkrete muligheder for repatriering, er det endvidere en betingelse, at ansøgeren forud for rekognosceringsrejsens påbegyndelse har truffet beslutning om repatriering betinget af, at erfaringerne fra rekognosceringsrejsen taler derfor. Det er desuden en betingelse, at det efter en konkret vurdering af den pågældendes helbredstilstand må anses for uforholdsmæssigt bebyrdende at pålægge vedkommende at rejse tilbage til Danmark for her at indgive en ansøgning om repatriering.

Det er kommunalbestyrelsen, der vurderer, hvornår betingelsen om ”varig bopæl” må anses for at være opfyldt. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse vurdere, om det er muligt for den pågældende at vende tilbage og etablere varig bopæl i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Ved vurderingen af, hvorvidt det er muligt for en person at vende tilbage til repatrieringslandet med henblik på at tage varig bopæl, skal kommunalbestyrelsen bl.a. lægge vægt på den pågældende ansøgers viden og oplysninger om forholdene i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, samt pågældende ansøgers egen vurdering af mulighederne for at tage varigt ophold der. Kommunalbestyrelsen vil endvidere kunne lægge vægt på den enkeltes beskrivelse af forventningerne til den nye hverdag i repatrieringslandet og årsagerne til ønsket om at vende tilbage til det pågældende land. Der skal ved vurderingen lægges vægt på, at beslutningen om repatriering er frivillig og ansøgers egen, og dermed er et udtryk for et ønske om bæredygtig og varig tilbagevenden.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere inddrage baggrundsoplysninger om den generelle situation i det pågældende land. Baggrundsoplysninger om de generelle forhold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende person har nær familiemæssig tilknytning, som udlændingemyndig-

hederne inddrager i deres sagsbehandling, kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk under fanebladet ”Baggrundsoplysninger”.

7.1.3 Kun repatrieringshjælp én gang

Der kan efter repatrieringslovens § 7, stk. 7, kun ydes hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang. Bestemmelsen indebærer, at en person, der én gang har fået hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, ikke på et senere tidspunkt på ny kan modtage hjælp til repatriering.

Baggrunden for, at personen er vendt tilbage til Danmark efter opholdet i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning og derefter ønsker at repatriere på ny, er uden betydning.

En person, der som voksen ønsker at repatriere til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er derimod ikke afskåret fra at modtage hjælp hertil, selvom vedkommende som mindreårig som led i sin families repatriering har forsøgt at repatriere. Det er i den forbindelse en betingelse, at den pågældende person var mindreårig, da repatriering blev forsøgt første gang, at vedkommende fortsat var mindreårig på tidspunktet for familiens tilbagevenden til Danmark, og at den pågældende person repatrierede som del af en familie, hvor forældremyndighedsindehaveren/-haverne traf beslutningen om at repatriere.

En person, der som mindreårig efter egen beslutning har ansøgt om og modtaget repatrieringsstøtte, kan derimod ikke på ny modtage hjælp til repatriering. Se nærmere i bilag 2¹⁾.

Det er kun hjælp til repatriering, der er bevilget efter repatrieringsloven, der trådte i kraft den 1. januar 2000, der er omfattet af bestemmelsen. Udlændinge, der frem til repatrieringslovens tilblivelse i 2000 har modtaget hjælp til repatriering efter den dagældende lov om social bistand (bistandsloven) eller lov om aktiv socialpolitik, kan således godt på ny modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det forhold, at der kun kan ydes hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, udelukker ikke, at der på ny ydes reintegrationsbistand efter repatrieringslovens § 10 til en person, der én gang har fået hjælp til repatriering efter § 7 og/eller § 10, og som på ny ønsker at repatriere.

7.1.4 Familiesammenførte udlændinge

Der kan som udgangspunkt kun ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, hvis den pågældende repatrierer sammen med den person, til hvem den pågældende har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen), jf. repatrieringslovens § 7, stk. 8.

Det betyder, at referencen senest skal træffe beslutning om at repatriere samtidig med den familiesammenførte udlænding. Kan referencen ikke modtage støtte til repatriering, f.eks. fordi vedkommende er dansk statsborger, skal referencen opgive sin bopæl i Danmark og flytte permanent til den familiesammenførte persons hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og senest udrejse samtidig med den familiesammenførte udlænding. Der henvises til bilag 3²⁾.

En familiesammenført udlænding kan også anses for at opfylde kravet i repatrieringslovens § 7, stk. 8, hvis den familiesammenførte vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, sammen med referencen, der har fået nægtet forlænget eller inddraget sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2 eller § 19, stk. 1, og afgørelsen herom er endelig, og pågældende derfor er omfattet af hjemrejselovens regler om

hjemrejsestøtte. Det er således uden betydning om referencen eller den familiesammenførte modtager hhv. hjemrejse- eller repatrieringsstøtte.

Er referencen vendt permanent tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning forud for den familiesammenførtes beslutning om at repatriere, vil en udlænding, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 og 4, herefter ligeledes kunne ydes hjælp til repatriering.

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 9, kan en familiesammenført udlænding dog uanset bestemmelsen i § 7, stk. 8, ydes hjælp til repatriering,

- hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen,
- hvis referencen er død,
- hvis udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere, eller
- hvis udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4. Det drejer sig om udlændinge, der på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år eller opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af deres helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1992-93, tillæg A, L 335 af 27. maj 1993, sp. 10468, at børn under 18 år normalt ikke meddeles en selvstændig opholdstilladelse, såfremt de er indrejst og har ophold her i landet sammen med begge eller en af deres forældre, og at disse børn vil være omfattet af ordningen, såfremt forældrene er det. Et barn under 18 år vil således som udgangspunkt være omfattet af repatrieringsordningen, såfremt barnet repatrierer med en forælder, der er omfattet af repatrieringsloven.

Det er ikke en betingelse for at modtage reintegrationsbistand, at den familiesammenførte udlænding repatrierer sammen med referencen, jf. afsnit 13.1.3.

Hvis et ægtepar har truffet beslutning om repatriering, vil der være mulighed for at yde hjælp til repatriering til begge ægtefæller, selvom den ene ægtefælle vender tilbage til hjemlandet noget tid før de øvrige familiemedlemmer med henblik på at forberede familiens samlede tilbagevenden (forskudt repatriering). Dette gælder også, hvis den familiesammenførte ægtefælle repatrierer først.

For begge ægtefæller gælder det, at repatrieringshjælpen som udgangspunkt udbetales ved udrejsen af Danmark til hjemlandet, det tidligere oprindelsesland eller et land, hvortil de pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Dette gælder dog ikke udbetaling af hjælp til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, udbetaling af beløb til sygesikring, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, udbetaling af udgifter til behandling, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 9, hvor der kun udbetales en andel af beløbet - ved udrejsen - mens resten af beløbet for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, mens det resterende beløb udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark for andre udlændinge, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 2.

Det bemærkes i den forbindelse, at en dansk statsborger kan henvises til at søge om flyttehjælp efter de almindelige flytteregler, jf. afsnit 4.8 ovenfor, ligesom vedkommende vil kunne medtage eventuel pension til udlandet efter pensionslovgivningens almindelige regler. Den repatrieringshjælp, som skal udbetales til den udenlandske ægtefælle eller samlever efter lovens § 7, vil kun bestå af etableringsydelsen til vedkommende selv og godtgørelse for omkostningerne ved vedkommendes egen rejse, m.v.

Vedr. repatrieringshjælp til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab henvises der til afsnit 8.

7.1.5. Udlændinge, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge aktuelt meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3

Repatrieringslovens § 7, stk. 10, omhandler den særlige situation, at en person omfattet af repatrieringslovens målgruppe ønsker at repatriere til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark, på baggrund af en konkret asylretlig vurdering aktuelt meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ydes til udlændinge, der flygter fra en situation, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile.

En udlænding, der ønsker at repatriere til et sådant land, skal – uanset den pågældendes opholdsgrundlag – have haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 1 år, før den pågældende kan ansøge om hjælp efter repatrieringsloven. Varigheden af en udlændings opholdstilladelse regnes fra den pågældendes meddelelse af opholdstilladelse i Danmark. Mindreårige børn følger den repatrierende forælder og er ikke underlagt et tidsmæssigt opholdskrav.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), tillæg A, L 140 som fremsat om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.), s. 48, at kravet om ét års lovligt opholdstilladelse i Danmark sigter på at modvirke, at personer fra sådanne lande søger mod Danmark alene med henblik på at få udbetalt hjælp til repatriering.

Muligheden for at ansøge om repatriering er rettet mod alle personer omfattet af repatrieringslovens målgruppe, herunder udlændinge som på baggrund af ansøgning efter repatrieringsloven, jf. lovens § 3, stk. 6, bliver omfattet af repatrieringslovens målgruppe.

Det bemærkes, at udlændinge omfattet af lovens § 3, stk. 1, jf. stk. 4, først har mulighed for at ansøge om støtte efter repatrieringsloven, når de har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 5 år. Den pågældende gruppe opfylder dermed allerede kravet om ét års lovligt ophold i Danmark.

7.1.6. Garantierklæring om forsørgelse

I visse tilfælde har referencen i forbindelse med opholdstilladelsen underskrevet en garantierklæring om forsørgelse.

Det bemærkes, at det ikke er muligt for kommunalbestyrelsen at inddrive udgifter efter repatrieringsloven, herunder reintegrationsbistand, hos referencen, selvom referencen har underskrevet en garantierklæring om forsørgelse. Det skyldes, at det alene er kommunalbestyrelsens eventuelle udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, f.eks. kontanthjælp, integrationsydelse eller hjælp

i særlige tilfælde, der kan kræves dækket af garantien. Der er derimod ikke hjemmel i loven til, at garantierklæringen kan dække udgifter efter repatrieringsloven.

7.1.7 Erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold

Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering – dvs. anden del af repatrieringshjælpen – er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Den repatrierede person, der anmoder om at få den resterende del af repatrieringshjælpen udbetalt, skal for at få udbetalt hjælpen afgive en erklæring om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Det betyder, at kommunalbestyrelsen skal stille krav om afgivelse af en sådan erklæring over for enhver person, der anmoder om at få den resterende del af repatrieringshjælpen udbetalt.

Hvis den repatrierede person erklærer, at den pågældende hverken er eller har været sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold i den angivne tidsperiode, og bliver kommunalbestyrelsen ikke på anden vis gjort bekendt med, at der foreligger et sådant forhold, vil den resterende del af repatrieringshjælpen komme til udbetaling, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling er opfyldt. Kommunalbestyrelsen skal således ikke i denne henseende af egen drift foretage yderligere undersøgelser, medmindre der er i den enkelte sag er en konkret anledning hertil.

Erklærer den repatrierede person at være sigtet, tiltalt eller dømt for et forhold, der efter loven kan føre til bortfald af repatrieringsstøtten, skal kommunalbestyrelsen undersøge forholdet nærmere. Det skal som udgangspunkt ske ved, at kommunalbestyrelsen anmoder Udlændingestyrelsen om en vurdering af forholdet, medmindre det er åbenbart, at der er tale om et kriminelt forhold af en sådan karakter, at dette aldrig vil kunne føre til bortfald. Hjælpen skal i disse tilfælde som udgangspunkt kunne tilbageholdes, indtil Udlændingestyrelsen har foretaget vurderingen.

Afviser den repatrierede person at afgive en erklæring, eller afgives erklæringen ikke inden for en rimelig frist fastsat af kommunalbestyrelsen, vil en sådan afvisning eller fravær af at afgive erklæringen bevirke, at den resterende del af repatrieringshjælpen ikke kommer til udbetaling. Om hjælpen kan komme til udbetaling, hvis den repatrierede person på et senere tidspunkt på ny anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen og i den forbindelse afgiver erklæringen, afhænger af de nærmere omstændigheder i den enkelte sag. Normalt er der i et sådant tilfælde ikke noget til hinder for at udbetale den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser er opfyldt, herunder at personen ikke indtil det tidspunkt, hvor den pågældende på ny anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, f.eks. ved at indsende erklæringen, har begået forhold omfattet af bortfaldsadgangen.

Fastsættelse af fristen vil skulle ske under indtryk af, at personen gives mulighed for at reagere inden for fristen ved hjælp af den kommunikationsform, som – udover at være egnet til formålet – konkret vurderes at være tilgængelig i det land, hvor personen opholder sig. Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen som udgangspunkt ikke fastsætter fristen til mindre end fire uger. Fristen vil kunne være længere f.eks. i sager, hvor kommunikationen med den pågældende person vil skulle ske med almindelig post, og hvor postgangen til den pågældendes opholdssted som følge af forholdene i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning er af længere varighed.

Viser den afgivne erklæring sig at være urigtig eller vildledende, forudsættes det, at kommunalbestyrelsen undersøger forholdet nærmere, herunder med bistand fra relevante myndigheder, med henblik på eventuel tilkendegivelse om tilbageholdelse eller afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsen vil i sådanne tilfælde f.eks. kunne anmode Udenrigsministeriet om bistand til at indhente oplysninger, ligesom Udlændingestyrelsen i relevant omfang vil skulle anmodes om en vurdering af forholdet.

Loven fastsætter ikke særlige formkrav for den repatrierede persons afgivelse af erklæringen. Kommunalbestyrelsen skal dog påse, om erklæringen er afgivet af den rette person. Kommunalbestyrelsen kan – som ved andre sager om repatrieringsstøtte – eventuelt gøre brug af en standardblanket til indhentelse af erklæringen. Se nærmere i bilag 7.

I bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, som ændret ved bekendtgørelse nr. 2009 af 1. november 2021, er der på tilsvarende vis fastsat regler om afgivelse af erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold som betingelse for (fortsat) udbetaling af reintegrationsbistand.

Udbetaling af reintegrationsbistand er herefter betinget (tilsvarende hjælp til repatriering) af, at personen efter anmodning fra Udbetaling Danmark erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører.

Udbetaling Danmark skal én gang årligt anmode modtageren af reintegrationsbistand om en bekræftelse af, at den pågældende er i live og fortsat opfylder betingelserne for modtagelse af reintegrationsbistand. Udbetaling Danmark kan i samme forbindelse anmode om bl.a. en erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold.

7.1.7.1 Vejledning om retsvirkningerne af erklæring om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelsen om hjælp til repatriering – dvs. i forbindelse med kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte, som træffes forud for udrejsen – vejleder den person, der ønsker at repatriere, om at indsende erklæringen i forbindelse med udbetalingen af den resterende del af repatrieringshjælpen og om de eventuelle retsvirkninger af en sådan erklæring. Hvis der i forlængelse heraf måtte være nærmere spørgsmål fra den repatrierede person om de strafbare forhold, der kan føre til bortfald, kan kommunalbestyrelsen henvise personen til Udlændingestyrelsen. Se hertil bilag 8.

Loven fastsætter ikke særlige formkrav for den repatrierede persons afgivelse af erklæringen. Kommunalbestyrelsen skal dog påse, om erklæringen er afgivet af den rette person. Kommunalbestyrelsen kan – som ved andre sager om repatrieringsstøtte – eventuelt gøre brug af en standardblanket til indhentelse af erklæringen. Se hertil bilag 7.

7.2 Rejseudgifter

Der kan efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 1, ydes hjælp til udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hjælpen omfatter alle transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt. Det kan være nødvendigt af sikkerheds- og helbredsmæssige årsager, at personen eskorteres af IOM, DRC Dansk Flygtningehjælp

eller et familiemedlem. Det er også muligt at dække udgifter til eskorte efter bestemmelsen. Evt. udgifter forud for udrejsen, som er nødvendige i forbindelse med udrejsen, herunder bl.a. visum, transitvisum, påkrævede helbredsundersøgelser og lignende skal betragtes som rejseudgifter og dækkes af kommunalbestyrelsen.

7.3 Transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af bohave

Efter § 7 a, stk. 1, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 34.147 kr. (2024-niveau) per person til transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af personligt bohave. Den enkelte kan således selv vælge enten at få støtte til transport af personlige ejendele eller en startpakke til køb af bohave for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Både voksne og deres eventuelle børn kan få dækket udgifter til transport af personlige ejendele på højst 34.147 kr. per person eller hjælp til køb af personligt bohave på 34.147 kr. (2024-niveau). Et ægtepar eller en familie kan kombinere valgmuligheden, så f.eks. den ene ægtefælle vælger transport af personlige ejendele, mens den anden ægtefælle vælger at modtage hjælp til køb af bohave.

I de tilfælde, hvor der er ønske om hjælp til transport af personlige ejendele, skal transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v. Vælges i stedet tilskud til køb af personligt bohave, er det ikke en betingelse for udbetalingen, at den pågældende dokumenterer at have udgifter svarende til 34.147 kr. forbundet med køb af nyt bohave i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Der er altså ikke krav om eftersendelse af dokumentation for køb af nyt bohave.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

7.4 Transport af erhvervsudstyr

Der kan efter § 7 a, stk. 1, nr. 3, tillige ydes hjælp til udgifter til transport af erhvervsudstyr. Der kan ydes støtte på op til 17.993 kr. (2024-niveau) til transport af forskelligt udstyr, der er nødvendigt for personen eller dennes families erhverv i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det er således et krav, at udstyret er nødvendigt i forhold til erhvervet. Hvis begge ægtefæller er erhvervsudøvere, enten i familiens virksomhed eller hver for sig, vil begge ægtefæller kunne modtage støtte til dækning af udgifter til transport af erhvervsudstyr. Støtten til transport af erhvervsudstyr gælder for eksisterende udstyr, dvs. udstyr, som personen allerede er i besiddelse af. Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med vurderingen af ansøgningen om hjælp til transport af erhvervsudstyr overveje, om der er tilstrækkelig sammenhæng mellem nytten af det pågældende udstyr og udgifterne til transport. Der er principielt intet til hinder for at yde støtte til transport af erhvervsudstyr til personer under 18 år, men personens alder har naturligvis betydning for vurderingen om, hvorvidt pågældende har et erhverv.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

7.5 Hjælp til etablering

Der kan efter § 7 a, stk. 1, nr. 4, ydes et kontantbeløb til etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Hjælp til etablering udgør op til 155.417 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og op til 47.401 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år (2024-niveau).

Hjælpen kan anvendes til at dække udgifter ved genetablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning uanset de faktiske etableringsomkostninger i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Der kan således ikke udbetales et mindre beløb i etableringshjælp under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er lavere end i andre lande. Beløbet kan alene nedsættes, hvis kommunalbestyrelsen på baggrund af en konkret vurdering af personens formueforhold har truffet beslutning herom. Der henvises til afsnit 7.1.1.

Beløbet udbetales i to dele, jf. § 7 a, stk. 2. Ved udrejsen af Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning udbetales der indtil 62.166 kr. af de 155.417 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 18.960 kr. af de 47.401 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år (2024-niveau). For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det følger af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, at før anden del af etableringsydelsen kan komme til udbetaling, skal der være forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller – hvis den pågældende har søgt om forlængelse af fortrydelsesretten – skal fortrydelsesretten være udløbet, samt at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det forhold, at en kommunalbestyrelse med støtte i bestemmelsens forarbejder har aftalt, at personen selv skal rette henvendelse til kommunalbestyrelsen med henblik på udbetaling af anden del af ydelsen, kan ikke i sig selv føre til, at personens krav på og kommunalbestyrelsens pligt til at udbetale anden del af etableringshjælpen bortfalder. Der er ikke efter repatrieringslovens fastsat en nærmere tidsmæssig øvre grænse for, hvornår personen kan anmode om udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering.

Beløbene reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises til afsnit 8.

7.6 Indkøb og transport af erhvervsudstyr, der er egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 5, kan kommunalbestyrelsen yde hjælp til udgifter på højst 17.993 kr. (2024-niveau) til køb af erhvervsudstyr, såfremt det efter en konkret vurdering vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, samt udgifter til transport af sådant udstyr på op til 23.237 kr. (2024-niveau).

Det er en betingelse for bevilling af hjælp til erhvervsudstyr, at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, samt at udstyret er egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder. Udstyret vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder, hvis der foreligger en vis sandsynlighed for, at personen vil kunne anvende udstyret erhvervsmæssigt. Der kan derimod ikke stilles krav om, at udlændingen tidligere har beskæftiget sig med det pågældende arbejdsområde, eller at udlændingen skal være i besiddelse af en særlig uddannelse. Sådanne forhold kan imidlertid styrke sandsynligheden for, at udlændingen kan anvende udstyret erhvervsmæssigt.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere ikke meddele afslag på en ansøgning under henvisning til, at udstyr af den pågældende art sædvanligvis stilles til rådighed af en arbejdsgiver, idet det afgørende er, om der konkret er grundlag for at antage, at udlændingen vil anvende erhvervsudstyret. At der skal være tale om erhvervsudstyr indebærer, at udstyret skal være egnet til anvendelse ved fremstilling af varer eller tjenesteydelser som – typisk mod betaling – kan komme en bredere kreds af personer til gode. Udstyr, der alene er egnet til privat anvendelse i eget hjem (som f.eks. opvaskemaskine og vaskemaskine), er derfor ikke omfattet af bestemmelsen. Dyr såsom køer og høns kan tillige betragtes som erhvervsudstyr, da disse dyr kan anvendes til at fremstille varer, som kan komme en bredere kreds af personer til gode.

Det er ikke en betingelse, at det pågældende erhvervsudstyr skal anvendes af den enkelte person selv, men den pågældende udlænding skal selv deltage i erhvervet. Der er mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Såfremt begge ægtefæller i en familie er aktive erhvervsudøvere, enten i familiens virksomhed eller hver for sig, vil begge kunne modtage støtte til dækning af udgifter til køb og transport af erhvervsudstyr.

Der er principielt intet til hinder for at yde støtte til køb og transport af erhvervsudstyr til personer under 18 år, men personens alder har naturligvis betydning for vurderingen om, hvorvidt pågældende har et erhverv.

Beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Kommunalbestyrelsen kan enten selv indkøbe det pågældende udstyr eller betinge støtten af, at der forelægges fornøden dokumentation for indkøbet. Udstyret kan købes i Danmark eller et andet sted, herunder i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Der er imidlertid ikke mulighed for at forudbetale støtten kontant til personen. Hjælpen til erhvervsudstyr kan ikke sættes til et mindre beløb under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er lavere end i andre lande.

Kommunalbestyrelsen kan lægge vægt på omkostningsniveauet for transporten i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om køb og transport af erhvervsudstyr. Hvis omkostningerne for transport af bestemt udstyr vil være uforholdsmæssigt høje, kan kommunalbestyrelsen nægte at yde hjælpen til køb og transport af udstyret. Det skal imidlertid i denne forbindelse undersøges, om der er mulighed for at indkøbe udstyret i hjemlandet mod fornøden dokumentation.

Erhvervsudstyret er beregnet til anvendelse i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og støtten vil derfor kunne kræves tilbagebetalt, hvis udstyret ikke anvendes i tilknytning til repatrieringen, jf. repatrieringslovens § 9.

7.7 Sygeforsikring

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 6, ydes støtte til udgifter til sygeforsikring i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil de pågældende har nær familiemæssig tilknytning til personer, der på tidspunktet for tilbagevenden er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 8.707 kr. pr. år (2024-niveau) i op til fire år, dvs. at hjælpen i alt højst kan udgøre 34.828 kr. pr. person (2024-niveau) over 18 år.

På baggrund af rådgivning fra DRC Dansk Flygtningehjælp fastlægges det, om der er tale om et land, hvor der ikke er et offentligt sygeforsikringssystem, og om det er muligt at tegne en sygeforsikring i det pågældende land, herunder om der er tale om en forsikring, som den repatrierende kan forventes at tegne. Hvis det f.eks. kun er muligt at tegne en meget dyr international forsikring for det pågældende

land, vil DRC Dansk Flygtningehjælp rådgive om, at der i det pågældende land kun er mulighed for at tegne en forsikring, der økonomisk ligger over det niveau, den pågældende person med rimelighed kan forventes at tegne.

DRC Dansk Flygtningehjælp vil som led i deres rådgivning endvidere oplyse, om det vurderes at være muligt i det konkrete tilfælde at tegne en forsikring. Der kan f.eks. være tale om et land, hvor det er muligt at tegne en privat forsikring, men hvor forsikringsselskaberne ikke tegner forsikringer for personer over en vis alder eller for personer, der har en sygdomshistorie, som har betydning for, om der kan tegnes en forsikring.

Det er den enkelte person, der på baggrund af sit kendskab til oprindelseslandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning er ansvarlig for at tegne sygeforsikringen.

Hjælp til udgifter til sygeforsikring efter § 7 a, stk. 1, nr. 6, udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 3.

Første del af hjælpen, svarende til udgifter til det første år, udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del af hjælpen, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende person har nær familiemæssig tilknytning, kan første udbetaling ske på baggrund af et tilbud om forsikring.

Anden del af hjælp til udgifter til sygesikring udgøres af den hjælp, kommunalbestyrelsen har bevilget for år to, tre og fire. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til sygeforsikring efter repatrieringslovens § 7, stk. 3, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises til afsnit 8.

7.8 Hjælp til behandlingsudgifter

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, kan kommunalbestyrelsen i stedet for at yde hjælp til udgifter til sygesikring, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 6, når sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetale 8.707 kr. pr. år i op til fire år med det formål at dække behandlingsudgifter, dvs. i alt højst 34.828 kr. (2024-niveau).

Hjælp efter § 7 a, stk. 4, kan alene ydes til personer, der er fyldt 18 år på tidspunktet for tilbagevenden.

Da beløbet er beregnet til dækning af fremtidige udgifter til behandling, er det uden betydning, om personen på tidspunktet for repatrieringen har behandlingskrævende sygdomme.

Repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, er subsidiær i forhold til § 7 a, stk. 1, nr. 6, hvorefter der ydes støtte til udgifter til en sygeforsikring. Det er således kun i lande, som ikke har et offentligt sygesikringssystem, og hvor det ikke er muligt eller hvor der kun meget vanskeligt kan tegnes en sygeforsikring, at bestemmelsen finder anvendelse.

DRC Dansk Flygtningehjælp vil i forbindelse med sin rådgivning oplyse, om der er tale om et land, hvor en sygeforsikring ikke eller kun vanskeligt kan tegnes. Bestemmelsen finder også anvendelse i den situation, hvor det generelt er muligt at tegne en sygeforsikring, men hvor det konkret ikke er muligt for den pågældende person at tegne en forsikring, f.eks. på grund af vedkommendes alder eller sygdomshistorie.

Hjælp til behandlingsudgifter efter 1. pkt., udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til udgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Der stilles ikke krav om, at personen skal fremlægge dokumentation for afholdte behandlingsudgifter.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til behandlingsudgifter efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 4, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises der til afsnit 8.

7.9 Medbragt lægeordineret medicin

Der kan i medfør af lovens § 7 a, stk. 1, nr. 7, dækkes udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug. Medicinen forudsættes så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende person har nær familiemæssig tilknytning. Hvis medicinen har begrænset holdbarhed, kan udgifterne til indkøb af medicinen i hjemlandet dog dækkes ved forudbetaling. Det er en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode.

7.10 Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 8, kan der ydes støtte til udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst et års forbrug eller andre hjælpemidler. Der kan dog højst ydes støtte til udgifter, der beløber sig til op til 7.594 kr. (2024-niveau).

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Der er tale om situationer, hvor personen under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende person fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der er tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende person bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, dvs. hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunalbestyrelsen og derfor skal tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, ydes der støtte til højst 1 års forbrug.

Det er en betingelse for at dække udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der kan som udgangspunkt kun ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det er kommunalbestyrelsen, som træffer afgørelsen om hjælp til udgifter til nødvendige hjælpemidler. I kommunalbestyrelsens beslutningsgrundlag kan indgå en erklæring fra en læge.

Kommunalbestyrelsen skal foretage en vurdering af, om udgifterne til hjælpemidler står i rimeligt forhold til personens behov for disse hjælpemidler.

Der kan endvidere efter bestemmelsen ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med oplysning af sagen anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

7.11 Hjælp til udgifter til skolegang

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 9, kan der ydes hjælp til skoleudgifter på 580 kr. pr. måned pr. barn i op til fire år, dog kun indtil det fyldte 16. år (2024-niveau).

Bestemmelsen omfatter børn, der på tidspunktet for repatriering finder sted, er fyldt fem år, og som endnu ikke er fyldt 16 år. Et barn, der endnu ikke er fyldt fem år på tidspunktet for repatriering, kan ikke modtage hjælp efter bestemmelsen. Fylder et barn 16 år, inden der er gået fire år fra repatriering finder sted, kan der ydes hjælp frem til og med den måned, hvor barnet fylder 16 år.

En børnefamilie, som repatrierer, vil således kunne modtage op til 6.960 kr. om året pr. barn i hjælp til udgifter til skolegang de første fire år efter repatriering har fundet sted, dvs. i alt op til 27.840 kr. pr. barn, såfremt barnet er mellem 5 og 12 år på tidspunktet for repatriering (2024-niveau).

Hjælpen kan maksimalt ydes i 48 måneder og beregnes månedsvis startende med den førstkomende måned efter repatriering.

Hjælpen efter § 7 a, stk. 1, nr. 9, ydes pr. barn, og der er ikke loft over, antallet af børn, der kan ydes skolehjælp til.

Det er ikke en betingelse for udbetaling af hjælp til skoleudgifter, at forældrene dokumenterer at have udgifter forbundet med barnets skolegang i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, f.eks. ved at barnet er indskrevet på en privatskole. Det er endvidere ikke en betingelse, at barnet, på tidspunktet for familiens repatriering, er startet i skole i Danmark.

Hjælp til skoleudgifter udbetales, jf. lovens § 7 a, stk. 5, i to dele, således at 25 pct. af det beløb, der i alt kan ydes efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 9, udbetales i forbindelse med tilbagevenden, mens den resterende del udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark eller – for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2 – efter fortrydelsesfristens udløb.

Det er en betingelse for udbetaling af anden del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i en skole i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Dokumentation kan være en kvittering for betalt indmeldelsesgebyr, en skriftlig erklæring fra skolen eller lignende.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Vedrørende udbetaling af hjælp til skolegang efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 5, til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, henvises der til afsnit 8.

7.12 Anskaffelse af nationalitetspas

Efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 10, kan der ydes hjælp til udgifter på højest 11.382 kr. pr. person (2024-niveau) til anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer m.v., som er nødvendige for, at den enkelte kan få tilladelse til at genindrejse og bosætte sig i hjemlandet. Der kan i den forbindelse ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

I de tilfælde, hvor der ikke er en pasudstedende repræsentation fra det pågældende hjemland i Danmark, og hvor den enkelte eller en hel familie derfor skal rejse til udlandet for at få udstedt nationalitetspas, identitetspapirer m.v., kan rejseudgifter forbundet hermed således dækkes. Hvis en person har behov for eskorte til gennemførelse af en sådan rejse grundet f.eks. helbredsmæssige årsager, kan der undtagelsesvist også ydes hjælp til at dække udgifter hertil inden for den samlede ramme på 11.382 kr. per person (2024-niveau).

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

8.0 Betingelser for udbetaling af hjælp til repatriering til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

Danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, er omfattet af repatrieringslovens målgruppe. Det er en betingelse for at få adgang til støtten, at den pågældende person indledningsvis løses betinget og herefter ubetinget fra sit danske statsborgerskab.

Dette sker ved ansøgning om løsning til Udlændinge- og Integrationsministeriet efter § 9 i lov om dansk indfødsret. En betinget løsning betyder, at ansøgeren fortsat er dansk statsborger og først løses endeligt, når betingelserne herfor er opfyldt.

Ordningen indebærer, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab kan fortryde sin repatriering i en periode på op til to år, idet den pågældende indledningsvis alene bliver betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

En ansøgning om hjælp til repatriering indgives til kommunalbestyrelsen i bopælskommunen, som herefter vurderer, om den pågældende opfylder betingelserne for at få hjælp til repatriering.

I tilfælde, hvor en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab opfylder betingelserne for at få hjælp efter repatrieringsloven, får den pågældende tilsagn fra kommunalbestyrelsen om repatrieringsstøtte betinget af, at den pågældende inden en frist på to måneder ansøger om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab.

De nærmere betingelser for udbetaling af repatrieringsstøtten vil fremgå af det betingede tilsagn fra kommunen, herunder at første del af repatrieringsstøtten udbetales ved tilbagevenden, når den danske statsborger med dobbelt statsborgerskab og dennes eventuelle børn, som er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af repatrieringsstøtten, når den pågældende og dennes eventuelle børn, som er omfattet af repatrieringen, herunder børn født efter kommunalbestyrelsens endelige tilsagn om repatrieringsstøtte, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

8.1 Betinget løsning

Efter ansøgeren har modtaget betinget tilsagn om repatrieringsstøtte fra kommunalbestyrelsen, skal ansøgeren inden for en frist på to måneder ansøge om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab, jf.

indfødsretslovens § 9, stk. 1. En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der er forælder til et mindreårigt barn, der er omfattet af ansøgningen om repatriering, vil samtidig skulle søge om betinget løsning fra det danske statsborgerskab på vegne af dette barn. Forældremyndighedsindehaveren eller forældremyndighedsindehaverne skal i den forbindelse underskrive ansøgningen om løsning, ligesom barnet, hvis det er fyldt 12 år, skal høres over ansøgningen om løsning.

Ansøgningen skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Idet den pågældende person på ansøgningstidspunktet har bopæl i Danmark, er det en betingelse for løsning, at den pågældende kan påvise et legitimt behov for at blive løst. Det er ministeriets vurdering, at et ønske om at forlade Danmark med henblik på at repatriere til sit andet hjemland eller tidligere opholdsland som udgangspunkt vil udgøre et legitimt behov for løsning fra det danske statsborgerskab. I forbindelse med en ansøgning om betinget løsning med henblik på repatriering skal ansøgeren derfor dokumentere, at kommunalbestyrelsen har afgivet betinget tilsagn om repatrieringsstøtte til ansøgeren. Det er endvidere et krav, at den pågældende har dansk statsborgerskab og et andet statsborgerskab og fremlægger dokumentation herfor f.eks. i form af et gyldigt pas.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse om betinget løsning, og kommunalbestyrelsen har modtaget dokumentation herfor, afgiver kommunalbestyrelsen endeligt tilsagn om hjælp til repatriering. Forud herfor påser kommunalbestyrelsen, at de pågældende personer fortsat opfylder betingelserne for at få hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse sikre, at eventuelle børn født efter kommunalbestyrelsen har afgivet betinget tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierende forælder, omfattes af afgørelsen. Kommunalbestyrelsen skal videre sikre sig, at disse børn er omfattet af afgørelsen om betinget løsning fra det danske statsborgerskab.

Første del af repatrieringsstøtten udbetales ved tilbagevenden, når den danske statsborger med dobbelt statsborgerskab, samt dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab.

8.2 Ubetinget løsning

Den resterende del af repatrieringsstøtten udbetales, når den pågældende person samt dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Den resterende del af repatrieringsstøtten udgøres af hjælp til etablering, sygeforsikring eller behandlingsudgifter og skoleudgifter, jf. repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4-9.

En dansk statsborger, der er betinget løst, behøver ikke at vente med at søge om ubetinget løsning til lige før udløbet af de 12 måneder, men kan søge om ubetinget løsning f.eks. umiddelbart efter repatrieringen og følgelig få den resterende del af repatrieringsstøtten udbetalt, når den pågældende fremlægger dokumentation for ubetinget løsning.

Det er videre et krav, at eventuelle børn, som er født efter kommunalbestyrelsens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, tillige løses ubetinget fra det danske statsborgerskab. Der er tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter, at den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Ansøgeren skal således senest 12 måneder efter repatrieringen ansøge Udlændinge- og Integrationsministeriet om ubetinget løsning fra sit og sine eventuelle omfattede børns danske statsborgerskab, herunder for eventuelle børn, der er født efter kommunalbestyrelsens endelige tilsagn om hjælp til repatriering. An-

søgningen om ubetinget løsning på vegne af sidstnævnte børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, der allerede er betinget løst. Forælderen og børnene løses ubetinget fra det danske statsborgerskab samtidig.

I tilfælde af at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, og barnet opholder sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med forælderen, skal den pågældende forælder ansøge om løsning på dette barns vegne og fremsende dokumentation for ubetinget løsning af barnet til kommunalbestyrelsen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. lovens § 7 a, stk. 1, nr. 4-9.

Som led i ansøgningen om ubetinget løsning fremlægger den pågældende dokumentation for, at vedkommende og de børn, der er omfattet af repatrieringen, samt eventuelle børn født efter kommunalbestyrelsens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, er statsborgere i et andet land end Danmark, og at de pågældende aktuelt har bopæl i udlandet. Ansøgeren om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab skal i den anledning dokumentere sin bopæl i udlandet f.eks. i form af en bopælsattest eller lignende dokumentation udstedt i bopælslandet. Ministeriet træffer herefter afgørelse om, hvorvidt der kan ske ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremsender dokumentation for sit udenlandske statsborgerskab, eller hvis vedkommende ikke har aktuel bopæl i udlandet, vil betingelserne for at blive endeligt løst fra den pågældendes danske statsborgerskab ikke være opfyldt, og den pågældende vil ikke blive løst. Tilsvarende gælder for ubetinget løsning af børn. Hvis den pågældende person, der altså fortsat er dansk statsborger, herefter vælger at vende tilbage til Danmark, skal kommunalbestyrelsen stille krav om tilbagebetaling af den ydede repatrieringsstøtte.

8.3 Forlængelse af fristen for at indgive ansøgning om ubetinget løsning

Efter ansøgning kan fristen på 12 måneder for indgivelse af ansøgning om ubetinget løsning udvides med yderligere 12 måneder. En ansøgning om forlængelse skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af fristen på 12 måneder. Kun under helt særlige omstændigheder vil det være muligt at behandle en ansøgning indgivet efter denne frist.

Det indebærer, at kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

En ansøgning om forlængelse kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Kommunalbestyrelsen sender afgørelse på ansøgning om forlængelse til ansøgeren med kopi til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

9.0. Fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte

Der er med ændringen af repatrieringsloven i lov nr. 452 af 20. april 2022 indført en ordning om fleksibel (kontant) udbetaling af repatriering- og hjemrejsestøtte med henblik på midlertidigt at løse udfordringer

med udbetaling af den økonomiske støtte til personer, der repatrierer til sanktionsbelagte lande (navnlig Syrien og Iran).

I medfør af repatrieringslovens § 14 a, har udlændinge- og integrationsministeren udstedt bekendtgørelse nr. 1493 af 6. december 2023 om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering og hjemrejsestøtte ved tilbagevenden til Syrien eller Iran.

Ved ”fleksibel udbetaling” forstås en samlet kontant udbetaling af den samlede hjælp til repatriering eller hjemrejsestøtte i forbindelse med udrejsen til Syrien eller Iran.

Det er valgfrit, om man ønsker at benytte muligheden for fleksibel (kontant) udbetaling, eller om man ønsker at få støtten udbetalt på normal vis (i dele). Hvis man gør brug af fleksibel udbetaling, kan man ikke modtage reintegrations- eller hjemrejsebistand.

Ønsker en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der bevilges hjælp til repatriering, at benytte muligheden for fleksibel udbetaling, skal den pågældende indgive en anmodning herom til kommunalbestyrelsen.

En udlænding, der er omfattet af fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, som ønsker at benytte sig af muligheden for fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering, skal forud for udrejsen frasige sig fortrydelsesretten ved udfyldelse og indgivelse af blanketten til ansøgning om fleksibel udbetaling (bilag 1 til bekendtgørelsen, og bilag 9 til denne vejledning). Herved erklærer udlændingen sig indforstået med, at frasigelsen af fortrydelsesretten indebærer, at vedkommende ikke kan fortryde sin repatriering. Kommunalbestyrelsen skal påse, at den pågældende senest på tidspunktet for afgørelsen om bevilling af hjælp til repatriering har frasagt sig fortrydelsesretten. Fortrydelsesretten er endeligt frasagt ved udrejsen af Danmark (push back af flyet).

Ønsker en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab at benytte muligheden for fleksibel udbetaling, er det en betingelse, at den pågældende løses ubetinget fra sit danske statsborgerskab ved udrejsen. Kommunalbestyrelsen skal påse, om den pågældende senest på tidspunktet for afgørelsen om bevilling af hjælp til repatriering er betinget løst fra sit danske statsborgerskab. Efter udrejsen orienterer Hjemrejsestyrelsen Udlændinge- og integrationsministeriet om, at den pågældende er udrejst, hvorefter ministeret træffer afgørelse om ubetinget løsning med virkning fra udrejsedatoen.

DRC Dansk Flygtningehjælp yder på vegne af Udlændinge- og Integrationsministeriet rådgivning om transit- og indrejseforhold samt sikkerhedsmæssige forhold, som udlændingen bør være særlig opmærksom på ved anvendelse af ordningen om fleksibel udbetaling og udrejse med et større kontantbeløb. DRC Dansk Flygtningehjælp yder denne rådgivning med udgangspunkt i vejledninger, som Hjemrejsestyrelsen har udarbejdet. Disse vejledninger udleveres desuden til udlændingen.

I forbindelse med kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om hjælp til repatriering eller hjemrejsestøtte til Syrien eller Iran henviser kommunalbestyrelsen den pågældende til DRC Dansk Flygtningehjælp med henblik på rådgivning herom, jf. afsnittet ovenfor.

Når kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om bevilling af hjælp til repatriering eller hjemrejsestøtte, underretter kommunalbestyrelsen Hjemrejsestyrelsen.

Hjemrejsestyrelsen forestår herefter den praktiske planlægning af udrejsen, herunder rejseruten og rekvirering af flybilletter. I forbindelse med udrejsen af Danmark udbetales den samlede kontante støtte ligeledes af Hjemrejsestyrelsen.

10.0 Betaling af boligudgifter ved forberedt repatriering

Efter repatrieringslovens § 8 kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning i ganske særlige tilfælde yde hjælp til betaling af boligudgifter for en familie, hvor et familiemedlem repatrierer forud for resten af familien. Hjælp til boligudgifter ydes i maksimalt 12 måneder. Bestemmelsens formål er at lette den forberedte repatriering, hvor et familiemedlem repatrierer forud for resten af familien med henblik på at forberede familiens tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det familiemedlem, der er repatrieret på forhånd, vil dermed have mulighed for at finde en bopæl og et forsørgelsesgrundlag forud for den resterende families tilbagevenden. En forberedt repatriering vil stille den tilbageværende familie dårligt, hvis de ikke længere har mulighed for at blive i samme bolig, fordi udgifterne hertil er for store i forhold til det formindskede rådighedsbeløb, der følger af, at det repatrierede familiemedlem ikke længere kan bidrage til familiens økonomi.

Det er en betingelse for at yde hjælp, at den økonomiske situation for den del af familien, der stadig har lovligt ophold i Danmark, er blevet væsentlig forringet som følge af det pågældende familiemedlems udrejse, og at familien af den grund ikke kan betale udgifterne til boligen.

Forud for udbetaling af støtte til boligudgifter skal kommunalbestyrelsen foretage en samlet konkret vurdering af familiens behov under hensyn til rådighedsbeløb og boligforhold. Der skal i den forbindelse tages udgangspunkt i, hvor meget hjælp familien har behov for at modtage for at kunne betale boligudgifterne og dermed blive boende i boligen. Hjælpen kan ikke overstige det indtægtstab, familien har haft som følge af familiemedlemmets tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

11.0 Tilbagebetaling af hjælp til repatriering

11.1 Tilbagebetaling ved afbrudt eller fortrudt repatriering inden udrejse

Det følger af repatrieringslovens § 9, stk. 1, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt inden udrejse. Hvis kommunalbestyrelsen har udbetalt udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 1, hjælp til transportudgifter, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 2-3, anskaffelse af nationalitetspas, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 10, m.v., i forbindelse med sagsbehandlingen og sagsbehandlingen afbrydes, skal kommunalbestyrelsen derfor træffe beslutning om tilbagebetaling af den allerede udbetalte hjælp. Der er således en obligatorisk tilbagebetalingspligt, hvis pågældende afstår fra at repatriere inden udrejsen, men efter at have modtaget økonomisk hjælp i forbindelse med ansøgningen om repatriering. Tilbagebetalingskravet er betinget af, at det afbrudte sagsbehandlingsforløb kan tilskrives ansøgeren. Kommunalbestyrelsen skal derfor ikke rejse et tilbagebetalingskrav, såfremt den afbrudte repatriering skyldes f.eks. en markant forværring af sikkerhedssituationen i repatrieringslandet m.v.

Kommunalbestyrelsens adgang til at opkræve tilbagebetalingspligtig hjælp til repatriering ved fortrydelse er reguleret i bekendtgørelse nr. 1675 af 13. august 2021. Der henvises til afsnit 11.5 nedenfor.

11.2 Tilbagebetaling ved benyttet fortrydelsesret og pga. afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger

Det følger af repatrieringslovens § 9, stk. 1, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter lovens §§ 7, 7 a og 8 i alle tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen bliver bekendt med, at udlændingen enten har anvendt fortrydelsesretten eller at udlændingen, inden for en periode på to år, på ny er indrejst i Danmark på et nyt opholdsgrundlag. Kommunalbestyrelsen kan på flere måder blive opmærksom på, at der skal rejses et tilbagebetalingskrav. Kommunalbestyrelsen kan

f.eks. ved et opslag i UdlændingeInformationsPortalen (UIP) konstatere, om en udlænding har anvendt fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2. Af UIP'en vil der i givet fald fremgå en dato for afgørelsen om, at den tidligere opholdstilladelse ikke er bortfaldet, udfaldet af afgørelsen og efter hvilken bestemmelse afgørelsen er truffet.

Det bemærkes hertil, at fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a kan anvendes uanset, at udlændingen er vendt tilbage sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, uden støtte i medfør af repatrieringsloven, f.eks. hvis den pågældende har været i besiddelse af egne midler til repatriering.

I de tilfælde, hvor personen tager ophold i sin gamle bopælskommune, vil kommunalbestyrelsen selv være i besiddelse af de relevante sagsakter, der viser, om der er tale om en person, som tidligere har repatrieret med støtte efter repatrieringsloven. Det vil dermed være muligt for kommunalbestyrelsen via et opslag i UIP'en at få oplyst startdatoen for påbegyndelsen af den nye ansøgning om opholdstilladelse, og dermed hvornår der er indgivet ansøgning om opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen kan derved blive bekendt med, at den skal rejse et tilbagebetalingskrav.

Hvis en person derimod tager ophold i en anden kommune end den tidligere bopælskommune, vil den aktuelle bopælskommune ikke være i besiddelse af de relevante sagsakter om eventuelt tidligere modtaget hjælp til repatriering. I en sådan situation kan kommunalbestyrelsen via et opslag i UIP'en indhente oplysninger om, hvorvidt en person tidligere er repatrieret med støtte i medfør af repatrieringsloven, og dermed afklare, om kommunen er pligtig til at rejse et tilbagebetalingskrav overfor pågældende personen.

Det er personens aktuelle bopælskommune efter genindrejse, der skal rejse krav om tilbagebetaling af hjælp efter repatrieringslovens § 9, stk. 1, uagtet at det ikke var den kommunalbestyrelsen, der udbetalte repatrieringsstøtten ved udrejsen.

Kommunalbestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med et evt. tilbagebetalingskrav skal ske i overensstemmelse med repatrieringsloven, bekendtgørelse om kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven, retssikkerhedsloven, forvaltningsloven og persondatalovens bestemmelser om indhentelse og afgivelse af oplysninger mellem kommuner.

Kommunalbestyrelsen skal desuden træffe afgørelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter lovens §§ 7, 7 a og 8, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 6, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger, som har haft betydning for kommunalbestyrelsens afgørelse.

Kommunalbestyrelsen skal således bl.a. træffe beslutning om og kræve tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der i erklæringen efter § 7, stk. 6, om ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Det betyder, at kommunalbestyrelsen skal kræve tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis den repatrierede person erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde repatrieringshjælp og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og dette efterfølgende viser sig at være urigtigt eller vildledende med den virkning, at hjælpen bortfalder.

Derudover skal kommunen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis retten til den resterende del af hjælpen er bortfaldet, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Der henvises til afsnit 11.4 nedenfor.

Det bemærkes, at der ikke efter repatrieringslovens § 9 er mulighed for at kræve tilbagebetaling af reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10.

11.3 Tilbagebetaling for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering ikke løses fra deres danske statsborgerskab

Det følger af repatrieringslovens § 7 a, stk. 2-5, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab får udbetalt den resterende del af hjælp til repatrieringen, når vedkommende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunalbestyrelsens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager repatrieringsstøtte, og opholder sig sammen med den repatrierede forælder i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende forælder har nær familiemæssig tilknytning, løses fra deres danske statsborgerskab, jf. afsnit 8.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har behandlet ansøgningen om ubetinget løsning, sendes en erklæring om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab til ansøgeren med kopi til den tidligere bopælskommune. Det påhviler kommunalbestyrelsen at påse, at den modtager dokumentation for ubetinget løsning.

I tilfælde hvor kommunalbestyrelsen ikke modtager dokumentation for ubetinget løsning, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om tilbagebetaling af den modtagne støtte.

Der henvises i øvrigt til afsnit 11.2 vedr. kommunalbestyrelsens sagsbehandling m.v. i sager vedr. tilbagebetaling.

11.4 Tilbagebetaling ved bortfald af retten til den resterende del af hjælp til repatriering

Det følger af repatrieringslovens § 9, stk. 1, 5. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering – dvs. anden del af repatrieringshjælpen – når retten til den resterende del af hjælpen er bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1.

Kommunalbestyrelsen skal således træffe beslutning om og kræve tilbagebetaling af den allerede udbetalte resterende repatrieringshjælp i tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen først efter udbetalingstidspunktet får en formodning om, at personen på et tidspunkt efter afgørelsen om hjælp, men forud for anmodningstidspunktet, f.eks. har begået alvorlig kriminalitet, og når der herefter træffes afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen.

11.5 Nærmere regulering af kommunalbestyrelsernes tilbagebetalingskrav

Reglerne om opkrævning af kommunalbestyrelsernes tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 1675 af 13. august 2021 om kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven.

Bekendtgørelsen giver bl.a. mulighed for, at der særskilt på repatrieringsområdet kan fastsættes afdragsordninger for personer, der som følge af fortrudt repatriering m.v., har pligt til tilbagebetaling samt mulighed for overdragelse af kravet til restanceinddrivelsesmyndigheden ved misligholdte afdragsordninger.

Bekendtgørelsen trådte i kraft den 15. august 2021 og har virkning for krav om tilbagebetalingspligtig hjælp til repatriering, som er under opkrævning eller inddrivelse den 15. august 2021 eller senere. Det vil sige, at kommunalbestyrelsen også kan anvende bekendtgørelsen i de situationer, hvor kommunalbestyrelsen inden den 15. august 2021 har fastsat en afdragsordning på baggrund af et eksisterende tilbage-

betalingskrav pga. fortrudt repatriering og i de situationer, hvor kommunalbestyrelsen er bekendt med et tilbagebetalingskrav inden den 15. august 2021, men hvor der endnu ikke er rejst et tilbagebetalingskrav.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at kommunalbestyrelsen opkræver hjælp til repatriering, der som følge af fortrudt repatriering er tilbagebetalingspligtig i henhold til repatrieringsloven, efter reglerne i bekendtgørelsen.

Efter bekendtgørelsens § 5, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om fastsættelse af en afdragsordning, for alle andre skyldnere end dem, der efter bekendtgørelsen er berettiget til henstand, jf. herom nedenfor, på baggrund af en beregnet betalingsevne beregnet på baggrund af skyldnerens årlige nettoindkomst. Det beløb, som afdrages årligt, fastsættes med udgangspunkt i en tabel, jf. herom bilag 1, der reguleres årligt efter lov om satsreguleringsprocenten.

Det følger af bekendtgørelsens § 5, stk. 3, at hvis ikke der foreligger aktuelle indkomstoplysninger for skyldneren, fastsættes det månedlige afdrag til 50 kr. Ved fastsættelsen af de aktuelle indkomstoplysninger henvises der til principperne om indhentelse af oplysninger i indkomstregisteret i § 11, stk. 4, i Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 1207 af 27. september 2023 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For de skyldnere, der ikke har en årlig nettoindkomst, der overstiger de minimumsgrænser for fastsættelse af afdragsordninger for henholdsvis personer med forsørgerpligt over for børn og personer uden forsørgerpligt over for børn, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om henstand, jf. § 6, stk. 1, i bekendtgørelsen om kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven.

Et tilbagebetalingskrav bortfalder, når der er gået 3 år fra det tidligste tidspunkt, til hvilket kommunalbestyrelsen kan kræve at få fordringen opfyldt, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, jf. bekendtgørelsens § 8, stk. 1. Det medfører, at forældelsesfristen i en sag, hvor en udlænding har gjort brug af fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a og dermed er tilbagebetalingspligtig efter repatrieringslovens § 9, stk. 1, 2. pkt., løber fra den dag, hvor fortrydelsesretten benyttes. Fortrydelsesretten anses for at være benyttet ved den pågældende udlændings tilkendegivelse til de danske myndigheder om at ville benytte fortrydelsesretten. Se desuden afsnit 17.0 om fortrydelsesretten.

Af bekendtgørelsens § 9 følger desuden, at såfremt en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden. Kommunalbestyrelsen overdrager herefter kravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med henblik på inddrivelse. Det betyder bl.a., at reglerne om overdragelse af fordringer til inddrivelse og reglerne om modregning efter denne lov finder anvendelse.

Tilbagebetalingspligten gælder alene for den person, der fortryder repatrieringen. Eventuelle øvrige familiemedlemmer, der repatrierer sammen med denne person, kan derfor retmæssigt modtage deres resterende del af repatrieringsstøtten, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at personen, som er fortrudt sin repatriering, mister retten til sin hjælp til repatriering.

12.0 Strafbare forhold

12.1 Unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse

Efter repatrieringslovens § 9 a kan hjælp til repatriering ikke ydes til en person, som bevist unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet. Det omfatter tilfælde, hvor den pågældende er varetægtsfængslet, hvor politiet eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling, eller hvor der foreligger en kendelse om varetægtsfængsling, jf. stk. 1, samt tilfælde, hvor den pågældende person er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for

frihedsberøvelse, jf. stk. 2. Derimod er situationer, hvor en person er idømt en betinget straf, eller hvor en person skal afsone en bødestraf, ikke omfattet af bestemmelsen.

Bestemmelsen omfatter såvel hjælp til repatriering, der udbetales i forbindelse med personens tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, som hjælp til repatriering, der udbetales efter udlændingens tilbagevenden til repatrieringslandet.

Det er en betingelse for kommunalbestyrelsens afgørelse om, at repatrieringshjælp ikke kan udbetales, at personen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet. Heri ligger, at personen er bekendt med, at politiet eftersøger den pågældende. Dette vil f.eks. være opfyldt, hvor den pågældende flygter til udlandet eller går under jorden. Derudover vil kravet være opfyldt i de situationer, hvor den pågældende efter at være blevet bekendt med, at politiet eftersøger vedkommende, undlader at rette henvendelse til politiet. Det kan være i situationer, hvor personen – efter at være gået under jorden eller er rejst ud af Danmark – bliver underrettet om, at den pågældende er eftersøgt af politiet.

Kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering ikke kan udbetales, når kommunalbestyrelsen får kendskab til, at personen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet.

Med henblik på at sikre at kommunalbestyrelsen får kendskab til, at en person unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet, har politiet og kriminalforsorgen pligt til at underrette kommunalbestyrelsen herom, såfremt politiet eller kriminalforsorgen får formodning om, at personen har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, jf. § 9 a, stk. 3.

Modtager kommunalbestyrelsen fra anden side oplysning om, at en person, der har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet, skal kommunalbestyrelsen efter omstændighederne nærmere undersøge rigtigheden heraf, herunder eventuelt ved at rette henvendelse til politiet eller kriminalforsorgen. Såfremt det kan bekræftes, at personen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering ikke kan udbetales, jf. repatrieringslovens § 9 a, stk. 1 og 2.

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 7, kan en person kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang. Bestemmelsen indebærer bl.a., at en person, der efter at have modtaget hjælp til repatriering vender tilbage til Danmark med henblik på gennemførelse af strafforfølgning eller fuldbyrdelse af straf, ikke på ny kan modtage hjælp til repatriering.

Efter § 9 a, stk. 4, kan kommunalbestyrelsen efter anmodning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, der endnu ikke er udbetalt, kan udbetales, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse. Det er en forudsætning, at betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1, 8 og 9, i øvrigt er opfyldt, herunder at personen på ny vender tilbage til hjemlandet det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varigt ophold.

Bestemmelsen tager særligt sigte på de tilfælde, hvor en person som led i repatriering var vendt tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, men hvor anden del af hjælp til etablering eller eventuel hjælp til behandling eller til en af personen tegnet sygeforsikring endnu ikke var udbetalt, da personen unddrog sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse. Herved sikres, at en person, der efter kommunalbestyrelsens afgørelse om ophør af udbetaling af hjælp til repatriering møder op til strafforfølgning, men hvor strafforfølningen ikke fører til idømmelse af frihedsstraf, på ny kan vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land,

hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og modtage den del af repatrieringshjælpen, der endnu ikke er udbetalt, i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens tidligere afgørelse herom. Bestemmelsen har endvidere til formål at sikre, at en person efter afsoning af den straf, som personen unddrog sig, på ny kan vende tilbage til det pågældende land og modtage den endnu ikke udbetalte del af repatrieringshjælpen.

12.2 Indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret

12.2.1 Indhentelse i forbindelse med sagsbehandling af ansøgningen

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 3, 1. pkt., skal kommunalbestyrelsen i forbindelse med en afgørelse om hjælp til repatriering indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt en ansøger er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan kun udbetale hjælp til repatriering, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, jf. § 7, stk. 2, 1. pkt.

Med henblik på at sikre en enkel sagsgang for kommunalbestyrelsen afgiver politiet – som følge af kommunalbestyrelsens anmodning – en udtalelse, der konstaterer, om en ansøger er registreret sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen har således ikke adgang til hverken at se eller foretage registreringer i Kriminalregisteret, ligesom kommunalbestyrelsen ikke forudsættes kendskab til strafferetlige dispositioner og derfor ikke skal tage stilling til de eventuelle forhold, som ansøgeren er sigtet for, i forbindelse med sagsbehandlingen af en sag om hjælp til repatriering. Det vil desuden være op til den enkelte kommune selv at administrere kontakten til politiet i forbindelse med indhentelse af udtalelsen om lovovertrædelser omfattet af ordningen. Der stilles derfor ingen formkrav til anmodningen til politiet, men høringen skal i relevant omfang kunne dokumenteres under hensyn til kommunalbestyrelsens sagsoplysning og -behandling.

Situationer, hvor en ansøger allerede på tidspunktet for ansøgningens indgivelse har afsonet en frihedsstraf, medfører ikke, at den pågældende ikke kan opnå hjælp til repatriering, såfremt frihedsstraffen er afsonet og betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at den pågældende forsætligt har lovligt ophold og er omfattet af den persongruppe, der i medfør af repatrieringslovens § 3 er berettiget til repatrieringsstøtte.

Idet en række mindre alvorlige lovovertrædelser ikke er registreringspligtige i Kriminalregisteret, medfører bestemmelserne desuden, at der i praksis vil være nogle lovovertrædelser, som kommunalbestyrelsen ikke bliver bekendt med, og som derfor ikke fører til afslag på hjælp til repatriering.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af repatrieringsstøtte skal kommunalbestyrelsen give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at den pågældende er berettiget til den ansøgte støtte, under forudsætning af at den pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet, der er registreringspligtig i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen skal således igen indhente oplysninger fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret inden udbetalingen af repatrieringsstøtte, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. pga. sygdom, rejsehindringer eller andre forsinkelser, der på anden vis afbryder sagsbehandlingsforløbet, rækker ud over en længere periode. Hvis den pågældende er registreret sigtet på udreisetidspunktet, vil tilsagnet om repatrieringsstøtten derfor også bortfalde, og støtten skal ikke udbetales.

Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med meddelelse af afslag på repatrieringsstøtte på grund af en aktuel sigtelse registreret i Kriminalregisteret vejlede ansøgeren om muligheden for at søge om hjælp på ny. Det er f.eks. relevant, hvis sigtelsen medfører straf, der ikke har betydning for den pågældendes

adgang til på et senere tidspunkt at modtage repatrieringsstøtte, hvis sigtelsen ikke fører til domfældelse, eller når den pågældende har afsonet en eventuel idømt straf og fortsat er omfattet af personkredsen.

I de tilfælde hvor borgeren ansøger om både hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, skal kommunalbestyrelsen kun rette henvendelse til politiet én gang i forbindelse med behandling af ansøgningen.

12.2.2 Indhentelse af udtalelse fra politiet forud for udbetaling af den sidste del af støtten

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 5, 1. pkt., skal kommunalbestyrelsen desuden – inden udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering – indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. Henvisningen til lovovertrædelser som fremgår af udlændingelovens 22, nr. 4-8, medfører, at der vil være tale om særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v.

Er den pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom, jf. § 7, stk. 4, 1. pkt.

Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse, jf. § 7, stk. 4, 3. pkt.

Er der på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælpen til repatriering sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, eller fører en sigtelse til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 4, 2. pkt.

Lovovertrædelser, der ikke nævnes i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, vil således ikke føre til tilbageholdelse og bortfald af den sidste del af hjælp til repatriering efter bestemmelsen.

Med henblik på at sikre en enkel sagsgang for kommunalbestyrelsen på tidspunktet for udbetalingen af den sidste del af hjælp til repatriering afgiver politiet – som følge af kommunalbestyrelsens anmodning – en udtalelse, der konstaterer, om den pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsen forudsættes således heller ikke her at have kendskab til strafferetlige dispositioner. Kommunalbestyrelsen skal således ikke vurdere, om de eventuelle forhold, som ansøgeren er sigtet eller dømt for, er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4-8, i forbindelse med udbetalingen af den sidste del af hjælp til repatriering. Det vil i overensstemmelse med indhentelse af udtalelsen fra politiet på ansøgningstidspunktet være op til den enkelte kommunalbestyrelse selv at administrere kontakten til politiet i forbindelse med indhentelse af udtalelsen om lovovertrædelser omfattet af ordningen. Der stilles derfor heller ingen formkrav til anmodningen til politiet, men høringen skal i relevant omfang kunne dokumenteres under hensyn til kommunalbestyrelsens sagsoplysning og -behandling.

Afslag på ansøgning om hjælp til repatriering samt tilbageholdelse og bortfald af den sidste del af hjælpen til repatriering som følge af registreringer i Kriminalregisteret har kun konsekvenser for den registrerede selv. Eventuelle øvrige familiemedlemmer, der repatrierer sammen med denne person, kan derfor retmæssigt modtage hjælp til repatriering, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at personen, som er registreret i Kriminalregisteret, mister retten til hjælp til repatriering. Der kan dog forekomme

tilfælde, hvor en sigtelse medfører, at familiemedlemmet ikke kan repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12.2 om indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret i forbindelse med sager om reintegrationsbistand efter § 10.

Ved kriminalitet begået helt eller delvist efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering henvises til afsnit 12.4 nedenfor.

12.3 Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 3, 2. pkt., jf. stk. 2, 2. pkt.

Det indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med alle ansøgninger om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren vurderes at have til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden forud for, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om hjælp til repatriering.

Kommunalbestyrelsen vil således skulle indhente en udtalelse hos politiet, uanset om kommunalbestyrelsen i den konkrete ansøgningssag ikke måtte have oplysninger, der giver grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Anmodningen sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om repatrieringshjælpen. Det er op til den enkelte kommune at tilrettelægge indhentelse af udtalelsen i forhold til den øvrig sagsbehandling af ansøgningen om repatrieringshjælp.

Udtalelsen om, hvorvidt den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, beror på en vurdering, der foretages af politiet. Politiet skal i den forbindelse høre PET, hvis politiet vurderer, at det er nødvendigt.

Politiet videregiver de relevante oplysninger til kommunalbestyrelsen, der danner grundlag for politiets udtalelse. Der kan, på grund af oplysningernes karakter, være tilfælde, hvor PET ikke kan videregive disse oplysninger til politiet. Hvis det er tilfældet, og politiet ikke i øvrigt er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge repatrieringsstøtte i den konkrete sag, vil politiets udtalelse ikke indeholde oplysninger til hinder for, at repatrieringsstøtten kan ydes.

Kommunalbestyrelsens behandling af spørgsmålet om nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om ansøgeren uprøvet til grund ved afgørelsen.

Det indebærer, at kommunalbestyrelsen vil kunne meddele afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering til pågældende, hvis politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Et sådant afslag vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og beslutningen om at meddele afslaget vil således skulle ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven.

Ordningen medfører desuden, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til hensynet til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden, ikke vil kunne indbringes for Ankestyrelsen. Afgørelsen vil derimod kunne indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63.

Tilsvarende gør sig gældende for så vidt angår kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt. Der henvises til pkt. 15.3 nedenfor.

12.4 Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering – dvs. anden del af repatrieringshjælpen – bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Bortfald af den resterende del af repatrieringshjælpen er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Det er Udlændingestyrelsen, der vurderer, om betingelserne for udelukkelse er opfyldt. Det indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandling af sager om eventuel bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering skal anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne for udelukkelse i udlændingelovens 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, medmindre det er åbenbart, at de tidsmæssige betingelser ikke er opfyldt, f.eks. fordi forholdet i sin helhed har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens oprindelige afgørelse om at yde hjælp.

Ved kriminelle forhold begået forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om repatrieringsstøtte henvises til afsnit 12.2 og 15.2.

Kommunalbestyrelsen skal i anmodningen til Udlændingestyrelsen præcist angive temaet for høringen. Anmodningen skal endvidere normalt indeholde samtlige relevante oplysninger om sagen, som kommunalbestyrelsen har i hænde, herunder de oplysninger, som måtte have ført til tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering, samt de oplysninger, som kommunen efterfølgende måtte have modtaget om udlændingen. Modtager kommunalbestyrelsen yderligere oplysninger efter tidspunktet for anmodningen, vil kommunalbestyrelsen også skulle sende disse oplysninger til Udlændingestyrelsen.

Kommunalbestyrelsen skal i anmodningen angive datoen for kommunalbestyrelsens afgørelse om repatrieringshjælp og datoen for anmodningen om udbetaling af den resterende del af hjælpen.

Konstaterer Udlændingestyrelsen i forbindelse med undersøgelsen af sagen, at det eller de forhold, der er af relevans for styrelsens vurdering af de relevante udelukkelsesgrunde, i sin helhed har fundet sted uden for det tidsrum, der er angivet i loven - dvs. i tidsrummet mellem henholdsvis kommunalbestyrelsens

afgørelse om at yde hjælp til repatriering og personens anmodning om udbetaling af anden del - orienteres kommunalbestyrelsen herom. Udlændingestyrelsen skal i sådanne tilfælde ikke iværksætte en vurdering af de relevante udelukkelsesgrunde.

For andre tilfælde vurderer Udlændingestyrelsen, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt. Udlændingestyrelsen skal således vurdere, f.eks. om alvorlig kriminalitet begået i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, efter repatrieringen ville kunne have betydet, at en udlænding normalt ville have været udelukket fra opholdstilladelse i medfør af de nævnte bestemmelser.

Udlændingestyrelsen skal herefter afgive en vurdering i sagen til kommunalbestyrelsen på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag. Vurderingen skal inddrage de udelukkelsesgrunde, der følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og Udlændingestyrelsen skal i første omgang om muligt foretage partshøring af den repatrierede person i overensstemmelse med forvaltningslovens § 19. Det bemærkes hertil, at kommunalbestyrelsen normalt er i besiddelse af kontaktoplysninger om personen, der muliggør en sådan partshøring foretaget af Udlændingestyrelsen. Er det ikke muligt at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer støtten allerede af den grund ikke til udbetaling.

Udlændingestyrelsens vurdering kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse om bortfald, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe. Kommunalbestyrelsen skal i alle tilfælde lægge Udlændingestyrelsens vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, uprøvet til grund ved kommunalbestyrelsens behandling af sagen.

I tilfælde, hvor udlændingemyndighederne allerede har truffet afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, skal kommunalbestyrelsen lægge denne afgørelse uprøvet til grund. I disse tilfælde skal den relevante kommunalbestyrelsesåledes ikke anmode Udlændingestyrelsen om at foretage samme vurdering igen, men kan lægge afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Behandles en klage over en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet, skal kommunalbestyrelsens afgørelse dog afvente udfaldet heraf. I sådanne sager kan hjælpen efter omstændighederne tilbageholdes.

Har Udlændingestyrelsen vurderet, at udlændingen ikke omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed ikke er til hinder for at udbetale den resterende del af hjælp til repatriering, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at anden del af repatrieringshjælpen ikke bortfalder. Hjælpen kan herefter udbetales, forudsat at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt.

Følger det derimod af Udlændingestyrelsens vurdering, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, skal kommunalbestyrelsen lægge denne vurdering uprøvet til grund og på baggrund af de foreliggende oplysninger om, hvornår forholdet er begået, foretage en vurdering af, om den tidsmæssige betingelse efter loven er opfyldt.

Er den tidsmæssige betingelse opfyldt, skal kommunalbestyrelsen herefter i disse tilfælde træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af repatrieringshjælpen, og hjælpen vil herefter ikke komme til udbetaling.

Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 2. Det indebærer, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen måtte træffe afgørelse om, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder efter udlændingelovens § 21 b (grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed mv.).

Det er uden betydning, hvornår den aktivitet, der kan føre til bortfald af opholdstilladelsen efter § 21 b, har fundet sted, så længe Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 21 b efter det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde hjælp til repatriering. Også aktiviteter, der har fundet sted forud for kommunens afgørelse om at yde hjælp, men hvor Udlændingestyrelsen ikke forud for kommunalbestyrelsens afgørelse har taget stilling til eller måtte være bekendt med aktiviteten, omfattes dermed af bortfaldsordningen.

I sager, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, er udlændingen ikke omfattet af repatrieringslovens personkreds og kan dermed ikke modtage hjælp til repatriering.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen straks efter, at kommunalbestyrelsen er blevet bekendt med, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke kan og skal videregive oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl. Udlændingestyrelsen skal også underrette kommunalbestyrelsen, hvis afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b senere omgøres eller ophæves. Modtager kommunalbestyrelsen fra Udlændingestyrelsen oplysninger om, at en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, skal kommunalbestyrelsen således af egen drift straks undersøge, om udlændingen modtager eller har udsigt til at skulle modtage støtte efter repatrieringsloven, som efter omstændighederne skal bortfalde. Omgøres eller ophæves afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b, efterbetales den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af ydelsen var opfyldt.

12.4.1 Tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen tilbageholde den resterende del af hjælp til repatriering, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfaldsadgangen.

Det er Udlændingestyrelsen, der vurderer, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold, der kan føre til bortfald. Afhængigt af de nærmere omstændigheder i den enkelte sag kan kommunalbestyrelsen tilbageholde hjælpen, indtil Udlændingestyrelsen har foretaget denne vurdering.

Det betyder, at kommunalbestyrelsen forud for en afgørelse om bortfald kan tilbageholde udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, når der er grund til at antage, at der foreligger et forhold, der kan føre til bortfald af støtten.

Eksempler på oplysninger om forhold, som efter omstændighederne kan føre til tilbageholdelse (og eventuelt bortfald) af hjælpen, er oplysninger om, at den repatrierede person har begået drab, vold af alvorlig

karakter, voldtægt, incest, brandstiftelse, tyveri og hæleri af alvorlig karakter, røveri, menneskesmugling, menneskehandel, grov frihedsberøvelse, flykapring, sprængning samt narkotikakriminalitet.

Der er tale om en relativ lav bevisstandard, og kommunalbestyrelsen skal således fra det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen har en formodning om, at den repatrierede person har begået et forhold, der kan føre til bortfald, tilbageholde repatrieringshjælpen. Dette tidspunkt vil efter omstændighederne kunne foreligge forud for anmodningen om en vurdering fra Udlændingestyrelsen, f.eks. hvis kommunalbestyrelsen modtager oplysninger i form af en domsudskrift eller fra mediekilder (f.eks. aviser her i landet eller i udlandet), der angiver, at personen er anklaget eller dømt for manddrab i opholdslandet. Tilbageholdelse kan dog alene ske, hvis oplysningerne på det foreliggende grundlag vurderes at være autentiske og pålidelige og har den nødvendige bestemthed i forhold til forholdets karakter. Er dette ikke tilfældet, kan tilbageholdelse normalt ikke ske.

Det forudsættes, at det af hensyn til den enkelte person vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra såvel kommunalbestyrelsen som Udlændingestyrelsen, når indhentelse af vurderingen er til brug for kommunalbestyrelsens vurdering af tilbageholdelse.

Kommunalbestyrelsen skal lægge Udlændingestyrelsens vurdering af, om der er grund til at antage, at der foreligger et forhold, der kan føre til bortfald, uprøvet til grund. Kommunalbestyrelsen vil herefter skulle foretage en selvstændig vurdering af, om de foreliggende oplysninger giver grund til at antage, at den tidsmæssige betingelse er opfyldt.

Skal der ske tilbageholdelse af den resterende del af repatrieringshjælpen, tilkendegiver kommunalbestyrelsen dette over for den repatrierede person. Tilkendegivelsen skal finde sted i forbindelse med tilbageholdelsen af hjælpen.

En tilkendegivelse om tilbageholdelse er ikke en afgørelse, og kommunalbestyrelsen skal således bl.a. ikke partshøre eller begrunde over for personen, hvorfor repatrieringshjælpen tilbageholdes.

12.4.2 Vejledning om bortfald og tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering

Loven fastsætter ikke særlige krav om kommunalbestyrelsens vejledning af den repatrierede person om mulig bortfald eller tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering. DRC Dansk Flygtningehjælp, som efter repatrieringsloven pt. varetager rådgivningen på vegne af Udlændinge- og Integrationsministeriet, kan – som ved andre sager om repatrieringsstøtte – til enhver tid, herunder forud for den repatrierede persons udrejse, vejlede personen om de forhold, der kan føre til tilbageholdelse af repatrieringshjælpen. Kommunalbestyrelsen kan endvidere henvise til Udlændingestyrelsen, ligesom kommunalbestyrelsen kan henvise til de illustrative vejledende eksempler, som Udlændingestyrelsen har udarbejdet, og som vedlægges kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

12.4.3 Underretning af kommunalbestyrelsen om alvorlig kriminalitet efter repatriering

Det følger af repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori udlændingen senest har haft bopæl i Danmark, hvis der på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, er spørgsmål om hvorvidt en repatrieret udlænding har eller kan have begået f.eks. alvorligere kriminalitet efter repatrieringen.

13.0 Reintegrationsbistand

13.1 Almindelig reintegration

Repatrieringsloven indeholder mulighed for, at visse grupper af ældre personer, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller stk. 6, kan modtage reintegrationsbistand, der er en løbende, pensionslignende månedlig ydelse. Formålet med bestemmelsen er at give ældre og/eller uarbejdsdygtige personer, der ønsker at vende permanent tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning, men som ikke har mulighed herfor på grund af manglende forsørgelsesgrundlag, et økonomisk grundlag for at repatriere. Det er derfor en betingelse for at yde reintegrationsbistand, at personen ikke selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand.

Reintegrationsbistand udbetales som udgangspunkt som en løbende, månedlig ydelse i fem år, jf. § 10, stk. 1. Efter stk. 2 kan en person dog i stedet, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage livslang, månedlig ydelse på 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen herom er uigenkaldelig.

Det er en betingelse for at yde reintegrationsbistand, at personen ønsker at vende tilbage til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning med henblik på at tage varig bopæl, jf. repatrieringslovens § 2. Det følger heraf, at den pågældende person på tidspunktet for ansøgningen om reintegrationsbistand skal have bopæl i Danmark. Der kan således ikke ydes reintegrationsbistand, hvis repatriering er sket, og personen først efter at have opgivet sin bopæl i Danmark indgiver ansøgning om reintegrationsbistand.

13.1.1 Personens egne midler

Betingelsen i § 10, stk. 1, nr. 1, om, at personen ikke selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, er nærmere beskrevet i bekendtgørelse om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, jf. bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014, som ændret ved bekendtgørelse nr. 2009 af 1. november 2021.

Efter bekendtgørelsens § 4, stk. 1, skal der ved vurderingen af, om en person selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 1, både tages hensyn til formue og løbende indtægter. Har en person fået nedsat hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 4, på baggrund af egne midler, skal disse midler ikke indgå i vurderingen efter repatrieringslovens § 10, stk. 1.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 4, stk. 2, at kommunalbestyrelsen skal se bort fra formue på halvdelen af det beløb, som person ville kunne modtage i reintegrationsbistand i fem år, jf. § 1 i bekendtgørelse om reintegrationsbistandens størrelse, jf. bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017. Det har i den forbindelse ikke betydning, om den pågældende person har valgt den femårige eller livslange reintegrationsbistand. Hvis personens formue overstiger dette beløb, kan der ikke ydes reintegrationsbistand. Ved beregningen af det beløb, den pågældende person vil kunne modtage i reintegrationsbistand, medtages reintegrationsbistand, der ydes efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, samt supplerende reintegrationsbistand, der ydes efter repatrieringslovens § 10, stk. 3, såfremt den pågældende person er berettiget dertil.

Der skal endvidere ses bort fra den del af en formue, der er nødvendig for at kunne bevare eller opnå en nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til personens eller familiens erhvervs- og uddannelsesmuligheder, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 3. Der skal herudover ses bort fra erstatning for tab af erhvervsevne, der udbetales som følge af personskade efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, lov om erstatningsansvar eller lov om forsikring som følge af arbejdsskader, samt fra visse former for formålsbestemt formue, eksempelvis formue som følge af udbetaling af godtgørelse for varigt mén og ikke-økonomisk skade samt ydelser, der er fritaget for beskatning, fordi de udbetales af fonde, stiftelser og foreninger m.v., som er godkendt af Skattestyrelsen efter reglerne i ligningslovens § 7, nr. 22.

Ved vurderingen af personens midler skal der tillige ses bort fra løbende indtægter, herunder privat pensionsopsparing, ATP m.v., på op til det beløb, som den pågældende vil kunne modtage i reintegrationsbistand om måneden, jf. § 4, stk. 6.

For ægtefæller skal vurderingen foretages på baggrund af ægtefællernes samlede økonomiske forhold, jf. § 4, stk. 7.

Der er således tale om en anden vurdering end den, der skal foretages i forhold til hjælp til repatriering, jf. ovenstående afsnit 7.1.1. Det forhold, at en person f.eks. har fået nedsat hjælp til repatriering på grund af egne midler, er således ikke i sig selv ensbetydende med, at personen ikke kan modtage reintegrationsbistand.

Ovenstående indebærer, at der skal ydes reintegrationsbistand, selvom en person har midler – formue såvel som løbende indtægter – der delvist kan dække behovet for reintegrationsbistand. Bistanden kan ikke efterfølgende nedsættes, selvom personen får løbende indtægter, der delvist kan dække behovet for reintegrationsbistand.

Reintegrationsbistanden kan desuden ikke efterfølgende nedsættes for allerede repatrierede udlændinge alene med den begrundelse, at der er anvendt en ny beregningsmetode til beregning af leveomkostningerne i de enkelte lande, jf. principafgørelse nr. L-1-02 af 28. november 2002 fra Ankestyrelsen.

Hvis personen derimod kommer i besiddelse af midler, der fuldt ud kan dække behovet for reintegrationsbistand, ophører udbetalingen af denne. Betalingen af reintegrationsbistand ophører tillige, hvis personen dør eller flytter til et andet land end til det land, som udlændingen i sin tid repatrierede til.

Se beregningseksempel nedenfor i afsnit 13.7.

13.1.2 Personen har haft opholdstilladelse i mindst fem år

Det er efter lovens § 10, stk. 1, nr. 3, en betingelse for at få reintegrationsbistand, at personen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst fem år. For danske statsborgere gælder det, at personen har haft bopæl i Danmark i mindst fem år.

13.1.3 Personkredsen

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, kan reintegrationsbistand ydes til en person, der på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år.

Efter den samme bestemmelse kan der ydes reintegrationsbistand til en person, som opfylder betingelserne for at modtage førtidspension. I disse tilfælde er der intet alderskrav. Ved vurderingen af, om en person opfylder betingelserne for at modtage førtidspension, er det ikke en betingelse, at den pågældende person rent faktisk har fået tilkendt pension, ligesom der ikke kan stilles krav om en detaljeret udredning af den pågældendes mulighed for at modtage førtidspension, men kommunalbestyrelsens vurdering bør foretages på baggrund af et fagligt skøn baseret på lægefaglige oplysninger. Det bemærkes, at der alene skal

tages stilling til en vurdering af arbejdsevnen på baggrund af den pågældendes fysiske og/eller psykiske forudsætninger. Det forhold at den pågældende person ikke opfylder opholdskravene i Danmark for at få bevilget førtidspension, er således uden betydning for vurderingen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at kommunalbestyrelsen eventuelt kan lade det fremgå af afgørelsen, at vurderingen efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, ikke – såfremt personen i medfør af fortrydelsesretten eller på baggrund af en ny opholdstilladelse vender tilbage Danmark – kan danne baggrund for meddelelse af førtidspension efter de almindelige regler.

Endelig kan en person, der er fyldt 50 år og som på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, modtage reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4. Ved vurderingen af sidstnævnte gruppe skal kommunalbestyrelsen tage udgangspunkt i lægelige oplysninger om den pågældende sammenholdt med oplysninger om forløbet af de aktiviteter m.v., som den pågældende måtte have fulgt i medfør af lovgivningen. Vurderes ansøger kun at kunne tage flexjob eller lignende skånejob skal kommunalbestyrelsen medtage dette i sin vurdering, herunder muligheden for at kunne få lignende skåne- eller flexjob i hjemlandet.

I forhold til ”eller lignende forhold” dækker dette over, at kommunalbestyrelsen skal forholde sig til, om der er andre forhold end de rent helbredsmæssige, der kan bevirke, at den pågældende ansøger ikke kan antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Dette kan f.eks. være ansøgers køn, herunder hvis ansøger er kvinde og skal repatriere til et stærkt patriarkalsk samfund, hvor det kan være vanskeligt for en kvinde at få arbejde, eller andre forhold af personlig eller social karakter.

Det er ikke – som for udbetaling af hjælp til repatriering efter lovens § 7, stk. 8, – en betingelse for familiesammenførte udlændinge, at den pågældende vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

En udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at benytte muligheden for fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering i forbindelse med repatriering til Syrien eller Iran, kan ikke modtage reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

13.2 Supplerende reintegrationsbistand for visse personer

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 3, kan en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 6, modtage en supplerende reintegrationsbistand på 1.000 kr. pr. måned i fem år, hvis personen er berettiget til at modtage reintegrationsbistand og er meddelt opholdstilladelse her i landet i medfør af de regler i udlændingeloven, der var gældende før den 1. juli 2002.

Det afgørende er, at den pågældende person er meddelt opholdstilladelse i medfør af de regler, der var gældende før ændringen af udlændingeloven i 2002, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring).

I stedet for en løbende, månedlig ydelse i fem år kan personen anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang ydelse på 800 kr.

Anmodningen herom skal fremsættes efter samme praksis som anmodninger efter den gældende bestemmelse i § 10, stk. 2. Den enkelte person skal således fremsætte sin anmodning, inden der træffes afgørelse i sagen, og anmodningen kan ikke efterfølgende tilbagekaldes.

Kommunalbestyrelsen har pligt til at vejlede personen om muligheden for – i stedet for den femårige ydelse – at modtage en livslang ydelse samt om konsekvenserne af det foretagne valg.

Bestemmelsen har til formål at give ældre personer, der har boet her i landet i en årrække, bedre mulighed for på ny at bosætte sig i deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Det er som nævnt en betingelse for at modtage den supplerende reintegrationsbistand, at den pågældende person er omfattet af lovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2-4, eller at udlændinge- og integrationsministeren træffer beslutning om at anse den pågældende for omfattet af loven, jf. § 3, stk. 6.

Det er endelig en betingelse, at den pågældende er berettiget til reintegrationsbistand efter § 10, stk. 1.

En udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at benytte muligheden for fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering i forbindelse med repatriering til Syrien eller Iran, kan ikke modtage supplerende reintegrationsbistand efter repatrieringsloven.

13.3 Mulighed for i særlige tilfælde at genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 8, at en person i særlige tilfælde kan ansøge om genoptagelse af en ansøgning om reintegrationsbistand efter bestemmelsens stk. 1 eller stk. 3, hvis forsørgelsesgrundlaget mistes eller væsentligt forringes inden for to år efter udrejsen, og hvis ansøgningen indgives senest seks måneder efter, at den pågældende har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag.

Det er i den forbindelse en betingelse, at den pågældende person inden repatrieringen har ansøgt om og fået afslag på reintegrationsbistand under henvisning til § 10, stk. 1, nr. 1. Det er endvidere en betingelse for, at kommunalbestyrelsen på baggrund af en anmodning om genoptagelse kan tilkende reintegrationsbistand, at personen på tidspunktet for den oprindelige afgørelse opfyldte de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand, jf. lovens § 10, stk. 1, nr. 2-4.

Ansøgning om genoptagelse skal indgives til den kommunalbestyrelse, som traf afgørelse om afslag på reintegrationsbistand og skal være vedlagt dokumentation for, at forsørgelsesgrundlaget efterfølgende er mistet eller væsentligt forringet.

Det er endvidere en betingelse for at få tilkendt reintegrationsbistand, at den pågældende person fortsat opfylder de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand, herunder at vedkommende fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning og ikke på anden vis er kommet i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand.

Det beror på en konkret og individuel vurdering af hver enkelt sag, hvorvidt den pågældende person opfylder betingelserne for at modtage reintegrationsbistand. Bestemmelsen er særligt tiltænkt anvendelse i de tilfælde, hvor den indtægtsoppebærende ægtefælle efter repatriering afgår ved døden og efterlader den overlevende ægtefælle uden forsørgelsesgrundlag, og hvor en person, der på tidspunktet for repatriering modtog førtidspension og dermed ikke var berettiget til at modtage reintegrationsbistand, efter overgang til folkepension modtager et så lavt beløb om måneden, at vedkommende, såfremt repatriering først havde fundet sted på dette tidspunkt, ville have været berettiget til reintegrationsbistand.

13.4 Supplement til pension

En person, der repatrierer, kan i visse tilfælde være berettiget til at medtage sin folke- eller førtidspension til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Reintegrationsbistanden udgør i et sådant tilfælde et supplement til muligheden for at medtage pension ved repatriering, idet pensionen i medfør af lovens § 10, stk. 9, fradrages i reintegrationsbistanden.

Hvis en person medtager folke- eller førtidspension, og det beløb, der kan medtages efter skat, er mindre end reintegrationsbistanden for det pågældende land, udgør reintegrationsbistanden forskellen mellem pensionen efter skat og reintegrationsbistanden for det pågældende land. Hvis pensionen efter skat er større end reintegrationsbistanden for det pågældende land, kan der ikke ydes reintegrationsbistand til personen.

Se beregningseksempel nedenfor i afsnit 13.7.

Der henvises i øvrigt til afsnit 14, der omhandler muligheden for at medtage pension ved repatriering.

13.5 Reintegrationsbistandens størrelse

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 11, at reintegrationsbistandens størrelse fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering.

Reintegrationsbistanden skal have en sådan størrelse, at bistanden under hensyn til leveomkostningerne i de enkelte lande giver en levestandard, der nogenlunde svarer til den levestandard, der opnås ved folkepensionens grundbeløb her i landet, samt at repatrierede personer kan opnå og opretholde en rimelig levestandard.

Landene er opdelt i to grupper, hvor den månedlige reintegrationsbistand for landegruppe 1 udgør 3.500 kr., mens bistanden for landegruppe 2 udgør 4.500 kr. Landegruppeinddelingen og taksterne for reintegrationsbistand fremgår af bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017 om reintegrationsbistandens størrelse. Bekendtgørelsen opdateres med løbende mellemrum, når der vurderes at være behov for ændringer i landegrupperne og/eller beløbenes størrelse.

13.6 Administrationen af reintegrationsbistand

Det er kommunalbestyrelsens ansvar at behandle ansøgninger om reintegrationsbistand. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse undersøge, om den pågældende person har mulighed for at medtage pension i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller i medfør af bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og udlændingens hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Udbetaling Danmark varetager administrationen af udbetalingen af reintegrationsbistand og foretager herunder årlig kontrol af, at betingelserne for at yde reintegrationsbistand fortsat er til stede. Udbetaling Danmark, International Pension, kan kontaktes mandag-fredag kl. 10-14 på tlf. nr. 70 12 80 55.

Kommunalbestyrelsen bør altid inden bevilling af reintegrationsbistand indhente skriftlig dokumentation fra Udbetaling Danmark vedrørende muligheden for at modtage reintegrationsbistand i det konkrete tilfælde.

13.7 Eksempler på beregning af reintegrationsbistand

1) Beregning af det beløb, der skal ses bort fra ved reintegrationsbistand:

En udlænding på 75 år med opholdstilladelse som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, ønsker at repatriere til sit hjemland Vietnam. Vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end fem år, og opfylder dermed betingelserne for at modtage reintegrationsbistand. Samtidig er vedkommende ikke berettiget til at modtage pension.

Vietnam befinder sig i landegruppe 1, og den pågældende kan derfor modtage 3.500 kr. om måneden i reintegrationsbistand. Vedkommende er desuden meddelt opholdstilladelse før 2002 og kan derfor modtage 1.000 kr. i supplerende reintegrationsbistand om måneden. Den pågældende udlænding vælger at modtage den livslange ydelse, det vil sige 2.800 kr. om måneden i reintegrationsbistand og 800 kr. om måneden i supplerende reintegrationsbistand.

Kommunalbestyrelsen skal således se bort fra en formue på $((3.500 \text{ kr.} + 1.000 \text{ kr.}) \times 12 \times 5 / 2)$ 135.000 kr.

2) Beregning af fradrag for personlig formue efter § 7 samt reintegrationsbistand efter § 10 for et ægtepar:

Et udenlandsk ægtepar, som kom til Danmark som gæstearbejdere, ønsker at repatriere til deres hjemland Serbien. Manden er 57 år og førtidspensioneret, mens hans ægtefælle er 56 år og modtager dagpenge. Idet Danmark har en bilateral aftale om social sikring med Serbien, har manden mulighed for at modtage sin førtidspension ved repatriering, hvorfor han vil få udbetalt 7.800 kr. i førtidspension efter repatrieringen indtil folkepensionsalderen.

Ægteparret har netop solgt deres lejlighed med en skattefri fortjeneste på 100.000 kr. Manden har en ATP-opsparing på 37.000 kr., som kan realiseres til 14.800 kr., og hans ægtefælle har en tilsvarende ATP-opsparing på 15.000 kr., som kan realiseres til 6.000 kr. Ægteparret har således en samlet formue på 120.800 kr.

Kommunalbestyrelsen har truffet beslutning om, at parret er berettiget til støtte efter § 7 med fradrag for den del af den personlige formue, der overstiger 100.000 kr. – det vil sige 20.800 kr. Beløbet trækkes ligeligt fordelt i den anden del af ægtefællernes etableringsydelse, der kommer til udbetaling efter et år, jf. afsnit 7.1.1. De er således hver især berettiget til $(133.866 \text{ kr.} \text{ minus } (20.800 \text{ kr.}/2))$ 123.466 kr., hvoraf de hver især får udbetalt 53.546 kr. i forbindelse med udrejsen, og det resterende beløb (80.320 kr. minus formuen på 10.400 kr. per person) på 69.920 kr. efter ét år idet ægteparret ikke er omfattet af den persongruppe, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a.

Den kvindelige ægtefælle er endvidere berettiget til reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10. Idet Serbien befinder sig i landegruppe 1, vil hun kunne modtage 3.500 kr. om måneden i reintegrationsbistand i fem år, eller 2.800 kr. om måneden i livslang ydelse. Hun er desuden berettiget til supplerende reintegrationsbistand på 1.000 kr. om måneden i fem år eller 800 kr. om måneden i livslang ydelse, idet hun er meddelt opholdstilladelse før 2002.

Idet der er disponeret over ægtefællernes samlede formue under vurderingen af ret til støtte efter § 7, kan denne ikke medtages i vurderingen efter § 10.

3) Eksempel på beregning af reintegrationsbistand som supplement til medbragt pension:

Hvis en person efter reglerne om social pension kan modtage 4.000 kr. om måneden efter skat til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og hvis personen kommer fra et land, hvor reintegrationsbistanden udgør 3.500 kr. om måneden, vil personen således ikke være berettiget til at modtage reintegrationsbistand, idet den modtagne pension overstiger, hvad personen kan modtage i reintegrationsbistand. Hvis den pågældende person derimod kan

medtage 1.500 kr. i pension efter skat, vil personen kunne få 2.000 kr. i reintegrationsbistand om måneden (3.500 kr. i reintegrationsbistand fratrukket 1.500 kr. i pension).

14.0 Retten til at medtage pension ved repatriering

I visse tilfælde er det muligt at medtage pension enten helt eller delvis ved tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. lov om social pension § 3 a. Reglerne om personers ret til at medtage pension til udlandet gennemgås nedenfor i korte træk.

Kommunalbestyrelsen bør altid inden bevilling af hjælp til repatriering indhente skriftlig dokumentation fra Udbetaling Danmark vedrørende muligheden for at medtage pension i det konkrete tilfælde.

Eventuelle spørgsmål om muligheden for at medtage dansk pension til udlandet, herunder spørgsmål i konkrete sager, kan rettes til: Udbetaling Danmark, Pension, Kongens Vænge 8, 3400 Hillerød, tlf. nr. 70 12 80 61.

14.1 Personkredsen efter lov om social pension

14.1.1 Fravigelse af kravet om dansk indfødsret

Retten til pension er efter lov om social pension § 2, stk. 1, som udgangspunkt betinget af, at modtageren har dansk indfødsret. Efter lov om social pension § 2, stk. 2, nr. 1, gælder dette dog ikke, hvis personen har boet her i landet i mindst 10 år mellem det fyldte 15. år og folkepensionsalderen, heraf mindst fem år umiddelbart inden det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes. Indgives ansøgning efter folkepensionsalderen, skal kravene være opfyldt ved folkepensionsalderen. Efter lov om social pension § 2, stk. 2, nr. 2, gælder kravet om dansk indfødsret heller ikke, hvis udlændingen har fået opholdstilladelse i Danmark efter §§ 7 eller 8 i udlændingeloven (asyl mv. og kvoteflygtninge).

14.1.2 Fravigelse af bopælskravet

Retten til pension er efter hovedreglen i lov om social pension § 3, stk. 1, betinget af, at modtageren har fast bopæl her i landet eller hyre på dansk skib. Dette udgangspunkt kan dog fraviges ved opfyldelse af betingelserne i lov om social pension § 3, stk. 2-4.

I medfør af § 3 a i lov om social pension har flygtninge m.fl. adgang til at medtage en del af den optjente folkepension til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Efter § 3 a, stk. 1, bevarer udlændinge, som tager bopæl i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter at have fået tillagt folkepension, og som har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8, retten til at modtage folkepensionens grundbeløb og tillæg efter §§ 15 f og 15 g beregnet på grundlag af folkepensionens grundbeløb fastsat på grundlag af bopælstiden her i landet. Tilsvarende ret har udlændinge, som har opholdstilladelse af flygtningelignende grunde, herunder udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b (humanitær opholdstilladelse) og § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b samt familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., jf. nærmere lov om social pension § 3 a, stk. 2.

Retten til at bevare pensionen er for de familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., betinget af, at de pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen, jf. lov om social pension § 3 a, stk. 2.

14.2 Pension, der kan medtages

Retten til at medtage pension gælder alene folkepension, der er tillagt, inden den pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Herudover er det alene pensionens grundbeløb og tillæg efter §§ 15 f og 15 g, der kan medtages. Der er ikke adgang til at medtage pensionstillæg eller personligt tillæg til pensionen.

Der er ikke adgang til at medtage førtidspension efter lov om social pension eller lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Der kan imidlertid være adgang til at medtage førtidspension som følge af en bilateral aftale om social sikring mellem Danmark og udlændingens hjemland eller tidligere opholdsland. Se nærmere nedenfor.

Af den tillagte pension er det kun muligt at medtage den del af grundbeløbet og den del af tillægget for opsat folkepension, jf. §§ 15 f og 15 g, der efter pensionslovens regler er optjent her i riget. Bopælstid i oprindelseslandet eller i andre lande indgår ikke ved fastsættelsen af den pension, der kan medtages.

Den pensionsydelse, der kan medtages efter lov om social pension § 3 a indtægtsreguleres, hvis pensionisten har indtægter af en vis størrelse ved personligt arbejde, jf. § 27 i lov om social pension.

14.3 Ret til pension ved fortrudt repatriering

Benytter en udlænding, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, sig af sin fortrydelsesret, jf. afsnit 17, er vedkommende efter tilbagevenden til Danmark berettiget til at få udbetalt pension på samme grundlag som før repatrieringen, da vedkommende efter udlændingelovens § 17 a bevarer sin opholdstilladelse i Danmark uden tab af status.

14.4 Ophør af retten til at medtage pension

Retten til at medtage pension efter lov om social pension § 3 a, ophører, hvis den pågældende tager ophold i et andet land end det, hvortil repatrieringen er sket.

14.5 Bilaterale aftaler om social sikring

Danmark har med en række lande indgået aftaler om mulighed for at medtage en i Danmark optjent pension ved flytning til disse lande (se bilag 4 for en oversigt over disse lande). Retten til at medtage pension efter lov om social pension § 3 a indskrænker ikke muligheden for at medtage pension efter en sådan aftale. Er en person i henhold til en bilateral aftale berettiget til at medtage pension (både folke- og førtidspension), kan den pågældende uanset lov om social pension § 3 a benytte sig af denne ret.

Kriterierne for, hvornår man er berettiget til at tage pension med til udlandet, varierer fra aftale til aftale, hvorfor der henvises til Udbetaling Danmark, der kan oplyse nærmere om det konkrete indhold af de enkelte bilaterale aftaler.

15.0 Strafbare forhold

15.1 Unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse

Efter repatrieringslovens § 10 a, stk. 1 og 2, ophører udbetalingen af reintegrationsbistand, såfremt den pågældende person bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet. Det er en betingelse for kommunalbestyrelsens afgørelse om ophør af reintegrationsbistand, at personen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet, jf. afsnit 12.1.

Politiet og kriminalforsorgen har pligt til at underrette Udbetaling Danmark om, at en person bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, såfremt politiet eller kriminalforsorgen får formodning om, at personen har ansøgt om eller modtager reintegrationsbistand, jf. § 10 a, stk. 3.

Reintegrationsbistand udbetales månedsvis bagud fra den 1. i måneden efter, at en personen er repatrieret til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. herved § 8, stk. 2, i bekendtgørelse om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Efter § 10 a, stk. 4, ophører udbetaling af reintegrationsbistand med virkning fra den måned, hvor Udbetaling Danmark får kendskab til, at personen unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse. Hvis reintegrationsbistanden er udbetalt eller bogført på modtagerens konto i et pengeinstitut efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand ikke længere var til stede, skal beløbet kræves tilbagebetalt, jf. § 10 i bekendtgørelsen om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Det er en forudsætning for udbetaling af reintegrationsbistand, at den pågældende person tager varig bopæl i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 2. Udbetaling af reintegrationsbistand ophører således, hvis personen flytter fra repatrieringslandet til et andet land, herunder vender tilbage til Danmark med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af straf her i landet.

Efter repatrieringslovens § 10 a, stk. 5, kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at udbetaling af reintegrationsbistand kan genoptages, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, såfremt betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand efter § 10 i øvrigt er opfyldt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at en person, der efter kommunalbestyrelsens afgørelse om ophør af reintegrationsbistand møder op til strafforfølgning, men hvor strafforfølningen ikke fører til idømmelse af frihedsstraf, kan vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og modtage reintegrationsbistand i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens tidligere afgørelse herom. Bestemmelsen har endvidere til formål at sikre, at en person efter afsoning af den straf, som personen unddrog sig, kan vende tilbage til det pågældende land og modtage reintegrationsbistand.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere efter § 10 a, stk. 6, træffe afgørelse om, at reintegrationsbistand, der ikke er udbetalt, jf. § 10 a, stk. 1, kan efterbetales, hvis strafforfølgning ikke fører til domsfældelse. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en person, der møder op til strafforfølgning, uden at denne fører til domsfældelse, kan få efterbetalt den ophørte reintegrationsbistand.

Det er en forudsætning for efterbetaling af reintegrationsbistanden, at personen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og fortsat opfylder de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10.

15.2 Indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 5, 1. pkt., skal kommunalbestyrelsen i forbindelse med en afgørelse om reintegrationsbistand indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan kun udbetale reintegrationsbistand, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, jf. § 10, stk. 4, 1. pkt.

Politiet afgiver – på foranledning af kommunalbestyrelsens anmodning – en udtalelse, der konstaterer, om ansøgeren er registreret sigtet i Kriminalregisteret.

Hvis kommunalbestyrelsen samtidig behandler en ansøgning om hjælp til repatriering fra den pågældende, skal kommunalbestyrelsen kun anmode politiet om ovennævnte udtalelse én gang.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 7, 1. pkt., skal Udbetaling Danmark desuden – årligt i en periode på 3 år fra bevillingen af reintegrationsbistanden – indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand. Henvisningen til lovovertrædelser som fremgår af udlændingelovens 22, nr. 4-8, medfører, at der vil være tale om særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v.

Hvis Udbetaling Danmark i forbindelse med den årlige indhentelse af udtalelse fra politiet konstaterer, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse, tilbageholdes den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand, indtil der afsiges endelig dom, jf. § 10, stk. 6, 1. pkt.

Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse, jf. § 10, stk. 6, 3. pkt.

Er der på tidspunktet for den årlige indhentelse af oplysninger fra politiet sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand, eller fører sigtelsen til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 6, 2. pkt.

Med henblik på at sikre en enkel sagsgang for Udbetaling Danmark afgiver politiet – på baggrund af Udbetaling Danmarks anmodning – en udtalelse, der konstaterer, om den pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-8, og som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand. Udbetaling Danmark skal således ikke forholde sig til, om de eventuelle oplysninger om begåede lovovertrædelser falder inden for udlændingelovens § 22, nr. 4-8.

Afslag på ansøgning om reintegrationsbistand samt eventuel efterfølgende tilbageholdelse og bortfald af reintegrationsbistanden som følge af registreringer i Kriminalregisteret har kun konsekvenser for den registrerede selv. Eventuelle øvrige familiemedlemmer, der repatrierer sammen med denne person, kan derfor retmæssigt modtage reintegrationsbistand, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at personen, som er registreret i Kriminalregisteret, mister retten til reintegrationsbistand. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor en sigtelse medfører, at familiemedlemmet ikke kan repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12.2 om indhentelse af oplysninger fra Kriminalregisteret i forbindelse med sager om hjælp til repatriering efter § 7 a.

Ved kriminalitet begået efter kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand henvises til afsnit 15.4 nedenfor.

15.3 Nægtelse af reintegrationsbistand af hensyn til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt., kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om afslag på den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at

deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ordningen medfører desuden, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på reintegrationsbistand efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til hensynet til statens sikkerhed, andres staters sikkerhed eller den offentlige orden, ikke vil kunne indbringes for Ankestyrelsen. Afgørelsen vil derimod kunne indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63.

Der henvises til afsnit 12.3 for en nærmere gennemgang af bestemmelsen.

15.4 Bortfald af reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Bortfald af yderligere udbetalinger af reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand og indtil det tidspunkt, hvor bistanden ophører (f.eks. fordi personen flytter til et andet land). Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, har fundet sted.

Der henvises til afsnit 12.4 for en nærmere gennemgang af reglerne.

15.4.1 Tilbageholdelse af reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen tilbageholde den løbende, månedlige reintegrationsbistand, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfaldsadgangen.

En tilkendegivelse om tilbageholdelse er ikke en afgørelse, og kommunalbestyrelsen skal således bl.a. ikke partshøre eller begrunde over for personen, hvorfor repatrieringsbistanden tilbageholdes.

Der henvises til afsnit 12.4.1 for en nærmere gennemgang.

15.4.2 Vejledning om bortfald og tilbageholdelse af reintegrationsbistand

Loven fastsætter ikke særlige krav om kommunalbestyrelsens vejledning af den repatrierede person om mulig bortfald eller tilbageholdelse af den løbende, månedlige reintegrationsbistand. DRC Dansk Flygtningehjælp, som pt. efter repatrieringsloven varetager rådgivningen på vegne af Udlændinge- og Integrationsministeriet, kan – som ved andre sager om repatrieringsstøtte – til enhver tid, herunder forud for den repatrierede persons udrejse, vejlede personen om de forhold, der kan føre til tilbageholdelse af reintegrationsbistanden. Kommunalbestyrelsen kan endvidere henvise til Udlændingestyrelsen, ligesom kommunalbestyrelsen kan henvise til de illustrative vejledende eksempler, som Udlændingestyrelsen har udarbejdet, og som vedlægges kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.

15.4.3 Underretning af kommunalbestyrelsen om alvorlig kriminalitet efter repatriering

Det følger af repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan

underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette den kommune, hvori udlændingen senest har haft bopæl i Danmark, hvis der på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, er spørgsmål om hvorvidt en repatrieret udlænding har eller kan have begået f.eks. alvorligere kriminalitet efter repatrieringen.

16.0 Klage

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven kan som hovedregel indbringes for Ankestyrelsen, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1. Reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) finder anvendelse ved klage. Det medfører bl.a., at kun den person, en afgørelse vedrører, kan klage over afgørelsen, jf. retssikkerhedslovens § 60, stk. 2. En klage skal normalt indgives inden fire uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 67, stk. 1. Ankestyrelsens afgørelser kan som udgangspunkt ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Ankestyrelsen kan endvidere optage en sag til behandling, når Ankestyrelsen skønner, at sagen har principiel eller generel betydning. Klagereglerne på det sociale område er nærmere beskrevet i Børne- og Socialministeriets bekendtgørelse nr. 306 af 22. marts 2024 om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter følgende bestemmelser er undtaget fra klageadgangen:

- Repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., og § 10, stk. 4, 2. pkt., om afslag på hjælp til repatriering og løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed eller andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og
- Repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, om bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering og retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Disse sagstyper er undtaget fra den almindelige klageadgang, idet der i disse afgørelser er tale om spørgsmål, som sædvanligvis vurderes af domstolene (i sager om udvisning ved dom) eller indgår som del af en udtalelse fra Rigsadvokaten til udlændingemyndighederne (i inddragelsessager og sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse) samt spørgsmål af politi- eller efterretningsmæssig karakter, som ikke ligger inden for Ankestyrelsens sædvanlige ansvarsområde i forbindelse med klagesager.

Afgørelserne kan fortsat indbringes for domstolene, ligesom afgørelserne er omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence.

Udbetaling Danmarks afgørelser efter repatrieringsloven kan indbringes for Ankestyrelsen, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 2.

17.0 Fortrydelsesret

17.1 Fortrydelsesret efter udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end to år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Det gælder dog ikke, hvis udlændingen er vendt tilbage som led i repatriering.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse – uanset udgangspunktet i § 17 – således først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning (repatriering), har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter udlændingelovens:

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Efter § 17 a, stk. 2, kan en udlænding, der er omfattet af stk. 1, endvidere ansøge om, at opholdstilladelsen først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Fortrydelsesretten kan således samlet set vare op til to år.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten skal indgives inden udløbet af den generelle fortrydelsesfrist på 12 måneder. Kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, som kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fortrydelsesretten vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fortrydelsesretten for en kortere periode.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten skal imødekommes, hvis den pågældende udlænding angiver en rimelig begrundelse for at udskyde endelig stillingtagen til spørgsmålet om fortrydelse. Der kan gives afslag på ansøgningen, hvis den ikke efter en konkret individuel vurdering er rimeligt begrun-

det. En ansøgning om at opholdstilladelsen ikke skal anses som bortfaldet, indgives til Udlændingestyrelsen.

Det fremgår desuden af § 17 a, stk. 3, at stk. 1 og 2, kun finder anvendelse for en udlænding, der er omfattet af stk. 1, nr. 6, (familiesammenførte til flygtninge m.v.), hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen). En familiesammenført udlænding til en flygtning m.v., der repatrierer til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, uden referencen, har således ikke fortrydelsesret efter bestemmelsen.

I tilfælde af forskudt repatriering, hvor et ægtepar har truffet beslutning om repatriering, men hvor den ene ægtefælle repatrierer forud for den anden ægtefælle med henblik på at forberede en tilbagevenden for resten af familien, jf. afsnit 7.1.4, vil der ikke i alle tilfælde være fortrydelsesret. Hvis referencen repatrierer forud for den familiesammenførte ægtefælle, vil referencen og dermed også den familiesammenførte have fortrydelsesret efter § 17 a. Hvis den familiesammenførte ægtefælle derimod repatrierer forud for referencen, vil der kun være en fortrydelsesret, hvis referencen efterfølgende repatrierer og ægteparret herefter fortryder repatrieringen og vender tilbage samlet. Fortrydelsesretten regnes i dette tilfælde for begge ægtefællers vedkommende fra udrejsetidspunktet. Hvis den familiesammenførte ægtefælle derimod ønsker at vende tilbage til Danmark, før referencen er repatrieret, vil den pågældende ikke have fortrydelsesret, idet det som nævnt er en betingelse for at familiesammenførte til flygtninge m.v. har fortrydelsesret efter § 17 a, at de repatrierer sammen med den person, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen. Den familiesammenførte ægtefælle må i denne situation henvises til på ny at ansøge om familiesammenføring med referencen.

Fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1, gælder som nævnt alene for gruppen af flygtninge m.v. samt for familiesammenførte til flygtninge m.v. Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e har – hvis opholdstilladelsen er meddelt tidsbegrænset – fortrydelsesret i tre måneder, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 4.

Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, som følge af udsendelseshindringer, er også omfattet af fortrydelsesretten. For så vidt angår de udlændinge, der har midlertidig opholdstilladelse efter denne bestemmelse gælder det imidlertid, at opholdskommunen skal kontakte udlændingemyndighederne i tilfælde af ansøgninger om hjælp til repatriering. Udlændingemyndighederne tager efterfølgende stilling til, om opholdstilladelsen eventuelt skal inddrages.

En udlænding kan kun benytte muligheden for at bevare sin opholdstilladelse i Danmark i medfør af fortrydelsesretten én gang.

Fortrydelsesretten indebærer, at udlændingen bevarer sin opholdstilladelse i Danmark. Er opholdstilladelsen meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og udløbet i den periode, hvor den pågældende har opholdt sig uden for Danmark, vil en fornyet opholdstilladelse blive udstedt, hvis grundlaget herfor fortsat er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Er opholdstilladelsen meddelt med mulighed for varigt ophold og er udløbet i den periode, hvor den pågældende har opholdt sig uden for Danmark, vil en fornyet opholdstilladelse blive udstedt, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt. Tidsbegrænset opholdstilladelse vil efter de nærmere regler i udlændingelovens § 11, stk. 3, kunne opnås, når den samlede varighed af udlændingens ophold i Danmark, dvs. før repatrieringen og efter tilbagevenden hertil, er normalt 8 år, og når de øvrige betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse er opfyldt. Tilsvarende gælder for så vidt angår de tidsmæssige betingelser for at opnå dansk statsborgerskab.

17.2 Procedure ved benyttelse af fortrydelsesretten

Såfremt en udlænding efter repatriering ønsker at gøre brug af fortrydelsesretten i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, skal den pågældende selv arrangere og betale for rejsen tilbage til Danmark. Det er endvidere op til den pågældende udlænding at kontakte de danske repræsentationer i udlandet for at få udstedt en genindrejsetilladelse. Såfremt dette ikke er muligt eller sagen ikke bliver behandlet inden for en rimelig tidsramme, kan den pågældende kontakte Udlændingestyrelsen pr. e-mail på asyl@us.dk for at få hjælp hertil.

I forbindelse med en ansøgning om, at en opholdstilladelse ikke skal anses som bortfaldet, skal den pågældende udlænding udfylde skema BF2, som kan findes på hjemmesiden www.nyidanmark.dk, under fanen "Din situation har ændret sig som flygtning" - "Asyl" - "Ophold uden for Danmark i en længere periode".

Øvrige henvendelser vedrørende anvendelse af fortrydelsesretten, herunder ansøgninger om forlængelse af fortrydelsesretten fra 12 til op til 24 måneder, ansøgninger om genudstedelse af opholdskort med henblik på at blive genregistreret i CPR-registret samt vurderinger af, om personer med en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, (tidl. § 9, stk. 2), som følge af udsendelseshindringer er omfattet, skal endvidere rettes til Udlændingestyrelsen.

En udlænding, der fortryder repatrieringen og vender tilbage til Danmark, skal tilbagebetale hjælpen til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9. Der henvises i denne forbindelse til afsnit 11.

Med henblik på erfaringsindsamling vil det være hensigtsmæssigt, at udlændinge, der har fortrudt repatrieringen, henvender sig til DRC Dansk Flygtningehjælp, der herved kan forbedre den fremtidige rådgivning af udlændinge, som ønsker at repatriere. Henvendelsen kan eventuelt ske gennem kommunalbestyrelsen.

Hvis en udlænding, der på tidspunktet for repatrieringen var omfattet af integrationsloven, benytter sin fortrydelsesret og vender tilbage til Danmark, vil den pågældende blive stillet som om, repatrieringen ikke havde fundet sted. Det indebærer bl.a., at udlændingen som udgangspunkt skal tage ophold i den kommune, hvor den pågældende var boligplaceret ved repatrieringen, og at selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet skal genoptages med de justeringer, der måtte være nødvendige som følge af repatrieringsforsøget.

Udlændinge, der efter udløb af introduktionsperioden udrejser af Danmark for at repatriere, og som på ny indrejser i Danmark inden udløb af fortrydelsesretten, har ret til at tage ophold i en ny kommune. Den kommune, som udlændingen vælger at flytte til efter forsøg på repatriering, bliver udlændingens opholdskommune og dermed handlekommune, jf. lov om retssikkerhed og administration på det sociale område § 9. Er udrejsen sket inden for introduktionsperioden, påhviler det den kommune, hvor den pågældende udlænding boede ved udrejsen, at påtage sig integrationsansvaret på ny, medmindre en ny kommune godkender at overtage ansvaret i medfør af integrationsloven.

17.3 Ansøgning om kontanthjælp ved fortrudt repatriering

En udlænding, der efter repatriering benytter sig af fortrydelsesretten, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, og efter tilbagevenden til Danmark søger om hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, vil som udgangspunkt være berettiget til integrationsydelse, jf. lov om aktiv socialpolitik § 22, jf. § 11, stk. 3 og stk. 8-13, hvis betingelserne for hjælp i øvrigt er opfyldt.

Det gælder også udlændinge, der inden repatriering modtog kontanthjælp eller uddannelseshjælp. En udlænding, der inden repatriering modtog fuld kontanthjælp, stilles således ikke som om, at repatriere-

ring ikke har fundet sted, hvis vedkommende fortryder repatriering og vender tilbage til Danmark, og vedkommende risikerer derfor at modtage en anden ydelse end den ydelse, som vedkommende modtog inden repatrieringen, med mindre vedkommende opfylder opholdsbetingelsen og beskæftigelseskravet.

18.0 Refusion, resultattilskud og skattebetingelser

Kommunalbestyrelsernes udgifter til hjælp til repatriering efter §§ 7 og 7 a, hjælp til boligudgifter efter § 8 og reintegrationsbistand efter § 10 refunderes fuldt ud af staten, jf. repatrieringslovens § 13, stk. 1. De nærmere regler fremgår af Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 1681 af 11. december 2023 om statsrefusion og tilskud samt regnskabsaflæggelse og revision på visse områder inden for Social- og Ældreministeriets, Beskæftigelsesministeriets, Udlændinge- og Integrationsministeriets, Børne- og Undervisningsministeriets og Indenrigs- og Boligministeriets ressortområder.

Efter repatrieringslovens § 13, stk. 2, yder staten et resultattilskud på 29.025 kr. (2024-niveau) til kommunalbestyrelsen for hver person med bopæl i kommunen, som repatrierer med støtte i medfør af loven. Resultattilskuddet ydes, uanset om personen senere vender tilbage til Danmark i medfør af udlændingelovens § 17 a (fortrydelsesretten) eller i medfør af en ny opholdstilladelse, og kommunalbestyrelsen derfor træffer afgørelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter lovens § 9.

Kommunalbestyrelserne kan hjemtage resultattilskud fire gange årligt i forbindelse med den løbende restafregning. Herudover har kommunalbestyrelserne mulighed for at hjemtage tilskuddet i den foreløbige og endelige restafregning for hele året. Endelig kan kommunalbestyrelserne berigtige, hvis de senere opdager, at de ikke har hjemtaget korrekt.

Beløbet reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent og bekendtgøres i Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning om regulering af satser på ministeriets områder.

Økonomiske ydelser efter repatrieringsloven medregnes ikke i den skattepligtige indkomst i Danmark, jf. ligningslovens § 7, nr. 9.

19.0 Modregning af gæld til det offentlige

Hvis en borger har gæld til f.eks. en kommunalbestyrelse, vil kommunalbestyrelsen i visse tilfælde have adgang til at modregne den udestående fordring i andre offentlige ydelser til den pågældende borger. Det betyder, at hvis en borger har et tilgodehavende hos kommunalbestyrelsen, men samtidig skylder kommunalbestyrelsen penge, kan der ske modregning af skylden med det tilgodehavende beløb.

19.1 Generelt om adgangen til at foretage modregning

Modregning er som udgangspunkt ulovbestemt og sker i overensstemmelse med dansk rets almindelige modregningsregler, der hviler på retspraksis og sædvane, og som giver en vid adgang til modregning. Der findes dog enkelte regler i særlovgivningen om modregning. F.eks. indeholder børne- og ungegyldelsesloven en bestemmelse om, at ydelsen som hovedregel ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning (jf. § 11, stk. 1), dog med den modifikation, at der i hele børne- og ungegyldelsen eventuelt kan fradrages restancer vedrørende betaling for klub- og dagtilbud, samt skolefritidsordning, jf. § 11 stk. 2. Børne- og ungegyldelsen kan i øvrigt ikke anvendes til modregning af offentlige krav, bortset fra eventuel skyldig børne- og ungegyldelse (tilbagebetalingskrav ved for meget udbetalt ydelse).

Der findes to hovedformer for modregning, henholdsvis aftalt og tvungen modregning. Modregning kan således enten ske ved, at de to parter, der har krav mod hinanden, aftaler, at disse krav udlignes ved modregning. Derudover kan der i visse tilfælde ske tvungen modregning. Det er i den forbindelse en

betingelse, at kravene er udjævnelige, at kravene er afviklingsmodne, at kravene er gensidige, og at modkravet er retskraftigt.

Modregning kan dog være udelukket, uanset at alle modregningsbetingelser er opfyldt. Dette kan bl.a. være tilfældet, hvor fordringen på staten har et specielt formål, og hvor formålet med udbetalingen efter en konkret vurdering vil forspildes, hvis der gennemføres modregning, herunder f.eks. støtte, der ydes til et særligt formål. Eksempelvis har den daværende Told- og Skattestyrelse afgjort, at modregning er udelukket i arbejdslegater, igangsætningsstipendier, præmieringer, kunsthonorarer og livsvarige ydelser fra Statens Kunstfond.

19.2 Modregning i ydelser efter repatrieringsloven

Der er ikke i loven forbud mod kreditorforfølgning, herunder modregning. Udgangspunktet er derfor, at der kan ske modregning i repatrieringsydelsen.

Støtte til repatriering og reintegrationsbistand ydes med det særlige formål at gøre det økonomisk muligt for en person at vende permanent tilbage til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Støtten har således et helt særligt formål.

Da en vellykket repatriering ofte vil være afhængig af, at støtten efter repatrieringsloven udbetales fuldt ud, vil en eventuel modregning i repatrieringsstøtten kunne medføre, at repatriering må opgives. Idet den fulde udbetaling af repatrieringsstøtte således må anses som medvirkende til, at repatriering kan gennemføres, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at modregning kan modvirke det særlige formål, der er med repatrieringsloven. Modregning vil dog altid skulle bero på en konkret vurdering.

Helt generelt bemærkes i øvrigt, at hvis en skyldner har gæld til det offentlige, som er overgivet til inddrivelse, vil det være restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen), der træffer afgørelse i konkrete sager om eventuel modregning af gæld i udbetalinger fra staten.

Er der tale om gæld til det offentlige, der fortsat er under opkrævning, træffes afgørelsen af den myndighed, der er fordringshaver for kravet.

19.3 Klageadgang

Såfremt en kommunalbestyrelse vælger at foretage modregning over for en udlænding, skal der – som ved andre afgørelser – gives skriftlig begrundelse og klagevejledning. Desuden skal kommunalbestyrelsen, inden modregning sker, huske at foretage partshøring i sager, hvor personen ikke kan antages at være bekendt med kommunalbestyrelsens krav. Partshøring skal desuden foretages i sager, hvor udlændingen bestrider kommunalbestyrelsens krav.

En klage over en kommunalbestyrelses modregning i repatrieringsstøtte følger den normale klageadgang efter repatrieringslovens § 12 og kan indbringes for Ankestyrelsen.

20.0 Bilagsoversigt

Bilag 1. Supplerende retningslinjer til fortolkning af repatrieringslovens § 3, stk. 6, hvorefter andre udlændinge kan ansøge om at blive omfattet af repatrieringsloven

Bilag 2. Fortolkning af bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 7, hvorefter en udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering én gang

Bilag 3. Fortolkning af repatrieringslovens § 7, stk. 8, hvorefter en familiesammenført udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering, hvis vedkommende vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, sammen med referencen.

Bilag 4. Oversigt pr. juli 2021 over lande uden for Norden og EU/EØS, som Danmark har indgået bilaterale aftaler om social sikring med

Bilag 5. Oplysningsskema fra DRC Dansk Flygtningehjælp

Bilag 6. Tabel til fastsættelse af afdragsbeløb i forbindelse med kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven

Bilag 7. Erklæring om strafbare forhold

Bilag 8. Vejledningstekst om udlændingelovens regler om udelukkelse til brug for kommunernes afgørelse om bortfald af repatrieringsstøtte

Bilag 9. Blanket til anmodning om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering

Udlændinge- og Integrationsministeriet, den 20. juni 2024

KAARE DYBVAD BEK

/ Christina Fløystруп

- 1) Notatet omhandler repatrieringslovens § 7, stk. 7.
- 2) Notatet omhandler repatrieringslovens § 7, stk. 8.

Supplerende retningslinjer til fortolkning af repatrieringslovens § 3, stk. 6, hvorefter andre udlændinge kan ansøge om at blive anset for omfattet af repatrieringsloven

Baggrund

Repatrieringsloven omfatter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2-4.

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 6, at udlændinge- og integrationsministeren kan beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i stk. 2-4, eller en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8, skal anses for omfattet af repatrieringsloven.

Det følger af bemærkningerne til repatrieringslovens § 3, stk. 6, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, L 190 af 25. februar 1999, s. 4502, at en udlænding, der ikke er omfattet af lovens personkreds, kan ansøge udlændinge- og integrationsministeren om at blive anset for omfattet af loven med henblik på at sikre, at der kan ydes hjælp til repatriering til andre udlændinge end dem, der uden videre er omfattet af loven, hvis der efter en konkret vurdering må antages at være behov herfor. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at det eksempelvis vil kunne være relevant for udlændinge, der har fået opholdstilladelse inden udlændingeloven fra 1983, herunder udlændinge, der er rejst ind som gæstearbejdere før indvandringsstoppet i 1973 eller er født her i landet som efterkommere af sådanne gæstearbejdere.

Bestemmelsen har således været tilsigtet anvendt for en gruppe af udlændinge, der har haft et langvarigt ophold i Danmark. Som det fremgår af forarbejdernes formulering, er der dog ikke tale om en udtømmende opremsning, og andre udlændinge kan således efter en konkret vurdering anses for omfattet af bestemmelsen.

Indvandringsmønstret har siden bestemmelsen indførelse ændret sig ved, at der er kommet langt flere udlændinge til Danmark, som er meddelt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse eller studier her i landet, eller som er medfølgende familie til sådanne udlændinge. Opholdstilladelserne er ofte kendetegnede ved at være betinget af den pågældendes mulighed for at forsørge sig selv og sin eventuelle medfølgende familie samt at være meddelt med henblik på midlertidigt ophold med en dato for udløb af opholdstilladelsen. En udlænding, der har haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i mindst 8 år og opfylder en række betingelser, har dog mulighed for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Supplerende betingelser for efter ansøgning herom at kunne anses for omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 6

Ved ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 6, fra udlændinge, der ikke er nævnt i forarbejderne, lægger Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt vægt på, at den pågældende udlænding har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. repatrieringslovens § 3, stk. 4), og at vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Er opholdstilladelsen betinget af, at den pågældende udlænding er i beskæftigelse eller er selvforsørgende med den konsekvens, at opholdstilladelsen kan bortfalde/inddrage, hvis den pågældende udlænding ikke længere er i beskæftigelse eller er selvforsørgende, kan den pågældende som hovedregel ikke anses for omfattet af repatrieringsloven.

Desuden vil en familiesammenført udlænding, som ønsker at blive skilt fra og ikke længere samleve med sin herboende ægtefælle, men hvor det som følge af særlige omstændigheder ikke er muligt eller er forbundet med vanskeligheder, efter bestemmelsen have samme adgang til at opnå hjælp til repatriering, som hvis udlændingen var blevet skilt.

Der vil navnlig foreligge særlige omstændigheder, hvis udlændingens ægtefælle ikke vil samtykke til at blive skilt, eller hvis udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at opnå skilsmisse, på baggrund af f.eks. vold, negativ social kontrol el. lign., der understøttes af oplysninger om individuelle forhold.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil i vurderingen i afgørelsen f.eks. lægge vægt på oplysninger om, at udlændingen er indlogeret på et krisecenter, eller oplysninger fra en kommunalbestyrelse, politiet eller andre myndigheder, der tyder på, at udlændingen har været udsat for negativ social kontrol. Det forudsættes, at der er tale om forhold med en vis intensitet.

Det forudsættes, at det for de tilfælde, hvor der træffes afgørelse om hjælp til repatriering til den familiesammenførte udlænding efter denne bestemmelse, er muligt at overføre pengene til en særskilt konto, der tilhører udlændingen, og som referencen ikke har adgang til. Afgørelsen beror på en konkret og individuel vurdering, hvorfor angivelsen af kriterier ikke er udtømmende.

Såfremt der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil udlændingen således efter en konkret og individuel vurdering kunne anses for omfattet af repatrieringsloven.

Herved sikres det, at også andre udlændinge end de tidligere gæstearbejdere og deres efterkommere, som har haft et langvarigt ophold i Danmark, og de familiesammenførte udlændinge, som på grund af særlige omstændigheder ikke har mulighed for eller har vanskeligheder ved at blive skilt fra og ikke længere samleve med deres herboende ægtefæller, har mulighed for efter ansøgning herom at blive anset for omfattet af repatrieringsloven.

Fortolkning af bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 7, hvorefter en udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering én gang

Baggrund

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 7, at en udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering én gang.

Muligheden for at modtage repatrieringsstøtte var fra 1990 reguleret som et aktstykke på finansloven og blev indført i lov om social bistand ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med henblik på en permanent videreførelse af den hidtidige ordning. Det fremgår af § 47 a, stk. 4, i den daværende lov om social bistand, at en udlænding, der har benyttet muligheden for at bevare sin opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 17 a, kun kunne modtage hjælp til repatriering én gang.

Af forarbejderne til lovændringen fremgår det, at bestemmelsen er indført for at hindre misbrug af ordningen, således at udlændinge, der benytter muligheden for at bevare sin opholdstilladelse (fortrydelsesretten), kun kan modtage repatrieringshjælp én gang. Der var dog efter bestemmelsen mulighed for i særlige tilfælde på ny at modtage repatrieringsstøtte, f.eks. hvis en person efter nogle år i hjemlandet var vendt tilbage til Danmark i medfør af en ny opholdstilladelse og herefter efter nogen tid igen ønskede at repatriere.

Reglerne om repatriering blev videreført uændret i lov om aktiv socialpolitik § 86, stk. 4.

I 1999 blev der fremsat forslag om en egentlig repatrieringslov med henblik på at videreføre og styrke den hidtidige repatrieringsindsats. Efter den daværende lovs § 7, stk. 3, kan en udlænding kun modtage hjælp til repatriering én gang. Af forarbejderne fremgår alene, at hjælp til repatriering efter forslaget som hidtil kun skal kunne modtages én gang. Dermed blev der med vedtagelse af repatrieringsloven – uden yderligere bemærkninger i forarbejderne – indført en skærpelse af de hidtil gældende regler om muligheden for i særlige tilfælde at modtage hjælp til repatriering flere gange.

En gennemgang af forarbejderne til bestemmelsen giver således ikke et bidrag til, hvorledes bestemmelsen nærmere skal fortolkes.

Betingelser for at kunne modtage hjælp til repatriering igen uanset repatrieringslovens § 7, stk. 7

Det er imidlertid Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en formålsfortolkning sammenholdt med almindelige fuldmagtsregler må føre til, at bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 5, må forstås således, at en udlænding selv skal have søgt om og have modtaget hjælp til repatriering, før den pågældende efter bestemmelsen er udelukket fra på ny at modtage hjælp til repatriering.

Det er således en betingelse, at den pågældende udlænding var mindreårig, da repatriering blev forsøgt første gang, at vedkommende fortsat var mindreårig på tidspunktet for familiens tilbagevenden til Danmark, og at den pågældende udlænding repatrierede som del af en familie, hvor forældremyndighedsindehaveren/-haverne traf beslutningen om at repatriere.

En udlænding, der som mindreårig efter egen beslutning har ansøgt om og modtaget repatrieringsstøtte, kan således ikke på ny modtage hjælp til repatriering.

Denne fortolkning indebærer, at en udlænding, der som voksen ønsker at repatriere til sit hjemland eller tidligere opholdsland, ikke afskæres fra at modtage hjælp hertil, selvom vedkommende som mindreårig som led i sin families repatriering har forsøgt at repatriere, idet det må forudsættes, at både beslutnin-

gen om at repatriere og beslutningen om at vende tilbage til Danmark er truffet af den pågældendes forældre eller af forældremyndighedsindehaveren, og at hjælpen til repatriering er blevet udbetalt til forældrene/forældremyndighedsindehaveren – og at det således ikke er den nu voksne udlænding selv, der har ansøgt om og modtaget hjælp til repatriering.

Fortrydelsesretten

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 4, ophører en opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Det følger af udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, at uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8. Udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, giver således hjemvendte udlændinge mulighed for inden for en tidsmæssig grænse at bevare deres opholdstilladelse i Danmark (fortrydelsesretten).

Det følger af udlændingelovens § 17 a, stk. 6, at en udlænding kun én gang kan bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5. Muligheden for at bevare opholdstilladelsen kan således kun benyttes én gang.

Muligheden for at dispensere fra udgangspunktet i repatrieringslovens § 7, stk. 5, som beskrevet oven for, indebærer derfor ikke, at der samtidig dispensere fra udlændingelovens § 17 a, stk. 6. En udlænding, der har benyttet sig af fortrydelsesretten efter udlændingeloven § 17 a, stk. 1, én gang, har således ikke fortrydelsesret ved et nyt forsøg på at repatriere.

Fortolkningen af repatrieringslovens § 7, stk. 8, hvorefter en familiesammenført udlænding kun kan modtage hjælp til repatriering, hvis vedkommende vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, sammen med referencen.

Baggrund

Repatrieringsloven omfatter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2-4. Familiesammenførte udlændinge er defineret i § 3, stk. 3 og 4.

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 8, at en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 3 eller 4, kun kan modtage hjælp til repatriering, når den pågældende vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, sammen med person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen). Der kan dog ydes hjælp til repatriering, hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere lever sammen med referencen, hvis referencen er død, hvis udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter det fyldte 18. år ønsker at repatriere, eller hvis der tale om en udlænding har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 9.

Muligheden for at modtage repatrieringsstøtte var fra 1990 reguleret som et aktstykke på finansloven og blev indført i lov om social bistand ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med henblik på en permanent videreførelse af den hidtidige ordning. Det fremgår af § 47 a, stk. 1, 1. pkt., i den daværende lov om social bistand, at en familiesammenført udlænding, kun kan ydes hjælp til repatriering, når den pågældende vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Bestemmelsen er således blevet videreført stort set uændret i forbindelse med senere lovændringer, dog med de modifikationer, der fremgår af den nuværende § 7, stk. 8, i repatrieringsloven.

Af forarbejderne til ændringen af bistanndsloven fremgår det, at personer, der har fået opholdstilladelse kun skal kunne omfattes af repatrieringsordningen, såfremt de repatrierer sammen med ”hovedpersonen”. Det fremgår ikke af forarbejderne, hvordan begrebet ”sammen med” skal fortolkes, herunder om referencens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland kan ske forud for, at den familiesammenførte repatrierer, eller om tilbagevenden skal finde sted samtidig med repatrieringen.

Der er dog i repatrieringsordningen åbnet for, at repatriering kan ske tidsmæssigt forskudt. Således kan et ægtepar, der har truffet beslutning om repatriering, begge modtage hjælp til repatriering, selvom den ene ægtefælle vender tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, noget tid før de øvrige familiemedlemmer med henblik på at forberede familiens samlede tilbagevenden – en såkaldt forskudt repatriering. Dette gælder også, hvis den familiesammenførte ægtefælle repatrierer først.

DRC Dansk Flygtningehjælp har over for Social- og Integrationsministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) oplyst, at DRC Dansk Flygtningehjælp i stigende grad modtager henvendelser fra udlændinge, der har opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføringsreglerne, og hvor referencen (ægtefællen), er repatrieret alene forud for den familiesammenførte udlændings beslutning om at repatriere. Det bemærkes hertil, at der har været tale om familiesammenførte udlændinge, som har opnået

tidsubegrænset opholdstilladelse, og hvor deres opholdstilladelse i Danmark således ikke længere er knyttet til referencen.

Spørgsmålet er herefter, om disse familiesammenførte udlændinge kan vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med støtte i medfør af repatrieringsloven, efter at referencen er vendt tilbage.

Der er ikke tidligere taget stilling til, om begrebet ”vender tilbage sammen med” i repatrieringslovens § 7, stk. 8, også omfatter tilfælde, hvor referencen er vendt tilbage forud for den familiesammenførte udlændings ansøgning om repatriering.

Fortolkning af begrebet ”vender tilbage sammen med”, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 8

Det fremgår ikke direkte af forarbejderne, hvorfor bestemmelsen i repatrieringslovens § 7, stk. 8, oprindeligt blev indsat i loven. Bestemmelsen er dog angiveligt indsat med henblik på at hindre et misbrug af repatrieringsordningen, således man afskar risikoen for, at familiesammenførte udlændinge efter at have modtaget hjælp til repatriering på ny søgte om opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med referencen. Social- og Integrationsministeriet bemærker i den forbindelse, at en sådan risiko ikke foreligger i tilfælde, hvor referencen er vendt permanent tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for den familiesammenførtes beslutning om at repatriere.

En ordlydsfortolkning tilsiger ikke at ”sammen med” skal forstås som ”samtidig med”, men blot at den familiesammenførte ikke kan repatriere med repatrieringsstøtte alene.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at formålet med repatrieringsloven – at give udlændinge med lovligt ophold her i landet et økonomisk grundlag for at repatriere, såfremt de ikke selv har midler dertil – sammenholdt med formålet med bestemmelsen i § 7, stk. 8 – at hindre misbrug af ordningen – fører til, at der ikke kan stilles betingelse om, at referencen vender tilbage samtidig med den familiesammenførte udlænding.

Bestemmelsen må på den baggrund forstås således, at referencen senest skal træffe beslutning om at repatriere eller – såfremt vedkommende ikke kan modtage hjælp efter repatrieringsloven – senest skal vende tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, samtidig med den familiesammenførte udlænding, dog således, at det fortsat er muligt at yde støtte, hvor der er tale om forskudt repatriering.

Er referencen vendt permanent tilbage til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, forud for den familiesammenførtes beslutning om at repatriere, vil en udlænding, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 og 4, herefter ligeledes kunne ydes hjælp til repatriering.

Herved sikres det, at udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller 9 c, stk. 1, på baggrund familiesammenføringsreglerne, har mulighed for efter ansøgning herom at modtage hjælp til repatriering, selvom referencen har truffet beslutning om at vende hjem på et tidligere tidspunkt.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det vil være muligt at ”vende tilbage sammen” efter bestemmelsen uanset at begge personer ikke modtager økonomisk hjælp efter repatrieringsloven. Det vil eksempelvis kunne forekomme, hvis den ene person udrejser med hjemrejsestøtte efter hjemrejseloven, fordi pågældendes opholdstilladelse under visse omstændigheder er nægtet forlænget eller inddraget, mens den anden person fortsat har mulighed for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven.

Der er med nærværende skrivelse ikke tale om en udvidelse af repatrieringslovens personkreds men alene om et bidrag til fortolkningen af, hvordan begrebet ”vender tilbage sammen med” skal forstås.

Bilag 4

Oversigt pr. november 2021 over lande uden for Norden og EU/EØS, som Danmark har indgået bilaterale aftaler om social sikring med

- Australien
- Bosnien-Hercegovina (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- Canada
- Chile
- Fillippinerne
- Indien
- Israel
- Kina
- Nordmakedonien (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- Marokko
- Montenegro (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- New Zealand
- Pakistan
- Quebec
- Schweiz
- Serbien (statssuccederet i aftalen indgået mellem Danmark og Jugoslavien)
- Storbritannien
- Sydkorea
- Tyrkiet
- USA

Oplysningsskema i forbindelse med frivillig tilbagevenden til hjemland eller tidligere opholdsland (repatriering)

Udlændingenr. eller personID:

CPR.nr.:

Navn:

E-mail:

Nationalitet/land:

Adresse i Danmark:

By og postnummer:

Kommune:

Telefon i Danmark:

Ønsker at vende tilbage til:

Land:

By:

Vender du tilbage sammen med nær familie
(navn(e) og CPR.nr.)?

Efterlader du nær familie i Danmark (navn(e) og
CPR.nr.)?

Ønskes der tolk til samtalen? ☐ Nej ☐ Ja – hvilket sprog?

Må der indhentes oplysninger om opholdsgrundlag hos myndighederne? ☐ Ja ☐ Nej

Må der – efter rådgivningssamtalen – udveksles oplysninger med relevante myndigheder om sagen?
☐ Ja ☐ Nej

Har du en sagsbehandler i kommunen? ☐ Ja ☐ Nej

Sagsbehandlers navn:

Telefon:

Særlige bemærkninger:

Dato

Underskrift

Vejledning til oplysningsskema

I henhold til lov nr. 353 af 2. juni 1999 har udlændinge mulighed for at modtage støtte, hvis de forlader Danmark for at tage varigt ophold i deres hjemland eller tidligere opholdsland.

Dansk Flygtningehjælp står for rådgivning af personer, som overvejer at vende tilbage til hjemland eller tidligere opholdsland.

Oplysningsskemaet er udgangspunktet for rådgivningen og vil – såfremt det ønskes – blive benyttet til at indhente oplysninger hos myndighederne om opholdsgrundlag i Danmark. Dette er nødvendigt for at kunne give konkret rådgivning om støttemuligheder og betydning af repatriering for opholdsgrundlaget i Danmark.

Dette oplysningsskema er kun til brug for Dansk Flygtningehjælp. På baggrund af skemaet indkalder og forbereder vi os til samtale/rådgivning med den person, der overvejer at repatriere. Hvis du har krydset ”ja” til det sidste spørgsmål, kan vi efter samtalen hjælpe dig med kontakt til din kommune eller andre myndigheder.

Det er nyttigt for Dansk Flygtningehjælp at have en kontaktperson i bopælskommunen, idet behandlingen af ansøgning om økonomisk støtte ved tilbagevenden til hjemland eller tidligere opholdsland påhviler bopælskommunen. Hvis du har en sagsbehandler i kommunen, kan du anføre navn og telefonnummer nederst i skemaet.

At skrive under på dette skema har ingen bindende betydning for hvorvidt ansøgeren skal repatriere.

Det hurtigste er at udfylde skemaet på vores hjemmeside www.atvendehjem.dk. Du kan også udfylde og underskrive i hånden og sende en mail med skemaet indscannet til Dansk Flygtningehjælp på atvendehjem@drc.ngo. Skemaet kan også printes ud og sendes som almindelig post til:

Dansk Flygtningehjælp

Borgergade 10, 3. sal

1300 København K

Yderligere spørgsmål kan rettes til Dansk Flygtningehjælp på telefon 33 73 50 00 eller via e-mail til atvendehjem@drc.ngo.

Vi kontakter dig, når vi har indhentet de nødvendige oplysninger og kan tilbyde dig en rådgivningssamtale.

Information om databeskyttelse

Dansk Flygtningehjælp er ansvarlig for behandlingen af de personoplysninger, som vi modtager fra dig i forbindelse med en rådgivning.

Formålene med og retsgrundlaget for behandlingen af dine personoplysninger

Dansk Flygtningehjælp indsamler oplysninger om dig for at kunne rådgive dig og yde bistand i forhold til ansøgninger, klager, genoptagelsesansøgninger, eller andet der måtte være relevant for din situation, samt til vurderingen af om vi kan hjælpe dig med dette.

Den retlige ramme for behandlingen af dine personlige oplysninger er Databeskyttelses-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016) samt Databeskyttelsesloven (Lov nr. 502 af 23. maj 2018). Retsgrundlaget for opbevaring af dine personoplysninger er dit samtykke, jf. artikel 6, stk. 1 (a) i EU's persondataforordning.

Kategorier af personoplysninger

Dansk Flygtningehjælp behandler oplysninger om dine personlige forhold, herunder navn, nationalitet, fødedato, bopælskommune, etc.

Modtagere eller kategorier af modtagere

Dine oplysninger vil udelukkende blive delt med de myndigheder, der er involverede i forbindelse med vores bistand til dig i form af eventuelle ansøgninger, klager, genoptagelsesansøgninger, etc.

Hvorfra stammer dine personoplysninger

Vi bruger de oplysninger, som du har givet til os. Derudover indhenter vi akter fra alle relevante myndigheder, der har været involverede i din sag hvis du giver os fuldmagt.

Opbevaring af dine personoplysninger

Dansk Flygtningehjælp er lovmæssigt forpligtet til at opbevare dine oplysninger.

Dine rettigheder

Du har ret til at bede om at få at vide, hvilke oplysninger vi opbevarer om dig. Du kan læse mere om dine rettigheder i Datatilsynets vejledning om de registreredes rettigheder, som du finder på www.datatilsynet.dk. Hvis du vil gøre brug af dine rettigheder, skal du kontakte Dansk Flygtningehjælp.

Klage til Datatilsynet

Du har ret til at klage til Datatilsynet, hvis du er utilfreds med den måde, vi behandler dine personoplysninger på. Du finder Datatilsynets kontaktoplysninger på www.datatilsynet.dk.

Bilag 6

Tabel til fastsættelse af afdragsbeløb i forbindelse med kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven, jf. bekendtgørelse nr. 1675 af 13. august 2021 om kommunalbestyrelsernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter repatrieringsloven. Beløbene reguleres årligt og offentliggøres af Udlændinge- og Integrationsministeriet på ministeriets hjemmeside (<https://uim.dk/arbejdsomraader/repatriering/>).

Ikke forsørgerpligt	Nettoindkomstinterval i kr. pr. år (24-pl)		Forsørgerpligt
			Procent
0	49.630	56.100	0
2	56.100	62.570	1
2	62.570	69.050	1
2	69.050	75.520	1
3	75.520	81.990	2
4	81.990	88.470	2
5	88.470	94.940	3
5	94.950	101.420	3
5	101.420	107.890	3
5	107.890	114.360	4
6	114.360	120.830	4
7	120.830	127.300	4
8	127.310	133.780	4
9	133.780	140.250	4
10	140.250	146.730	5
11	146.730	153.200	6
12	153.200	159.670	7
13	159.680	166.150	8

14	166.150	172.620	9
15	172.620	179.090	10
16	179.090	185.560	11
17	185.560	192.030	12
18	192.040	198.510	13
19	198.510	204.990	14
20	204.990	211.460	15
21	211.460	217.930	16
22	217.930	224.400	17
23	224.410	230.880	18
24	230.880	237.350	19
25	237.350	243.820	20
26	243.820	250.290	21
27	250.290	256.760	22
28	256.770	263.240	23
29	263.240	269.720	24
30	269.720	276.190	25
31	276.190	282.660	26
32	282.660	289.130	28
33	289.140	295.610	29
34	295.610	302.080	30
35	302.080	308.550	31
36	308.550	315.020	32
37	315.020	321.490	33
38	321.500	327.980	34

39	327.980	334.450	35
40	334.450	340.920	36
40	340.920	347.390	37
40	347.390	353.860	38
40	353.870	360.340	39
40	360.340	+ ∞	40

Erklæring om strafbare forhold

Jeg erklærer hermed, at jeg er sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og indtil det tidspunkt, hvor jeg har anmodet om at få udbetalt den resterende del af repatrieringshjælpen.

☐ NEJ ☐ JA

Strafbart forhold i udlandet

(Kun hvis kryds i ”JA”)

Jeg er sigtet, tiltalt eller dømt for følgende strafbare forhold i **udlandet** efter afgørelsen om hjælp til repatriering:

Strafbare forhold (angiv gernings- indholdet)	Sigtet (x)	Tiltalt (x)	Dømt (x)	Dato for sigtelse, tiltale eller dom

Der skal oplyses om alle strafbare forhold, som måtte være begået i udlandet efter afgørelsen om hjælp til repatriering.

For en god ordens skyld bemærkes det, at det alene er forhold, som ville kunne have ført til udelukkelse fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, herunder drab, vold af alvorlig karakter, voldtægt, incest, brandstiftelse, tyveri og hæleri af alvorlig karakter, røveri, menneskesmugling, menneskehandel, grov frihedsberøvelse, flykapring, sprængning samt narkotikakriminalitet, der kan føre til bortfald af støtten. De opregnede tilfælde er ikke udtømmende for, hvornår støtten kan bortfalde. Uanset dette skal alle strafbare forhold – også forhold, der muligvis ikke kan føre til bortfald af støtten – anføres. Dokumentation for de strafbare forhold skal vedlægges om muligt.

Det bemærkes, at en person, som i øvrigt til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige, skriftligt eller ved andet læsbart medie afgiver urigtig erklæring eller bevidner noget, som den pågældende ikke har viden om, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder efter straffelovens § 163.

Strafbart forhold i Danmark

(Kun hvis kryds i ”JA”)

Jeg er sigtet, tiltalt eller dømt for følgende strafbare forhold i **Danmark** efter afgørelsen om hjælp til repatriering:

Strafbare forhold (angiv gernings- indholdet og så vidt muligt den relevante straffe- bestemmelse)	Sigtet (x)	Tiltalt (x)	Dømt (x)	Dato for sigtelse, tiltale eller dom

Der skal oplyses om alle strafbare forhold, som måtte være begået i Danmark efter afgørelsen om hjælp til repatriering.

For en god ordens skyld bemærkes det, at det alene er forhold, som ville kunne have ført til udelukkelse fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, herunder drab, vold af alvorlig karakter, voldtægt, incest, brandstiftelse, tyveri og hæleri af alvorlig karakter, røveri, menneskesmugling, menneskehandel, grov frihedsberøvelse, flykapring, sprængning samt narkotikakriminalitet, der kan føre til bortfald af støtten. De opregnede bestemmelser er ikke udtømmende for, hvornår støtten kan bortfalde. Uanset dette skal alle strafbare forhold – også forhold, der muligvis ikke kan føre til bortfald af støtten – anføres. Dokumentation for de strafbare forhold skal vedlægges om muligt.

Det bemærkes, at en person, som i øvrigt til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige, skriftligt eller ved andet læsbart medie afgiver urigtig erklæring eller bevidner noget, som den pågældende ikke har viden om, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder efter straffelovens § 163.

Vejledningstekst om udlændingelovens regler om udelukkelse til brug for kommunernes afgørelse om bortfald af repatrieringsstøtte

Selvom en udlænding isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark, kan den pågældende – navnlig på baggrund af kriminelle forhold – være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens § 10.

Såfremt en udlænding allerede er meddelt en opholdstilladelse, vil udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, endvidere kunne medføre, at opholdstilladelsen inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, eller nægtes forlænget efter reglerne i udlændingelovens § 11, stk. 2.

Ved lov nr. 130 af 30. januar 2021 blev der i repatrieringslovens indsat en bestemmelse i § 9 b, hvorefter kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Tilsvarende blev der indsat en bestemmelse i § 10 b, hvorefter kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Karakteren af de forhold, der herefter kan føre til, at den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder, svarer således til karakteren af de forhold, hvorefter en opholdstilladelse kan inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

For så vidt angår forhold begået i Danmark, kan en udlænding, der er udvist med indrejseforbud – typisk i forbindelse med en straffedom – udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Det bemærkes, at en afgørelse om udvisning medfører, at en udlændings ret til ophold bortfalder, jf. udlændingelovens § 26 c, hvorfor der efter udlændingelovens § 19 ikke er mulighed for at inddrage en opholdstilladelse som følge af forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 3.

For forhold begået uden for Danmark kan der blandt andet ske udelukkelse fra opholdstilladelse, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden. Eksempler på sådanne forbrydelser kan være deltagelse i folkedrab eller handlinger i en konfliktzone, der strider mod krigens love – f.eks. anvendelsen af ulovlige våben som f.eks. kemiske våben eller fysiske overgreb på krigsfanger. For sådanne forbrydelser kan der ske udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan der endvidere ske udelukkelse, hvis der er alvorlig grund til at antage, at en udlænding uden for Danmark har begået en alvorlig ikke politisk forbrydelse. Eksempler på forbrydelser, der efter omstændighederne kan føre til udelukkelse efter denne bestemmelse kan blandt andet være grovere narkokriminalitet (straffelovens § 191), voldtægt (straffelovens § 216), drab (straffelovens § 237), grovere voldstilfælde (straffelovens § 245) og røveri (straffelovens § 288). Vurderingen af, om en given forbrydelse bør føre til udelukkelse, foretages dog i alle tilfælde ud fra en konkret og individuel vurdering af alle sagens forhold – herunder forbrydelsens grovhed og den forvoldte skade. Ligeledes kan det indgå i vurderingen, om udlændingen tidligere har begået anden eller lignende kriminalitet.

Desuden kan der i sjældne tilfælde ske udelukkelse fra beskyttelse, hvis en udlænding vurderes at være til fare for statens sikkerhed, eller udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2.

Herudover giver udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, mulighed for udelukkelse, hvis en udlænding uden for Danmark bliver dømt for en forbrydelse, som ville kunne føre til udvisning med indrejseforbud efter udlændingelovens §§ 22-24, hvis forbrydelsen var blevet begået i Danmark. Vurderingen af, om en given forbrydelse ville kunne føre til udvisning, hvis forholdet var begået i Danmark, foretages på baggrund af en udtalelse fra Rigsadvokaten i Danmark.

Er udlændingen ikke dømt, men er der alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for Danmark har begået en lovovertrædelse, som ville kunne føre til udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, kan der ske udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Det skal bemærkes, at der i henhold til forarbejderne ikke kan ske udelukkelse efter denne bestemmelse, hvis udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtning), eller § 8, stk. 1 (konventionskvoteflygtning).

Sammenholdt med udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, finder bestemmelserne i udlændingelovens § 10, stk. 2, anvendelse i de tilfælde, hvor den pågældende har begået et forhold af en vis grovhed, jf. udlændingelovens §§ 22-24, som dog ikke har karakter af en forbrydelse, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan der endvidere ske udelukkelse for udlændinge, for hvem der af FN eller EU er fastsat restriktive foranstaltninger i forhold til deres ind- og gennemrejse. Bestemmelsen omfatter både tilfælde, hvor den pågældende personligt er optaget på EU's og FN's sanktionslister og tilfælde, hvor den pågældende er tilknyttet eksempelvis en organisation på disse sanktionslister.

Det bemærkes, at ovenstående gennemgang af udlændingelovens § 10 og de nævnte eksempler ikke er udtømmende, og at udelukkelse i alle tilfælde sker på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle sagens forhold.

Anmodning om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering

Jeg anmoder hermed om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens

§ 14 a, stk. 1.

Personlige oplysninger	
Navn	
CPR-nr. (i Danmark)	
Adresse (i Danmark)	
Postnummer (i Danmark)	
By (i Danmark)	
Telefonnummer	
Udrejseland	

Samtidig erklærer jeg, at jeg frasiger mig fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, hvis jeg er omfattet heraf. Jeg er indforstået med, at frasigelsen af fortrydelsesretten indebærer, at jeg fra udreisetidspunktet (push back af flyet) ikke vil kunne fortryde repatrieringen til mit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil jeg har nær familiemæssig tilknytning, og derved igen tage ophold i Danmark.

Jeg er indforstået med, at jeg ikke kan modtage reintegrationsbistand efter repatrieringslovens § 10, stk. 1 og 3, 1. pkt.

Jeg accepterer, at jeg overtager det fulde ansvar for de udbetalte kontanter ved overlevering i forbindelse med udrejsen af Danmark.

Anmodningen om fleksibel udbetaling af hjælp til repatriering indleveres til den kommune, som ansøgningen om hjælp til repatriering er indgivet til.

Dato

Underskrift
